

בית הלוי

זה הספר לר' הספר סיקר בית הלוי קדוש ומסור הוא אשר בקדושה ובטהרה למד ומלא המחבר הקדוש זי"ע וסקונים ימלאו בו חדושים נפלאים. מתוקים מדבש ונופת לופים. וישישו וישמחו כל המעינים ברב חדושים וטובים ויאמרו חסילה לגורא עליהם ויחנו לו חודש ע"ז אשר חדשתי אורו בבראשונה כי לא נמלא זאת עתה בעולם כי כבר ספו חמו. ועתה זכות בעהמ"ח הקדוש הסעודר כאשר מלאחי זה הספר הקדוש ובראיתי למתה ומשחוקקים לרווח הנמאים לבא אל בית הלוי ע"כ ברוך ד' שהחיו וקימנו להם להביא לביס"ד ע"כ מהרו ויחשוו נא בגשמי נדבות לחונני ואל תחיסו על כספכם מהרו נא לשלוח לי מנחת ידכם ואני חפילה בעדכם וחצוצה עליכם ברכת טוב בעתירתי המביא מחדש לבית סדפוס סאי חמדס גניזס ויקרס חכות בעהמ"ח יעמוד לי ולרעי ולכל סקונים אשר יבואו ברכס אל חוך בחיהס סאי ספרס דבי רב וילחיו בכל משלח ידיסס כאשר אני ארבע בחפילה בעדיסס סקי ברוך פרענקויל בן רבס סלדיק סקי סר' ישראל ליב זלססיס מפרעמישראל ונכד מרן רבינו הבעל שם טוב הקדוש וסגורס זי"ע ונכד רבינו הקדוש בעל סמחבר ספר דגל מחנה אפרים זי"ע ונכד רבינו הקדוש רבי ר' מאיר'ל זי"ע מפרעמישראל ונכד רבינו הקדוש מראפשיץ זי"ע ולמעלה בקודש מדור דור לדיקים וקדושים וגאונים בעלי רוח סקודס זי"ע וימליו יוסר לעובס סחונס פס סאקסלסווקס אלל סזידסו גסליעין .

והנני להעתיק ג"כ אות באות משער הקדים ככתבו וכלשונו מאן צעי סיי כנופו וסתי כולי עלמס למזין סנא יחיי וסיל ספר מעט סכמות ורב סליכות וסס דברי קודש אשר סונס בית הלוי אשר סזין וסיקר סיה סישס סרנני סמופלס ומופלג סחורה וסיכסס וססקידות כבוד מו"ס ירוסס חיים סרנ סלדיק סגדול ומפורסס סמו נודע בסיפרים סמלוייניס כבוד מו"ס יוסף הלוי בן ונכד סל סגלון בעל סורי זרב נסיל סלזיס כסשר יעידון ויגידון סנסי מוסס חכמי וגסוני זמנינו סכל דברי קדש מתוקים מדבש ונופת לופים על סחורה ועל סעבודה להורות לעס ד' דרך יסרה וסוס סכס סדיק מנביס וסורה כל יקר סחסס עינו וסעלומס סולס לסור ססר סיסנ כיד ד' סעונה עליו ור' יסלס נפלסות סחירתי סכיי"ר

אדריסס שלי כזה :

Baruch Frenkel Rabbiner in Sokółówka bei Ożydów.

Beis Haleiwi

Verlag B. Frenkel Sokółówka. Nachdruck verboten.

Druck von E. Salat, Lemberg, 1910.

הקדמת המוציא לאור

האינו השמים ותשמע דארץ אמרי פי. וסגיון לבי. ובית הלוי נעימות יזמרו
אזמרה לאלקי צעודי. אשר עלה על רעיוני. וחייתי. וד' אלקי הנה חשבי.
לזכות הרבים במרגניתא דלית לה עימא פנינים יקרים מפז ואדרכמונים. קול
אלקים חיים. וקול האופנים לעימחם. דבר היא לכל חסידים ושלמים. ככה חלחל
עמודי העולם. שרי המסבימים קדושים וטכורים. תכלחם יחנו ומשכנים ואומרים
דין גלי רזין דברים העומדים ברומו של עולם. ובפה אחד מטידים ומסכידים
ככה כוכבי אור המאירים כספירים. כשמש בלזרים. וכאור שבעת הימים.
במחוקקים אל פתח שער העלים. נאמרים בשכל ודעת ממקור מים חיים והאחיות
האלה. ענדו עטרה על ראשיכם. ענקים לגרגרותיכם. וגודל הפלגותיכם. לקוח את
הספר הזה מזוקק שבעתי. דברי אלקים ומלך עולם. כלם אכזבים כלם ברורים.
יקרים וחביבים ועונים ואוזרים ומשמיים. שהמחבר הקדוש מהספר הנוכחי
בית לוי כוונתו לשמים לעורר ישנים. ולהסקין נרדמים ציב עשם דברים מחוקים.
יראי ד' וחשבי שמו יסגו ויכנו מעסים רמונים. ישבעו ויחפנו מציבו ישרים
וחמימים. וזה מלא שבעת שנים. צעוד המחבר בחיים. העלה המחבר הקדוש וטכור
כרי ירוחם חיים זלזלם זי"ע ועכ"י הספר הנוכחי על מכשם הדפוס וראשונים
בבר ספו חמו ולא נמלא אף אחד באלף עירות. ועתה נמלא ויחפנו ויחפנו ויחפנו
רצ טובו ויהי לי לעינים. אף שהוא סודות נוראים בגני מרומים. העלתי על
מכשם הדפוס לזכותו ולסאיר אור הגנוז בבראשונה וסלחתי בעקבות מאמרי חז"ל
לכחודע ולכגלות ולמאיר עינים. ונזכרתי בדברי חז"ל כל העוסק בחורה
בעוס"ז ואינו מנין מלמדים לו לעוס"ז כל מה שלא ביין ע"כ וגם מאמר אחד
בדברי חז"ל על לא ירעיב ד' נפש צדיק זה חלמיד חכם שכל זמן שהוא מחפסק
בחיים מחיך דברי חורס אם נחלם ממנו פרק אחד או הלכס אחד או דבר מחלמודו
חינו נפטר מן העולם עד שבאים מלאכי השנה וסודרים לפניו בשביל שלא יהיה
לו בושח סנים לפני הקב"ה לעהיד לבא ע"כ וירוויחו בשתיים אחד כי סגולה
וצרכה מביאים אל בחינם הכללם לאסליסם ושניה הנני עני בן טובים מלמדת
אבותים דור דור קדושים וטהורים נבד הבשע"ש ונכד הרב קודש קדשים הרבי
הר' נפתלי האבד"ק ראפטשיץ ונכד הרב קודש קדשים רבי ר' מאיריל וצל"ה
זכותם יגן עלינו ועליכם ובשביל זכות הצדקה שיעשו עמדי ויקנו ממני הספר בנסף
מלא ד' יללם מעוני ומחוסר ושמן על ראשם לא יחסר מגן הוא לכל האוחזים בו
וספר קדוש כזה הוא ג"כ לשמירה מעולם ולהכללם ולברכה ועתה ישראל מה ד'
שאל מכם שיוחננו וירחמו ויחוסו ויזילו וזה מכיסם לחומכי נפשי ולנפשות ביחתי כי
עיני נשואת לעזרה בני ישראל ויפגשו יחד שני השערים שערי הרצון שערי הרחמים
וכל מי שיבא הספר הקדוש הזה לגבולו יפחח ידו וימלא משאלות לבני וישלח בברכה
ד' עליו וכפי מסת ידו ושמש הכללם וברכה יחול על ראשו זה משלי ומד' ישאו
ברכה אלף פעמים ככה כנפשמם וכנפש המחכה לישועה ומעחיר בעדם רנה ותפלה
נא ונא מלאכי הצדקה יחוסו וישלחו לי וד' יחיש לעזרתם למלאות משאלות לבנם
שיחברו בברכה המשולשת הכחובה בחורח משה. ה' ברוך פרענקיל בן הכס"ל
הקדוש כר' ישראל ליב זלזל"ה מפרעמישלאן ונכד מרן רבינו הבעל שם טוב
הקדוש והנורא זכותו יגן עלינו ונכד רבינו הקדוש צעמ"ח ס' דגל פחנה אפרים
זי"ע ונכד רבינו הקדוש רבי ר' מאיריל מפרעמישלאן זי"ע ונכד רבינו הקדוש
מראפטשיץ

הקדמת המוציא לאור

מראפשיץ זי"ע ולמעלה בקודש הקדשים לדיקים וגאונים זי"ע וימלינו יושר לעובד :
החונק פה סאקאלינקא אלל אזידאוו גאליניען

מזכרת אהבה רבה לזכר בקודש לפ"ק

באשר סעיר ד' אח רוחי ונפשי ונשמתי לזכות הרבים בנאלי חמדה גנח
ויקרב אשר הולאתי לאור חדש ספר יקר הקדוש הזה אשר בו דברים
נפלאים ומסוד ומזהב מסולאים אשר בו נמלאים הנב מלאתי את לבבי נאמן וחיוו
בדבר זה להעלות ולהזכיר כאן אלו אנשים סיקרים הנכבדים סיו"ש אשר הם הפס
סעומדים בעזרה חמיר לי לאחיסז"ר ולאחיסז"ך במנחת ידס לכן שגורס חסלתי
בעדס לפני צורא עולם יסי כזית סודס ויחברכו בנוסס ומאודס וברכס וסללחס
בכל משלח ידס וכן זכות אבותי סק' סל' יגן בעדס עד עולם . ואלו שמוחס יסי
שסס חכרס לעולם וכל סרואס אוחס מברך אוחס : וכן " מבואר בשו"ת
סרשב"א ס' סקפ"א ח"ל שס מידת סחורה שסוא כותבת ומפרסמת עושי מלס
ובסרק יס נוחלין מבואר דעמדו וכחבו יוסף בן יועזר סכניס אחס ובניו סכניס
שס מכאן אחס למד שסיו נוסגין לכחוב שמות הקדושים לשמים להיות שסס חכרס
לסובס וכן מבואר בילקוט קסלח עתיד סקב"ס לעשות אל וחוסס לבעלי מלס שנאמר
כי בלל סחכמה בלל סכסף :

הסכמות

הסכמת הרב הגאון הגדול המפורסם בוצינא קדישא איש אלהים
קדוש יאמר לו מהור"ר צבי הירש ח'נה פ"ק זורושוב:

ידידי החסיד המופלג בחורם וביראת חטא כבוד מסו' ירוחם חיים מדאלינא
בן לסרב החסיד המפורסם מהור"ר יוסף הלוי זל"ס. סראס לפני מכחצי
קדשו ביאור החורם והעבודת אשר כתב לנפשו לחקוני' כאשר מבואר בסקדמחו
ובקש מאחי אשר ידי חבון עמו לסמכו בסקמח לדבריו הנעימים. ובאמת מעולם
עוד לא נחתי לשום אדם סכמח על שום ספר וסממתי עמי בכל סיכולת מלסכים
כ"א מעט מן מעט לאנשי שלומי ובאים בבית חותמי. אמנם הני נפש ידידי
מוסרי' כאשר ידעתי מאלו ומניער אשר שמש מו"ר הלדיק המפורסם כבוד מס"ר
לבי מ"מ דק"ק דאלינא ונאדבורנא וספרתי אשר מעולם הוא נחבא אל הכלים
בסנע לבח וכעת לעת זקנתו נוסע הוא לאס"ק במס"נ ואשרי ילדתי שלא בייש
זקנתו אשר הוא חס ויושר מנוער ובחמו סולך לראותו טוב כונתו בסקדמחו
לכחצו ודבריו הנעימים. ובאמת דברי טוב טעם ומחוקים אשר כל טועמי יעזו'
טעם מחוק בדבריו ליראי השם ולחושבי שמו יקשיב בודאי השם ויכתוב בספר
זכרון לפניו ב"ה בודאי אין צריך להסכמתי ולא לעדותי כי כל אחד בודאי עיניו
יראה ולבבו יבין אשר דברי מהרי"ח ידידי באמת נאמרים ובחום ובושר מעגלי
הלדיקים דורשי רשומות בעמוקות נעלמות. ולא באתי כ"א למלאות רצון ידידי זה
כי לבא במכחצי חרועי חאמלנו ומבקש מן הסברים לסיות בעזרי וחומי נפשו בן
בשח אשר ירעם להביא דבריו הנעימים אשר יכתבו בספר ויוחקו לחיים בדפוס
קיים וכן אשר יצטרך ידידי לדרכו דרך הקודש לעזרו לחמכו לסדרו לקרבו בכל
סיכולת האפשרי וגם שלא להשיג גבול עד משך שתי שנים עד כלות ספר הקדוש
הנ"ל והשומע יונעם וחבא להם ברכות טוב וזה שלום עלינו ועל כל מבקשי השם
בכלל כללות ישראל. דברי העד נפש ישראל מבקש להכחש ואכחש הסברים מבקשי
השם בכל מקומות מושבותיהם וכוון השם את בית חייסם לתורה ולתעודה לגמולת
חסד ולעבודה להם ובנייה לעולם. באתי עכ"ח ער"ח ניסן שנת ה'תרס"ט לגמולת
חסד ושלום כנפש הק' צבי הירש זורושוב :

הסכמת הרב המאור הגדול המפורסם החריף כ"ש מהור"ר דוד אב"ר
דק"ק דאלינא :

ויעקב אלי איש אחד מבית לוי ויקח את בית הלוי אשר חיבר על החורם ויקרא
החיבור הנ"ל ספר בית הלוי ודברי פי חכם חן והוא איש מחושבי קבלתינו
ק"ק דאלינא ה"ה הרבני המופלג החסיד השיש מהור"ר ירוחם חיים סג"ל בעל
המחבר ספר בית הלוי הנ"ל הגם שאינו ציודעי ומכירי לבעהמ"ח הנ"ל שזה חלי
שנה שנתקבלתי לסרב אב"ד דק"ק דאלינא ובעל המחבר הנ"ל לא היה צביתו שערוד
הי' בעסק הדפוס שבעתו לסדפים הספר הנ"ל ובעסק נסיעתו לכסוע לאס"ק
וכל אנשי עירנו יעידון ויגידון כולם כאחד שהוא אחד מחלמידי סרב הלדיק בוצינא
קדישא נשמתו בגי' מ"ה לבי הירש מ"מ דק"ק דאלינא אשר לעת זקנתו היה מ"מ
ב"ק

הסכמות

בקיץ נאדורנא ומימיו לא מש מחוך האוכל של הרב הצדיק הג"ל וצילדוהו סיה עסוק ולמד בספרי קבלה ואשרי ילדוהו שלא ביישה את זקנוהו ומס גם שבעה"ח הג"ל בן הרב המאור הגדול מחור"ר יוסף אשר סי' מ"ז דק"ק דאלינא לדיק חמים סיה בדורוהו נין ונכד להגאון בעל ט"ז ואחרי רואי הסכמה משרב הצדיק בוצינא קדישא איש אלכי מסי' לבי הירש דק"ק זודיטשוב לסדפים את הספר הג"ל והרבה לספליג בשנחו של בעל המחבר הג"ל בכן מעסה גם אני נוחן הסכמה לסדפים את הספר הג"ל וכל מי שיסייע בעסק הדפסה ובעסק נסיעתו לאס"ק יבורך בברכה כסנים וגם שלא להשיג גבול עד משך שני שנים עד כלות ס' הקדוש הג"ל והשומע יונעם וחצא להם ברכות טוב. כ"ד המדבר לכבוד החורס סיוס יוס' אי' אחד עשר לחודש אייר תקפ"א סק' דוד בשרב סמנות מחור"ר מנחם מענדל כ"ך זללס"ס חסי"ק דאלינא :

הסכמת הרב המאור הגדול המפורסם החריף בוצינא דנהורא
אספקלריא המאירה קדוש יאמר לו כ"ש מוהר"ר אברהם דוד אב"ד דק' בוטשאטש יצ"ו :

גם כי לא בקשתי חכמה שהמכתבים האלו יקרים וקדושים הם מכבוד ידידי וחביבי הרבני המופלג בחורה סיו"ש מו"ס סיחסין סר' ירוחם חיים סג"ל בן כ"ק סרס"ל החסיד המפורסם מו"ס יוסף הלוי מדאלינא וחסיד ספארה פוס ממלל וסטי"ח יסיד בעזרו ובעזרי ובעזר כל העוזרים לסדפסה ספר זה מסנימי קום ומעוררים לקום על נדיבות כדכח סכשירים וגם שלא להשיג גבול עד משך שני שנים עד כלות הספר הקדוש הג"ל והשומע יונעם וחצא עליו ברכה טוב ובמסרה דידן קרן עזי' ירוס כ"ד שלהי חמוז סתקס"א נאוס סקי' אצרכס דוד סמוס סס"ק צוטשאטש יצ"ו :

הכרמת המחבר

ירננו קחסידיס קישמחו קחצרים סמחצרים לקדושים ולדיקים ואחס סדצקים מקיימים כמאמר חז"ל שהקשו וסכלא אש אוכלה הוא אלא סדצק צח"ח וסלימים הם סמיישרים אורחות וסצילים וגדולס שמוסס ולמודס ללמוד לאדם דעח ויושר אורחותס לסדציק במדוחס ציראח שמים. בגשת אוחס דצברי חכמים בנחח נשמעים למנדע צרזא דמסמנוחא לסשמיטס. וסס אנפי שכינח' נקראים. צגין דכל רעוטיסין בלצציהס לאשחמודע ליה צכל חנועוטיסס וסמסכילים יוסירו למסלח למאריסון צכל עובדוטיסס. צשצחס עס זקני ארץ צארלוטיסס. גם סס נמאל ללקוט שושנים וסרחיכס וזהירין דצברי רשות וליח דנסיק משורשס צכל מחשצוטיסס גם סס נמאל ועלינו לפאר ולרוסס לאל עליין נורא ססלות עד אין חקר. עושח גדולות לו נחכנו עלילות. ולחין אונים ענחס ירבה אשר סלח מלאכי אלהים לדיקים וחסידים דור לפי דורשיו סולכים וסובצים וצדורות הראשונים צימים קדמונים האירו ממזרח אור לישרים אורות עליונים אשר כסס עתיק יומין נעלס וצדורות סאמרונים

הקדמות המחר

האחרונים לאו כל אדם זוכה לאכול. ועלינו לשבח לאדוני האדונים אשר ברוך רחמיו הגדולים אשר לא עזב חסדו ואמיתו ושלח לנו נביאים וחסידים אשר לסעם דרך מורים ומיזם עמדי על דעתי חקעתי יחד במקום נאמן אלל הנדיק הקדוש בויק אור לישירים מוכר"ר לבי הירש נביא אשר לעת זקנתו נחקבל למגיד מישרים בק"ק נאדבורנא אשר עת היותו אללנו בק"ק דאלניא לא משתי מחוך אכלו וטעמתי מנופת לוף אמרתיו אשר ילא מפס קדוש ואח"כ כאשר נחקבל לנאדבורנא נסעתי אללנו לשמוע מילין חדשין עתיק יומין. והנה אחי ורעי שליו הייתי בביתי על החורס ועל העבודה. והנה לעת זקנתי לרס גדולה קרס לי אשר נלקח ממני בן יחיד מחמד עיני והייתי משחומס זמן הרבס עד כמעט סודי נספך וכו' ואחר שובי נחמתי ואמרתי לחבר איזס חיבור של דברי חורס כדי שיסיס לי למזכרת ושיהי' שפחותי דובצת בקבר. ואנא כלוי אחי קידס וכשחחוי' לפני חצירי לבל יחשדוני שחיו לכבודי עשיתי זאח כי סכדי בשחק שמעולס לא סלכתי בגדולות ויודע אני ערכי השפל וסדל וספרט לפי מס ששמעתי פירוש על הספוק ועסס ישראל מס ה' אלסיד שאל מעמך כ"א ליראס וכו' ומקסס סגמרת אסו יראס מילחא זוערתא היא ומשני חין לגבי משס מלחא וכו' והקושיא מסורסמח וסירן על דרך משל אס אדם עומד לפני סמלך בבית סמלך ממס בוודאי ניפל עליו פחד גדול ומורא ונחבטל אז מעליו כל מדותיו וסחאותיו הים לאדם זס לשבח ולפאר עלמו נגד בני אדם או אפילו במחשכס שהוא דבר חשיבות שיש לו פחד ומורא לפני סמלך כי בוודאי זס שעות גדול כי כשרואס אדם אס סמלך ממילא נופל עליו פחד ומורא וסחוש מעיד על זס ודבר פשוט הוא כן כביכול קל וחומר לפני סקב"ס מלך גדול וגורא כל שכן וקל וחומר שמחויב לנפול על סאדם פחד ורתח ואימס גדולס אס אדם מאמין זאח באמונס שלימס שמלוא כל סארץ כבודו ולית אחר פנוי מני' ובוודאי יש כאן סבורא ב"ס וב"ס שסוא ככל מקום וסוא מקומו של עולס וכמבואר בש"ע א"ח סויתי ה' לנגדי סמיד כי חינו דומס חנועחו כססוא לבדו בביתו וכו' בוודאי כסאדם יאמין זס סוא בוודאי ביראס וסחד ככל עת וכי אדם כזס יש לו לפאר ולשבח עלמו כזס שסוא ירא לפניו כביכול חין זס כ"א שעות גדול וכן כחיב סס כל בשר מסני אלסיס כי מי סוא פחי אשר פחד חין לו נגד עיניו וזס סאמר סגמרת חין לגבי משס כוי בחינת ססכל סנקרר משס כמ"ס משס שפיר קאמרת סיינו כסאדם סוא בשכלו ואז סוא מלחא זוערתא סיראס ודבר קטן סוא ואין לו לפאר עלמו כזס וזס סחיחא במדרס משל למי שמבקשין ממנו כלי קטן ואין לו סוא דבר גדול אללו ולמי שמבקשין ממנו כלי גדול ויש לו סוא דבר קטן אללו כך ר"ל לגבי משס שסוא בשכל גדול סוי סיראס אללו מלחא זוערתא ואין לו לפאר כזס כך חין לאדם לשבח ולפאר עלמו כזמרו איזס דברי חורס שמחדס כי אלל בני דעת היא מלחא זוערתא רק כל כוונתי היא למען סזכיר אס שמי כי סנס כזמח סאומר ד"ח לאחריס כדי לסחייהר סוא דומס לבעל מלאכס סעושס לקבל ססלומיס ובוודאי בשעת עשיית סמלאכס חין לו סנאס כי סכירות אינס מסחלמת אלא לבסוף וכל מגמתו חינו אלא לסנות מן סססלומין ואליו סוא נושא אס נפשו וחיות פרנסתו ואס הים באפשרי שיגיע חליו סנאס ססלומין בלא יגיעת סמלאכס בוודאי סוי' לו סנאס יוחר וכמו כן סעובד על מנת לקבל פרס וכבוד מצני אדם לסחפאר חין לו סנאס מסלימות

בשעה למודו כי לא הכאחו הכאח לו ממלא לבסוף בשעת קבלת הכבוד וכמי שנספר
 חיה היסיר מסית לאדם שיראש מעשיו לפני ברא שיכבדו ויאסבדו ואח"כ אומר
 שכבר ראוי לו שיכבדו אפילו אם הוא לא יכבדו כי הוא מעולה מזני דורו
 נמצא הוא נעשה עבד להם כי הוא עובד להם והם אדונים לו והם נקראים נעבדים
 ואח"כ כשהם מכבדים אותו ומראים לו שכול מעולה מזני דורו וגדול עליהם ומפרסמים
 אותו נמצא אז הם עבדים לו והוא נקרא נעבד ע"ז ממש וז"ש תחת עבד כי ימלוך
 כלומר כי מחלש היה עבד ואח"כ נעשה מלך והם עבדים לו לכבדו ולפארו.
 ובדרך הלל יש לומר מספר עריך היה אלפיך על אותן הסובבים מעיר לעיר
 להגיד ד"ת להחייב וכל מה שיש יותר שומעים יש יותר ע"ז אלהים אחרים
 לעובדיהם כי הוא עושה להם לנעבדים והוא נעשה עבד לכל הדיקים יותר עוב
 להם לחסום פיהם רק שמנלחים עצמם לפתוח שפתי פיהם עבור הוד מלכות שמים
 לקבוע בלבבות השומעים באהבה ויראש לעבדו שכן אחד להבורא ביה ובשעה
 שמוציאים דברי פיהם ביראש ה' דבר ה' שמים נעשו יהלו פניהם כי שמחו
 לדיקים ב' וכו' ובאמת אינם מכוונים להנלח שהמחה כ"א פקודי ה' ישירים משמחי
 לב. וקראתי שם הספר בית הלוי כי מבית הלוי קאחינא כי אבי הרב המאור
 הגדול הדיק המפורסם מסור"ר יוסף סג"ל זל"ה אשר נסע למנוחות ונחבק
 בשיבה של מעלה וסופו מוכיח על חללחו כי מידי עברו לאסיק ונחלש צפיר
 הקדושה וינקאוץ כי היה זקן מאוד לערך וקרוב פ' שנים ובשעה יליאח נשמה
 טהרה בליל שמחת תורה נבקע הרקיע וכחברה קדושה שהיו בבית היו רואים
 שיא מגופו הקדוש אור גדול וזך ונחמלא בבית אור גדול וגם בקברו הי' פניו
 מאיר כאור השמש ונודע בעליל הדיק גדול הי' כי רבים היו בשעה מעשה וחממו
 על דבר זה זכותו יגן עלינו והוא הי' נין ונכד להרב המאור הגדול בעל טורי זהב
 ממשפחות הלוי ואני הייתי בן יחיד לו ואחר שראיתי שכן יחידי נקח ממני סזה
 חמה משפחות הלוי ע"כ קראתי ספרי בית הלוי ואבקש לה' שיהי מזכרת למשפחתי
 ואקוה לש"י הרועה אותי מעודי שלעת זקנה אל תשליכני ולעבוד אותך באמת
 תעזרני ומערתה בזמן חוליאני ולאחך הקדושה במהרה תביאני אמן כן יהי כ"ד
 הצעיר ירוחם חיים בן הרב מ"ו יוסף סג"ל זל"ה מק"ק דאלינא :

הקדמה

ה' מעתה ועד עולם דהיינו שלא יאמר שקנס שלימות בחי' ישראל כשהוא קנס בחי' נשמה או אפילו יחידה ואין לריך עוד לעבוד זס אינו כמו שכחתי רק יחל אל ה' מעתה ועד עולם דהיינו מעולם לעולם עד אין סוף. כי ע"פ פשוט מה שייכות יש בפסוק יחל ישראל למעלה. גם כז"פ כגמול כגמול אין לו שחר חלל כדפי'. וזה שאמר שויחי ה' לנגדי חמיד דהיינו שכושם את השם דהיינו את השם הויה לנגדי דהיינו למי שעומד לנגדו וקורא שהוא בחי' חפילין של ראש כמו שדרשו ב"ש"ס על פסוק וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך זו חפילין שבראש ולא אמר של יד. גם קשה הלא עיינו רואות שכל אדם מניח חפילין ואין שום אדם ירא ממנו. גם קשה מלח נקרא הים לו לומר כי שם ה' עליך. ונראה לפרש כי עיינו רואות שיש לדיקים שרואים בעיניהם השכליים כללם האדם מה שהוא או לדיק או להיפך וכשהוא נסמך מן הדיקים ה"ל ומעודים שהוא לדיק אזי נופל פחד ויראה על המון עם ויראו ממנו וזה בחן וברוק אבל לריך לבאר איך יבא למדריגה זו ע"ז דרשו ב"ש"ס זו חפילין שבראש וזה מרמז שהם נקראים ה' פרשיות מימין הקורא דהיינו קדש מרמז לי של הויה ויהי כי יביאך מרומז לה' ראשונה של הויה שמש לי של הויה ויהי את שמוע לה' אחרונה אבל מלך המניח הוא ממעל למעלה דהיינו מימין שלו הוא פ' ויהי את שמוע המרומז לה' אחרונה ואח"כ שמוע שמרומז לו' ואח"כ ויהי כי יביאך המרומז

שויחי ה' לנגדי חמיד כי מימיני כל אמוץ. יש לדקדק מה משבח דה"ס בזה הלא כל אדם יוכל לצייר השם. גם מה שאמר כי מימיני כל אמוץ מה נחיתה מעם בזה. גם ה' לו לומר מימיני; ונלע"ד לבאר ע"ד מה שפירשתי על הפסוקים שאמר דה"ס ה' לא גבס לבי ולא רמו עיני ולא סלכתי בגדולות ובנפלאות ממני אם לא שויחי ודוממתי נפשי כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי. יחל ישראל אל ה' מעתה ועד עולם. כי האדם לריך לילך בסדרגס מתחיל לעילא דהיינו קודם ע"י מלות מעשיות יקנס בחי' נפש שהוא מרומז לה' אחרוני שבשם ואח"כ ע"י לימוד כחורס יקנס בחי' רוח שהוא כנגד ו' שבשם ואח"כ ע"י ענוה יקנס בחי' נשמה שהוא מרומז לה' ראשונה שבשם ואח"כ ע"י מחשבות שכלית אלכוח יקנס בחי' חיי שהוא מרומז לי' שבשם הויה אבל אם רוצה לכשיג בחי' נשמה קודם שלא בסדרגס בוודאי ימוץ ויפול ממדריגתו ואינו מאיר השם בו. וזה שאמר דה"ס לא גבס לבי ולא סלכתי בגדולות ובנפלאות ממני דהיינו ממדריגה היוחר ממני רק אם לא שויחי ודוממתי נפשי תחלה דהיינו בחי' נפש ואח"כ לבחי' גדולות. אבל ידוע לעובדי השם אפי"ס שיבוא למדריגות גדולות עד בחי' נשמה או חיי אפי"כ דומה לו שאין לו רק נפש כי כנגד עולם עליון היוחר ממה שהוא כאן דהיינו בעולם העשים הרי כל הבחי' אפילו בחי' חיי או יחידה הכל בכללות הוא בחי' נפש לעולם העליון וזה שאמר יחל ישראל אל

אריך

הקדמה

בחיי' אמת אבל כנגד עליונה היא נפש
כנגד עולמות עליונים ככל אבל הכוללת
לעולם אע"פ שהשגתי בחיי' ישראל שביא
בחיי' עליונה וזו יחל ישראל אל ה' מעשה
ועד עולם עד אין סוף :

א יאמר במה שקשה על נתינת פעם
שאמר כי מימיני כל אמוט . גם מה
שאמר מימיני ולא אמר מימיני . כלע"ד
כי ידוע במדה שאדם מודר בו מודדין כי
אחערותא דלתחא אחערות' דלעילא דסיינו
כשאדם עושה חסד בצדקה או שאר מדת
חסדים הוא נעשה מרכבה למדת חסד
ושורס עליו שם הוי"ה כסדרן אבל כשגובה
איזר דין או שאר דברים אז אינו שורס
רק שם שלא כסדרן וזו שאמר שויתי
דסיינו לשון סדר יכו' דסיינו כסדרן או
שויתי דסיינו לשון שווים שאני ראוי שש"י
ישרה עלי כסדרן מפני כי מימיני דסיינו
מן החסד שלי לא אמוט כי חמיד נסגתי
במדת החסד דסיינו אחערותא דלתחא
כ"ל כי ימין רומז לחסד ודוק :

כמרומז לה' ראשונה ואח"כ קדש המרומז
לוי כך צריך האדם לילך ממדרגה למדרגה
דסיינו להשיג נרנ"חי וזו ששנח דכפ"ה
שויתי ה' לנגדי דסיינו מימין הקורא
שכנגדי דסיינו כצדיק שרוא' השם עלי
כסדרן משמאלי לימיני ובמה זכר לזה
ע"ז אמר כי מימיני לא אמוט דסיינו
שהלכתי מימיני שלי דסיינו מס' אחרונה
שמחחיל מימין שלי עד י' של השם
שנשמאלי דסיינו ממדרגה למדרגה כנ"ל
לכן לא ימוט אבל מי שמחחיל ממדרגה
עליונה דסיינו משמאלו ששם מחחיל י'
דסיינו בחי' חי' בודאי אין זה יכול להיות
שלא ימוט ויסול חי' וזהו שאמר ולא הלכתי
בגדולות ובנפלאות ממני דסיינו שלא
החלתי ממדרגה עליונה אם לא שויתי
ודוממתי נשתי וכו' כגמול עלי אמו דסיינו
למשל כאמו חגמול את בנה לאט לאט כך
חגמול עלי בהדרגה :

א יש לפרש כגמול עלי אמו דסיינו
אעפ"י שגדלתי עד בחי' נשמה שהיא

בראשית

זרע אלהים את השמים
ואת הארץ. נראה לע"ד
לכל הפירושים שלא החורג היא נראה
ומה מורה לעבודה ה' : והענין כשאר
רואה לעבוד ה' ואינו יודע באיזה בחינה
יבוא ליראה ה' יחשוב בשכלו ויראה שמים
וארץ שברא אלהים במש"ס שאלו מרום
עיניכם וראו מי ברא אלה וכו' כי שמים
וארץ כולל כל הכרואים והיולדים והנעשים
ומזה חבוא לבחינת יראה ה' : וזו שפחה
בראשית דסיינו חמלת המחשבה שבאה
לאדם בשכלו הנקרא ראשית במש"ס ראשית
חכמה יראה ה' תראה שברא אלהים את
השמים ואת הארץ ואז חבוא ליראה ה'.
ועד"ז נובל לחבר סוף החורה בחמלת
אשר עשה משה לעיני כל ישראל בראשית
דסיינו בשביל ישראל שנקראו ראשית ברא
אלהים את השמים ואת הארץ כדי להשיג
היראה כנ"ל במש"ס והאלהים עשה
שייראו מלפניו. ושומר אשר עשה משה
שהוא בחינת עשייה דסיינו בחינת אחריות
שם כ"ז אחריות החורה כנודע כי ע"נחא
הם ד' עולמות ומשה ישראל וכ"ז אחריות
גימטריי בראשית וזו נעוץ סופו בחמלת.
גם מה שאמר רז"ל בשביל ישראל ובשביל
החורה הנקרא ראשית פי' כי מלוח בשביל
ישראל עם הכולל ועם כ"ז אחריות גימטריי
בראשית וזו סוף מעשה במחשבה תחילה
כי הוא סוף המעשה עלו במחשבה
הנקרא ראשית וזו ישראל בראשית :

ויאמר

ה' אל קין למה חרס לך וכו'
כלא אס חטיב שאל ואס
לא חטיב לפתח חמלת רובן ואלו חשוקתו
ואחס חמשול בו : יש לדקדק מה ה'
הפיוס על חרוננו של קין הלא סברתו ה'
שהוא ג"כ נדיק כמו הכל כי לכן חרס
לו שלא נחבל מנחתו כמו לכל כי אס
לא ה' סובר שהוא כמו הכל לא ה'
לו שום חמ"י נחלל מה אמר לו הסיי

כלא אס חטיב וכו' : ונלע"ד לפרש דנס
יש שני מיני בני אדם ה' הוא נדיק
מבטן כל ימיו שהוא בחי' הכל וכשעושה
מלוח או לומר ומחפול לא יכלול אחר
שום דבר והסיי מקבל חפולו וכו' הוא
בחי' קין שהוא מעורב טוב ורע ולא עשה
חשובה וכשוא עושה מלוח או לומר או
מחפול לא נחבל וסוף מחמ"ס ויחרס
מפני מה לא נחבל הלא גם הוא לומר
ומחפול ועושה מלוח ועל זה הסיי ה'
למה חרס לך הלא אס חטיב שאל שהוא
לשון התנשאות וגבורה דסיינו פניות וזו
אס חטיב דסיינו שעושה מלוח או מחפול
אינו עושה בלי פניה לכן לא נחבל כי
אין אנו וסוף יכול וכו'. ואס לא חטיב
דסיינו שהאמר שלא אעשה שום מלוח
ולימוד וספלה כי אנו ירא מהגבורה ופניות
ע"ז אמר לפתח חמלת רובן דסיינו שום
יותר גרוע דסיינו שיש לך יס"ר לעשות
חמלים במש"ס וסרחם ועזרם אלהים
אחרים דסיינו חכך כשחסיר מן החורה
ועזרם וכו' ואלו חשוקתו פי' כי הסיי
שנדבק בך אלו חשוקתו להחטיאך לכן
לריך אחס לעשות חשובה קודם כל דבר
אח"כ ואחס חמשול בו דסיינו בסיי
ואוכל להחפול. גם ביוסי' ה' בראשית
דף ל"ז ר' יהודה אמר ואחס חמשול בו
בחיובהא ולעשות מלוח וחחבל חפולך
חמן : ועד"ז נובל לפרש מה שאנו מחפולין
וסר שטן מלפנינו ומאחרינו וכי במה
יסיי יש לאדם חבל באמת שיש"ר הוא
בשתי בחי' ה' כשארם רואה לעשות מלוח
או להחפול עומד כנגדו מי אחס שיש
לך במה חמלים ועוונות אלו אחס בראי
לעשות מלוח או להחפול איענך שלא חפול
חבל ע"ז לריך חיוק שלא לשומעו רק
יחפול כי מפני רחמיו וחסדיו שהוא מרחם
על בריותיו וזו מדה הסיי מלפניו
חבל אח"כ עומד מאחריו כשהוא עושה
מלוח ומחפול הוא מיסס אחרו ואומר

שכוא לדיק מפני שאביו הים לדיק וסמשיך
לו נשמה קדושה חבל אס הים בדורו של
אברהם דסיינו שנולד מארח לא ה' חשוב
לכלום כי לא הים מחקן המדות כמו
אברהם אבינו עליו השלום :

גדרן לם' אחי ונרוממה שמו יחדיו
פי' ששפינה כניכול אומרה

גדלו לה' דסיינו כמש"כ ויגבה בדרכי ה'
וכו' אעפ"כ הדע שכוא אחי דסיינו עמי
כי לולי ה' עוזרו לא יכול וכו' • ולא
האמר שחכם בעלמך חוכל לסגביה אח
עלמך וזו ונרוממה שמו יחדיו דסיינו
שנחרומם כל בעולמות יחדיו דסיינו
איחערותא דלחחא עם אחערותא דלעילא
כי שמו כולל כל בעולמות :

מה אהבתי חורחך כל היום היא
שיחתי • מאויבי חכמני מלוחיך
כי לעולם היא לי : יש לדקדק מלה מה
היה לו לומר אהבתי וכו' גם היה לו
לומר כל היום למדתי מה מלה שיחתי
הלא אין שיחה אלא חפלה כמשחז"ל ויאל
יחקה לשוח בשדה ודרשו זו חפלה מנחה
גם מה שאמר מאויבי חכמני מלוחיך
מה חכמה יחכם מאויב לסמאס • גם
מה נחיתה טעם כי לעולם היא לי :
ונלע"ד לפרש כי חז"ל אמרו כל הגדול
מחבירו יארו גדול ממנו נמצא כל מה
הגדול בחורס כשרואה לעצמו המאס
היכס"ר חכם יותר ממנו ומעיל זו איזה
פניות דסיינו שיעשה המאס להנחת עצמו
לכן לריך להספול כלל יוס להשי"ת שיחכם
על היכס"ר וינחה אותו לעשות המאס
לשמה כמו שנים הצורה כמשז"ל לולי
הקב"ה עוזרו לא יכול לו : וזה שאמר
דוד המלך ע"ה מה אהבתי חורחך כל
מה שאני אוהב החורה ולומד אעפ"כ
כל היום היא שיחתי דסיינו שאני מחפול
כל יום שמאויבי חכמני מלוחיך דסיינו
שיהא אני חכם יותר מן היכס"ר כשאני
עושה מלוחיך דייקא דסיינו לשמה • כי
לעולם

לו איך אחס לדיק גמור כדי שיכא לו
גבכות ופניות גם לזה לריך חיזוק לצפל
כל הסניות וע"ז אנו מחפליין וכסר שטן
מלפנינו ומאחרינו דסיינו כב' בחיכות
יכס"ר והש"י ישמור אותנו אמן :

פרשת נח

ארה חולדות נח איש לדיק חמים
הי' בדורותיו וכו' • יש לדקדק הלא
כל מקום שנא' אלה פסל אח כראשונים.
גם למס נאמר ב' פעמים נח : ונלע"ד
לפרש כי יש ב' מיני לדיקים אי' לדיק
מעצמו דסיינו שמחקן מעצמו אע"פ שאין
לו זכות אבות אלא שמחקן הו' מידותיו
שכל אי' כלול מו' גימטריו אלה וזה
יבוא למידת לדיק וכנדיק כב' שכוא
קדוש מבטן שכוא נקרא איש כמו משם
רבינו ע"ה שהיה קדוש מבטן • וידוע
שמלה נח הוא מרומז לבחי' לדיק בכל
מקום שכוא אוחיות חן • לכן פי' כפסוק
אלה שכוא לדיק כא' שמחקן הששה
מדותיו לטוב בלי זכות אבות ופוסל אח
הראשונים רק מעצמו מחקן הו' מדות
שכל אי' כלול מו' גי' אלה לכן חולדותו
שיבוא לבחי' לדיק שנקרא נח ועל הלדיק
כב' נאמר נח איש לדיק דסיינו שהוא
קדוש מבטן מפני שהמים הי' בדורותיו
דאביו המשך לו נשמה קדושה בזוויגו •
לכן פי' רש"י על הלדיק כא' אח האלהים
כהכלך נח שנה היה לריך שטד להמכו
דסיינו סייעתא דכמיה כי לולי הקב"ה
עוזרו לא יכול לו • ועל הלדיק כב' פירש"י
יש דורשין אותו לשבח ויש דורשין אותו
לגנאי וקשה איך דורשין לגנאי כשכוא
לדיק הלא אף שאינו כמו אברהם אע"ה
אעפ"כ הוא לדיק. אבל ידוע כי לכל לדיק
יש לו שונאים ואפילו ללדיק בן לדיק שאין
עליו לומר שום גריעות כס דורשין אותו
לגנאי דסיינו שאומרים עליו כי אין חידוש

ברכה כי אוחיות וסיה הוא אוחיו
וסי' שהוא שמחה חובל לסמשיך ברכה
וחיים ושלום אמן :

וירא למסעיו פי' רש"י כשחזר ממזרים
לארץ כנען וכו' ד"א בחזרתו פרע
הקפותיו וכו'. יש לדקדק למע לקח
בסקפ' הלא קודם נאמר ויקח אברהם את
שרי אשתו ואת לוט בן אחיו ואת כל
רכושם אשר רכשו ואת הנפש וכו' ופי'
רש"י עבדים ושפחות שקנו להם וכו' ובזוהרי
אין לרין ליקח בסקפה. ונלע"ד פ"ד רמז כי
ידוע כשסולך מחוץ לארץ לארץ לרין
להסיר מקיפים של חוץ לארץ וזה שרמז
רש"י פרע לשון קריעה דהיינו שקרע
המקיפים של חוץ לארץ כשחזר לארץ :

פרשת וירא

וירא אליו ה' באלני ממרא . פי' שנגלה
אליו בכל הב' בחי' שמוח סויה
אדני בגימטריא אלני שהוא חילן הקדוש
ובחז"ל זכות פי' מרמז מלח ממרא שהוא
גי' אפר שאמר אברהם ואנכי עפר ואפר
וכו' כי מי שיש לו גדלות אין אני וסוף
וכו' לכן אברהם שסיה לו ענוה אז סיה
לו דביקות להשי"ת באילן הקדוש כמ"ש
אשכנח את דבא וכו' ואלני אוחיות חילן
הקדוש :

ובמקום שאין אנשים כשהחל להיות
איש . יש לדקדק כ"ל לומר
השחל להיות אנוש . גם אמר לנוכח
השחל ואני יודע למי אמר . ונלע"ד כי
יש ב' בחי' ענווה כיו"ש עניו מאוד באמת
חבל לעבודת ה' הוא מנבזה את עצמו
בכל מיני החפצרות . ויש ענוה פסולה
שהוא מראה עצמו עניו לעבודת ה' ואומר
מי אנכי שאחפול בכוונה ולסאריך בק"ש
ובי"ח ברכות כי אין לי ידיעה בכוונות
ועי"ז גם פי' המלות אינו מכין רק אומר
מלות אנשים מלומדה וזה שאמר ובסקים
שאין

לעולם הוא לי דהיינו בשבילי כי הלא"ה
הפיל בי חמיד פניות כי הוא גדול ממני
ולפי זה יאמר האדם למע אני אלמוד
הרכה הלא הלא"ה יבא גדול ממני לכן
אני מחפול שמאויבי חכמני ודו"ק :

פרשת לך

ויאמר ה' אל אברהם לך מארץך
וממולדתך ומצית אביך אל
הארץ אשר אררך וכו' . נלע"ד לפרש
בעז"ה כי הנשמה נקרא אברהם וחכמה
יגאחה לזה העולם כדי שלא יסיה לה
נשמה דכסופא והנשמה לא יחל לה ללא
לזה העולם כי יראה שלא יתגשם בארצות
ובחלואות כולדת בניס וגם יסיה לה וזה
אזני ואמו לזה אמר לה ה' לך לך
להנחתך ולפונתך שחקקה שלימות בזה
העולם וסליכה זו חסי' לך לשורשך לעו"ה
שחקבל שבר ולא יסיה לך נשמה דכסופא
ודווקא מארץך דהיינו מארצות שלך שחשש'
כל העובדות הן משא ומתן באמונה שיהי'
הכל לשם שמים וממולדתך כשחקיים מלות
פריס ורביס שיהי' לשם שמים וחשבר
התאווס . ומצית אביך שחסיר הזוהמא
של אביך בעבודת ה' ואדרבה מזה חובל
לזוא אל הארץ אשר אררך שהיא ארץ
העליונה המאיר ללדיקים לעתיד לבא כמו
שאמר רז"ל לדיקים יושבים ועמרותיהם
בראשיתם ונהנים מזיו השכינה . וא"ת
איך אני יכול להשיג חלכות בזה העולם
העשים והגשמי לזה אמר ואעשך אפילו
עשים שלך כשתסיה לשם שמים
אעשך לגוי גדול וכו' ופירש"י זהו
שאומרים אלהי יתחק כי ברכה
רמז לבחי' צינה פידוע ואגדלה
שמך זהו שאומרים אלהי יתקב
בחי' הדעת כמו שארז"ל קנה שם טוב
קנה לעלמי דהיינו לעלמיות שהוא בחי'
הדעת וכשתזכה להשיג השכלית הנ"ל וסיה

כי מן מי' מלפנ' סוף ומי' ד"י ומי' א' וי"ן ד"י גימטריא ס"ט שהוא ארני עם ד' אותיות :

והיה מעשה כלדקס שלום ועבודה כלדקס השקט וצמח עד לעולם. (ישעיה ל"ב) יש לדקדק מאי כפל לשון גם בזה חלל אמר שלום ואח"כ אמר השקט. נלע"ד כי יש שני מיני דקס אחד מי שהוא נוחן דקס בשמחה כי יודע יוחר מה שבטל הבית עושה עם העני העני עושה עם בטל הבית. אבל יש אחד שנוחן דקס בטל ברחו דהיינו כשעני בא אליו הוא נוחן לו אבל אינו אוסב את העני בשביל זה. וזהו וסיה לשון שמחה מעשה כלדקס דהיינו כניל שנוחן בשמחה כי יודע שעני עושה לו פוצס לכן יש לו שלום עם העני ועבודה כלדקס דהיינו שהוא לו כמו עבודה שנוחן בלא שמחה אין לו שלום עם העני ורואה שיהי לו השקט שלא יתבטו עניים אחיו כל ימיו :

פרשת חיי שרה

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה. וחמח שרה בקרית ארבע היא חבורן בארץ כנען ויבא אברהם לספור לשרה ולבכוחה. ויקס אברהם וכו'. בדקדוקים ידועים למח נאמר בכל מספר שנה הי' לו לומר מאה ועשרים ושבע שנים. גם למח אלל מאה ואלל עשרים נאמר שנה בלי יחיד ואלל שבע שנים לי' רבים. גם למח נאמר פעם ב' שני חיי שרה. גם למח נאמר בקרית ארבע היא חבורן הי' לו לומר וחמח שרה בחבורן. גם מח שנא' ויבא אברהם לספור לשרה ולבכוחה הי' לו לומר לספור ולבכוחה לשרה. ונלע"ד לארץ כל כניל כי ידוע שיש ד' מספרי' יחידות עשירות מאות אלפים כנגד ד' עולמות דהיינו יחידו' כנגד עולם עשירי

שני דהיינו מדח ענוס שהוא בחי' אין הוא בחי' אלפים דהיינו שפלות גרוע שהיא ענוס פסולה השחלל דהיינו מי שיש לו מדח ענוס באמח כמו משה שבי' עניו מאוד אעפ"כ וסליח משה דהיינו שרריך להיות איש שהוא בחי' משה דהיינו שכל משה שפיר קאמר כמו ש"ס ויגבס דררכי כי דהיינו לעבודה הי' לריך בגבות כי יחשוב שהוא ניצון השי"ת. וזה שאמר השחלל להיות איש ולא יסמוך על שופים שסם אלפים כמ"ס מה אלוש כי חזכרנו. ומה שאמרו חז"ל כל אלפים חשובים כלומר שסם חשובים לעלמן :

ממכו שבו השגיח אל כל יושבי הארץ. ואיחא בחיקוקים

ממכו שבו השגיח ר"ת משה להבין מה שרמז זה נלע"ד כי בודאי בני אדם שיש להם גסות רוח הם מסירים מעלמם השגחתו כי גבס עינים ורחב לבב אחו לא אוכל כי אין אינו וסוף וכו' אבל בני אדם שיש להם שפלות וענוס הם ממשיכים עליהם השגחתו כביכול כמשה"כ את דכא ושפל רוח וכו' וידוע שמשה היס עניו מאוד מכל אדם וזה שמרמז בר"ת משה דהיינו מי שיש לו בחי' משה שהיא בחי' ענוס ממשיך עליו השגחתו וזה אל כל יושבי הארץ דהיינו שמשפיל עלמו :

מראים זיו. כי מלוי גי' אלפים דהיינו אלפים במילוי גי' ט'

שהוא מלפנ' באח צה סויה שהוא חסד הוא זיו שהוא אור החסד. אבל ומפיקים דהיינו במילוי של אלפים המפיק מן השורש אותיות אלפים ונעשה אדני עיין לקמן סם גי' נוגס שהוא בגי' דין אעפ"כ נאח זיוס בכל העולם כי כן לריך להיות כי האלפים פשה שיראו מלפניו. כי במילוי של סויה הוא גרוע חסד אבל מלוי אלפים גי' ט' היא מיוחוק סדינין. פי'

כשמשחלק הנריג היא מחס בקריח לשון מקרה כי מקרה האדם ומקרה הבקמה מקרה אחד דסיינו המיחס ארבע דסיינו אשר נחשד הד' יסודות אבל היא דסיינו הנפש הנק' היא חצרון דסיינו שהנפש נחטלה ומחצרי' לרוח בחי' ו' ורוח מחצרי' לנשמה בחי' ו' חמשים שפרי בינה . חסו בארץ כנען דסיינו שזוכה לזה ע"י הכנעה וענוה בעה"ז ואח"כ ויבא אברהם דסיינו הנשמה לספור לשרה להחזיר על החטא וגם ולבכיה דסיינו הגוף ג"כ יבד' היפך הרשעים שאפילו במיחזן אינם חוזרים בחשוב' ויקם אברהם וכו' :

ויברע וימח אברהם בשיב' עובד זקן ושבע וכו' וחרגום ושבע יומין * נראה להבין מה הוא ושבע יומין כי בוודאי כשהוא זקן ממילא שבע ימים גם מה שלא נאמר בדורות הראשונים שמחו אחר כמה מאות שנים ולא נכתב זקן ושבע ימים אבל הפירוש הוא כך כי אברהם אבינו חיקן את עלמו בחייו כל העשרה מדות עובדות כנגד ה"ס הקדושות שכלל הד' עולמות חסו זקן דסיינו זה קנה חכמה שכל ג"ר חב"ד דסיינו שכללות של עבודת הש"י ושבע יומין דסיינו השבע מדות של זימ"ה שחיקן ע"י מעשים טובים זה שחרגם ושבע יומין דסיינו זימ"ה וד"ק :

פרשת תולדות

וארר חולדות יחזק בן אברהם אברהם כוליד את יחזק. יש לדקדק בלא ו' של ואלה מוסיף על הראשונים מה בוספ' יש . גם היה לו לומר בן אברהם בוודאי ידוע שאברהם הוליד וכו'. גם מה לשון כוליד שהוא לשון הוס . ודרושי חז"ל ידוע . ונלע"ד לפרש ע"ד מה שפי' רש"י ז"ל ואלה חולדות יחזק יעקב ועשו האמורים בפרשה . וזו בוספ' :

עשירית בעולם היצירה מאות בעולם הבריאה אלפים בעולם אלילות והם כנגד נפש רוח ונשמה ונשמה לנשמה . וידוע שכל הנשמות נמשך מעולם הבריאה שהוא עולם הנשמות שהיא בחי' בינה שמקננת בבריאה' לכן נקרא אימא שהיא אם הנשמות והמספר בבחי' מאות . ועשירית הם ביצירה בחי' תפארת שממש נמשך בחי' רוח ומספר יחידה הם בעשייה בחי' מלכות וממש נמשך הנפש . והנה כאשר מאיר נשמה ברוח ורוח בנפש ונפש בגוף אז היא החיות בשלימות אבל כשנחלק ח"ו אזי הגוף יתפרד לארבע יסודות דסיינו אם רוח מים עפר וזו נקרא מיחס . גם יש עוד בחי' עליונה דסיינו בחי' חיה אבל אינו שכיח . גם ידוע כי לאחר מיחס הנפש מחטלה ומחצרי' לרוח ורוח מחצרי' לנשמה ונשמה להשורש הנק' עולם הבא וכל זה הוא מי שיש לו ענוה וסכנות . גם ידוע אפילו לאחר הפעירה הנשמה באה אל הגוף כמשכ"ב ונפשו עליו האבל :

ויהיו חיי שרה דסיינו החיות של שרה כי הגוף נקרא שרה מאה שנה דסיינו ספי' בינה כי שנה גימטריא ספירה ובינה היא בריאה ששם הוא הנשמה והמספר הוא מאות כנ"ל ואח"כ מאירות הנשמה לבחי' רוח בחי' ח"ה בעולם האלילות שמספרו עשירית וזה עשרים שנה כי ח"ה כולל ב' ספי' חסד וגבורה לכן הוא עשרים לכן נאמר שנה כי אע"פ שכולל ספי' חו"ג הוא ספי' אחת שהוא ח"ה לכן נאמר הן אלל מאה הן אלל עשרים לשון יחיד אבל ביחידה שבע שנים לשון רבים כי היא בעולם עשיה בחי' מלכות הנקראת בה שבע דסיינו שבע ספי' שהוא בחי' הנפש שמאיר בה בחי' הרוח וזה שנאמר שני חיי שרה פי' כי זאת היא בעיקר של החיות בגוף הנקרא שרה . וזהו ותמת שרה פי' אח"כ :

דסיינו כמו שאברהם הוליד יצחק וישמעאל
דסיינו מוצ ורע כך יצחק הוליד יעקב
ועשו עויר . אבל קשה בשלמא אברהם
היי בן רשע לכן נולד עויר אבל יצחק
למה הוליד עויר וזה שאמר בן אברהם
לשון חימה פי' הלא הוא בן לדיק לכן
אמר אברהם הוליד את יצחק כי יצחק
בעלמו לא היה ראוי להוליד כי היי מסמרא
דנוקי רק אחר עקידה שעקד אוחו וכל
זה היה כשאמר לו הקב"ה אברהם
אברהם זי' ויאמר הנני ע"ד שכח
הזו"ק קדמא לא שלים צהראש שלים
דסיינו שנכלל חסד בגבורה וגבורה בחסד
וזה שאמר אברהם פי' ע"י אברהם שהוליד
את יצחק שהמשיך לו נשמה דדכורא ואברהם
היי לו זוכמה חרה לכן נולד גם ביצחק
מוצ ורע לכן נאמר זי' פעמים אברהם
בעקדס עי"ז יוכל להוליד :

אן דרך אחר כי ראינו הזו"ק שמלת
יצחק הוא לשון שמחה ואברהם
נקרא נשמה ועד"ז נוכל לפרש אלה חולדות
יצחק פי' שפיקר השמחה יהי כדי שישגי
בחיי נשמה ע"ד זכר יחיר וכו' כי כשאדם
בעלבות אין אדם יכול לבוא לשום מדריגה
מוצ וזהו שאמר ואלי פי' מה שהוסיף
חוספות נשמה חולדות יצחק פי' החולד
מן יצחק שהוא השמחה הוא בן אברהם
דסיינו בן הוא לשון הבנה שהיה השגה
הנשמה הקדושה הנקרא אברהם ואח"כ
אמר אברהם הוליד לשון הוה פי' כשיהי
לו נשמה קדושה בודאי יהי חמיד בשמחה
וזה הוליד את יצחק דסיינו השמחה :

ויתרוצצו הבנים בקרבם ואחמר
אם בן למה זה אנכי וחלך
לדרוש את ה' , כי ראיתי הזוהר פי' חיי
מדרש הנהלים דף קכ"ט עכשיו . הנשמה
נקרא יצחק וסגוף נקראת רבקה ע"כ .
גם ראיתי במדרש רבס על וחלך לדרוש
את ה' ופירש משנה ר' אליעזר את לרבות

ע"ס . גם מה ששמעתי ממורי הרב המגיד
נשמעני על הפסוק מאת ה' יהיה זאת
היא נפלאה בעינינו . פי' ידוע שהש"י
הוא משפיע לכל העולמות וא"ל לקבל
אבל אעפ"כ והאלהים עשה שיראו מלפניו
וכמש"ס מה ה' שואל מעמך כי אם
ליראה . וזהו שמתמים מאת ה' דסיינו
בחיי משפיע יהיה זאת היא בחי מקבל
כי זאת היא נוקבא וזה נפלאה בעינינו
עכ"ל . ונלע"ד לפרש הפסוק שאח"כ זה
היום עשה ה' נגילה וגשמחה זו פי' כי
אין זה שום חמיי כי באמת הש"י אינו
צריך לשום דבר רק מה שרוצה שיראו
מלפניו הוא בשביל שהלדיקים יקבלו שכר
לעו"ב ולא יהיה להם נחמא דכסופא
כמשחז"ל היום לעשות עשה ה' כדי
שנגילה וגשמחה זו דסיינו קבלת שכר .
וזהו ויתרוצצו הבנים דסיינו י"ט עם
י"ס"ר שיש צנוף הנקרא רבקה אבל
הנשמה הנקרא יצחק שהוא השכל הוא
מגביר י"ט על י"ס"ר כי הש"י אף לירא
מפניו . ומאמר אם בן למה זה דסיינו
הש"י שהוא בחיי משפיע הנקרא זה להיות
אנכי שהוא מלי בחיי מקבל דסיינו החנוג
מה שיגבר אדם י"ט על ה"ס"ר וחלך
לדרוש את ה' דסיינו לרבות ח"ח שהם
הלדיקים שיהי להם גדולה נוספת דסיינו
לקבל שכר וזה מלת חירא דסיינו וכל זה
בשביל היראה :

בתהרים ראש דברך אמת ולעולם
כל משפטי דקך . ומקשים
הלא כל החורש הוא אמת . ונלע"ד מה
שפי' רש"י ז"ל בפ' בראשית אמר ר' יצחק
לא היה צריך להסתחיל את החורה אלא
מהחודש הזה לכם וכו' אלא משום כח
מעשיו וכו' שלא יאמרו אומות העולם
לישראל ליסעים אחס וכו' וזהו מה שרמז
ראש דברך אמת ס"ת בראשית ברא
אלהים נמצא אמת הוא ראש החורש
וכשהוא אמת שבראשית ברא אלהים לכן

ולעולם כל משפט נדקך כי גם האמונה
אינם יכולים לומר שום דבר :

פרשת ויצא

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה .
ויפגע במקום וילן שם כי בא
השמש וכו' . יש לדקדק וסלח כבר נאמר
וילך סדנה ארס . גם מה מלת חרנה
לחרן הי' לכתוב ודרשה חז"ל ידוע. וע"ד
רמז נלע"ד כי אדם נריך חמיד לסיוע דבוק
למקור הנקרא צאר שבע דסיינו ע"י
חורס ומעשים פוזים כי כשאינו דבוק
חיכף וילך חרנה דסיינו שסחרן בא לנגדו
כמו ששמעתי מהרב ז"ל וסרחס וענדחס
דסיינו חיכף כססר מן הסורה אזי חיכף
וענדחס וכו' . וזו וילא יעקב מבאר שבע.
דסיינו ממקור הסורה וילך חרנה דסיינו
סדינים באים כנגדו לכן אמר ויפגע
במקום דסיינו חפלה דסיינו שצריך לסחפלה
לססיר סדינים מעליו וילן שם דסיינו
סס"י לו צחי' לינס כ"י צ"א ששמש
לשון כבוי האור דסיינו שלא האיר
לו השמש סס"א הסורה :

א"י ויפגע לי פגס שפגס במקום שהוא
ג"י הו"ס צסכאס וספגס כ"י סילא
מבאר שבע ממקור העליון צביטול חורה
כנ"ל :

א"י וילן שם דסיינו שלא עסק בחורה
חחלת סלילס רק חיכף כי בא
השמש חטפו שינס לכן לוס נריך חשובה
ולחקן חסו ויקח מאבני המקום וישס
מראשותיו כמו בעל חשובה וישכב במקום
כמ"ס צוס"ק וישכב י"ס כ"ב אותיות
לחורה דסיינו שלמד חורה במקום שהוא
דסיינו מס שפגס במקום כ"ב יכ"ל דסיינו
סילמוד ככ"ב אותיות הסורה יכ"ל לסגיג
במקום :

ויחרון ונסס סולס מונצ חרנס .
דסיינו כי סלס צג"י סיני
סכוס סח"ח כסכוס סולך ממדרינס
למדרינס כמו צסולס יס מדרינס דסיינו
לע"ס סכוס מונצ חרנס דסיינו צנוף
אבל ראשו מגיע סשמינס כי סנסמה
סוס חלק אלוס ממעל . ונסס מלאכי
אלסס עוליס ויורדיס צו . כי מלאך צג"י
סו"ס אדני סס צ"י צחי' ס"ח ומלכות ע"י
מעשים פוזים של סלדיק עוליס דסיינו
שיס לסס עליות לאור ומקצבליס כדי
לסספיע ויורדיס צו סספעוס על ידו
ובצבילו :

רמז מס שאלו אומרים צשנח צור משלו
אכלנו ולא צחול כי הלא סארבעס
חרוזיס שיס צו סס כנגד ארבע צרכוס
של צרכת סמזון דסיינו סזן אח עולצו
כנגד צרכת סזן אח העולס . צסיר וקול
חודה נגד צרכס צ"י נודס לך . רחס צחסוך
כנגד צרכס ג"י רחס ס' אלסונו . ינסס
המקדס כנגד צרכס ד' סאל אצינו .
וידוע כי צשנח צריך לכזון צסס כל צרכס
דסיינו צצרכס ראשונה שס ע"ב ובשניס
שס ס"ג ובסלישי שס מ"ס וצריצית שס
צ"ן סך כל השמזת גימטריא רל"ב דסיינו
שיס יכולת צשנח לסחשיך מעולס עליון
אלילות סכוס מרזוז צסס ע"ב עד עולס
הד' שאלו צו דסיינו עולס סעס"י שמרזוז
צסס צ"ן כל סספעוס אלינו חס שמרזוז
צזמר של צור משלו אכלנו על כוס יין
מלא דסיינו כוס צמילואס דסיינו כ"ף
גימטריא קו"י גימטריא י"ב סמ"ך גימטריא
ק"ך ס"ס גימטריא רל"ב . חסו כצרכת
ס' דסיינו צרכת סמזון סס ג"כ גימטריא
רל"ב סירוש כמו שיס צצרכת סמזון מלוס
הצורא ואין כוונתו לסנחס עלצנו כן
צריך שעל כוס יין דסיינו ססעידס הנקרא
ע"ס יין כשחז"ל . יס"ס מלא דסיינו לי
צמלואס כו"ס כנ"ל סגימטריא רל"ב
כמו סארבעס צרכוס סצצרכת סמזון

עקב ושפלות שהי' לו לכן ראש המלאכים
לפניו דהיינו מלאכים ממע' כמו שהי'
רש"י ז"ל שצדקו ע"י מלח' ומעשים
טובים וגם אל עשו דהיינו רואה שנעשה
אחיו דהיינו כנ"ל צדקת ה' וכו'. ורמז
כי יעקב שלח מנחה מן בעלי חיים חק"ש
ובזה הכניע ארלם שציר כי שציר
גימטריא חק"ש דהיינו ששחקיפיה של
הי"ת ר"ל מושלך ארלם וגם שדה ארלם
פי' שארלם ששם צחי' אדמימות ששם
דינים ויראת חלונים הוא מעלה לשדה
הקדושה שהוא חקל תפוחין שהוא צחי'
יראת הרוממה. ואח"כ וילך ארלם לאמור
דהיינו שמדבק את עצמו עם ארלם
המלאכים לאמר הן חורה הן חפלה וזו
כה תאמרן לאדוני לעשו דהיינו בזה
האופן חסיה המחקק הדינים כנ"ל כי
עם לבן גרתי דהיינו שסורגלתי לסבול
חרפה בני אדם שאזיל סומקא ואחי
חיורא וזו עם לבן גרתי. או גרתי דהיינו
שקיימתי כהר"ג מלות כמ"ש חז"ל וסיו
הללים מלעיגים ומלבינים אחי לכן ואחר
עד עתה ואין לי מנוח כנפש כמשו"ל
ביקש יעקב לישיב בשלוש וכו'. ומע' שאמר
לאדוני לעשו הלא הלי' הוא מיותר הלא
כך אמר כי צודאי כשיש דין על הצדיק
וניתן רשות לבעל הדין לעשות לו יסורין
וכצדיק ממתיק הדין אזי צדיק נחלף
וקם רשע תחתיו וזו שאמר כה תאמרן
דהיינו המחקק לאדני שהיא צחי' דין
וסדינים יכיה לעשו כנ"ל וקם רשע
תחתיו ובאיזה זכות ע"ז אמר כה אמר עבדך
יעקב עם לבן גרתי דהיינו כהר"ג
מלות כנ"ל וד"ל :

ויעקב נסע סכוכה ויבן לו בית
ולמקנהו עשה סכוכה על כן
קרא שם המקום סוכות. יש לדקדק
למה לא נאמר לסוכות ומע' שארז"ל כל
מקום שצריך ל' בתחלתו העיל ל' ה'
בסופו עכ"פ למה לא נחז ל' בתחלתו. גם

דהיינו להמשיך לכל העולמות ולא להנחת
עצמו כמו שיש צדיקים שע"י סעודתן
ממשיכים השפעות טובות לכל ישראל
אכ"ר :

פרשת וישח

וישח יעקב מלאכים לפניו אל עשו
אחיו ארלם שציר שדה ארלם.
וילך ארלם לאמר כה תאמרן לאדוני
לעשו כה אמר עבדך יעקב עם לבן
גרתי ואחר עד עתה. וסקשו המפרשים
כמה דקדוקים בפי' זאת ובפרט על רש"י
שפי' מלאכים ממע' גם מלת לפניו.
גם אל עשו אחיו הלא ידוע שהוא אחיו.
גם לאדוני לעשו זה מיותר. גם מלת
ארלם. גם מאי שציר שדה ארלם. גם
מאי לאמר. וגם מה צא כחורס ללמדנו
הלא כחורס הוא נחמיה. ונלע"ד כי
ידוע שמכל המלות או חפלה וד"ל נצדק
מלאך הקדוש דהיינו צדחילו ורחימו ששם
אהבה ויראת צחי' הויה אדני גי' מלאך
ולמה אין אלו רואין אותו הלא מפני
שאין לנו הכשמות הגשמיים אבל מי שישלו
כהפשטות הגשמיים צודאי הוא זוכה לראות
אותם וסרואים הם אדם מחפלה או לומד
צדחילו ורחימו צא לו כחלסות אשר
רואה שנפשו ילא צדברו וכו' הלא מפני
שאין לו צחי' טוב גמור כה יעקב
שחיה לו שפלות דהיינו שהשיג שאינו
כלום זו היא כהפשטות גשמיית וכשזוכה
לזה נעשה הילכ"ר אחיו כמש"כ צדקת
ה' דרכי אים גם אויביו ישלים אחו.
וכחוקה של הילכ"ר מושלך ארלם כי
מצין ומשיג כי הילכ"ר ששם הדינים הנקרא
ארלם שהוא יראת החלונות והשמעלה
זו היראת ליראת הרוממה נמחקים הדינים.
וזהו כפי' וישלח הפשט כמו שחרגם
אוכלוס על ויפשמ ושלח דהיינו שחיה לו
כהפשטות הגשמיית ע"י יעקב שהוא לשון

וקדולס לחי עולמים הסכלס וסחפארס
 לחי עולמים וידוע כי מלח חי עולמים
 הוא בחי' בינה דסיינו לסבין אס יבוא
 לו איזה סחפארס אזי צריך לגלות זלח
 סחפארס לחי עולמים . וכסכוא צל
 לבחי' אמת אזי צריך לו בחי' אמונה
 דסיינו כי מדח סלמח סכוא משיג ומבין
 ספלות שלו כנגד גדולת סכורא יח"ס
 אצל בחי' אמונה סצריך לסלמין אפי"פ
 סאינו משיג למס דסיינו שיס מלח
 מעשיות ואמונה צדיקים אצל יס בני אדם
 סמלמין לכל דבר כמ"ס פחי ילמין לכל
 דבר לזס צריך סמירס שלא ילמין רק
 לדבר אמת ע"י מלות מעשיות ואמונה
 צדיקים דסיינו כסחראס צדיק סכוא של
 אמת אע"פ סחקסס לך איזה קשיא
 חלמין סאין אסס חוכל לסשיג זס וכסחסי
 לך כבי' מדות עובות אמת ואמינה
 סכולל אכסס וירלס וזו עבודת ססס
 יחצרך ויחוד סווס ורדני . וזו סנלמר
 ויעקב דסיינו יי עקב סכיס לו מדח
 ספלות צל לבחי' אמת כמ"ס חחן אמת
 ליעקב אצל סיס ירל שלא ילדי
 סחפארס וסניות כי מדח אמת סוא ס"ח
 כנ"ל לכן נסע דסיינו ססמשיך עליו
 סוכס ס' דסיינו סלור סמקיף של בינה
 ולסעלות כל וסחפארס לחי עולמים בסוד
 סבינה ויבן לו בית דסיינו לשון סכס
 עיין במדרס צראשית על ויבן כחיב
 סחבונן מלין לצרואות' ססגס של ירלס
 סרוממות סנקי' בית כמ"ס ווי למלן
 דלית לי' דרלס וסרעל וכו' ונקי' אור
 סירלס כמ"ס ירלס ס' סוא אורו וזו
 ולמקנסו עסס סכוס דסיינו בחי' מ"ל
 ק"ן מ"ס כנ"ל סנקרל ירלס ס' . או
 כי מקנה גי' קלס ססמים וגוי' גי"פ אדני
 וזו ע"י אמונה אצל צריך סמירס שלא
 ילמין לסקר רק לאמת לזס עסס דסיינו
 ע"י עשיית מלות סוכס דסיינו סמירס
 וגס שלא יסי' לו ירלס חילוניות על כן

קסס למס נלמר נסע ס' לו לכחוב
 סלך . גס לעלמו עסס צית ולמקנסו
 עסס סכוס ומס ספירסי' ידוע . גס
 מס סלמר על כן קרל סססמקוס סכוס
 סלל נלמר נסע סכוסה מס על כן .
 גס למס נלמר צ"ס סכוס חסר וסעסגי'
 סוכוס מלל ו' . ונלע"ד לחרץ ולריך
 לסקדים מס סרלחיתו בנחבי סלריו"ל על
 ספי' צפרסח אומר בסכח חסבו סצעת
 ימים כל סלזרס צישראל יסבו בסכית
 למען ידעו דורותיכם כי בסוכס כוסנחתי
 אס בני ישראל צסולחי אוחס מלרץ
 מלרים . וז"ל סנס סוכס לעולם אור
 מקיף דבינה . ויס כלן צפ' זס ג"ס
 סוכס א' כנגד מקיף אמת לז"ל לבדו
 וכבי' כנגד מקיף אמת ללוק' דועיר וכו'
 וצ"ס רלשוניס נלמר סכס צלל וי' ובסוכוס
 כג' מלל סוכס כיו' ס'ס כמנין סווס
 אדני סיא בחי' אור מקיף לסניסס עכ"ל.
 גס לסקדים מס סרלחיתו בנחבים סמלח
 מקנס צסוד כנ"ל כי ק"נ מ"ס אוחיות
 מקנס סססכיסס נקרל ק"ן ונקי' מ"ס .
 גס מ"ס צמילאו מ"ס ס"ל גי' אלסיס
 וכן גי' גי"פ אדני סצכלי סמ"ל גי' קל"ס
 ססמים וכו' עכ"ל . לסבין זס עבודת
 ס' כי סלדס כסרוסל לעבוד סס"י צריך
 חחלס שיכל לו ספלות כי סלמח סוא
 סכוא עפר וספר כמו סלנו אומרים אדס
 יסודו מעפר ועי"ז יבא למדח אמת כמ"ס
 אמת מלרץ חלמח פירוס כסכוא צנחית
 ארץ כנוכר לעיל חלמח דסיינו סחצל
 למדח אמת וסח"כ צריך סמירס שלא יסי'
 לו צוס מס סכוא איס אמת סוס
 סחפארס לעלמו כי בחי' אמת סוא מדח
 ספארס גופל דמלכל . וידוע סצכל
 סמדות וכל לדמות ליוורו מס סואררוס
 וכו' אצל זלח סמדה של ספארס חינו
 וכל לדמות כידוע כי על זס סמדה
 אמרו חז"ל מלוד מלוד סו ספל רוח
 רק לדבק צמדח אמת שלו אצל סגלס

פסים. ויראו אחיו כי אוחו אהב אביהם מכל אחיו וישנאו אוחו ולא יכלו דברו לשלום. ויחלום יוסף וכו'. ויקנאו בו אחיו ואביו שמר את הדבר. וילכו אחיו לרעות את לאן אביהם וכו' :

יש דקדוקים הרבה. א למע נכחב קודם בארץ ואח"כ בארץ כנען :

ב מה חיצור יש כי בשביל שיבד יעקב בארץ מגורי אביו הוזכר חולדות יעקב. ג כל מקום שנאמר אלה פועל את הראשוני' מה פסול שייך לאביו. ד שכלן נכחב יעקב ואח"כ נכחב וישראל אהב וכו'. ה שהי' לו לכחוב רועה לאן עם אחיו כמש"כ אח"כ וילכו אחיו לרעות את לאן אביהם מאי בלאן. ו מלת נער את בני בלס' וכו' אינו מובן. ז נשי אביו לכאורה הוא מיותר. ח מ"ש ויבא יוסף את דבחה רעה אל אביהם הי' לכחוב לאביו כמ"ש אח"כ ואביו שמר וכו'. ט ולא יכלו דברו לשלום הי' לכחוב ולא ראי' כמו שהקשה בזו"ק. י גם מלת לשלום הי' לכחוב דברו שלום. י' מאי כחונת פסים. ונלע"ד לפרש המשך הפסוקים האלו עפ"י הקדמו' מה שראיתי בעץ חיים שהשם אהי' במילוי אלפין בגימטריא קמ"ג הוא שם אמנעי דבינה עיין בשער השמות. גם מה שראיתי בס' הקדוש מאורי אור עם נחב יאיר דף ע"ג מערכת אות ה' ח"ל לאן נקרא ז"ה דז"א לאן אדם וכן לאן עם האותיות גי' קד"ם סוד לרופי יס"ו דו"ק גי' קד"ם ועל הרוב רומז בחסדים עכ"ל. ופי' מאיר נחב שר"ל הו"ק הם בסוד יס וי' בגי' מלוי ע"ב ס"ג מ"ה גי' קד"ם עכ"ל. גם בדף מ"ה מערכת אות ה' ח"ל כחונת נקרא המלכות כי היא הכחונת לאדם ז"א ומלכשחו עכ"ל. ופי' יאיר נחב וז"ל ומ"כ בשם המחבר כחנת גי' י' שמוח אלהים וי' כוללים לכן הכחנת בסוד מלכות עכ"ל. גם ראיתי בפי"ק נוסע אלימלך שפי' רועה את אחיו בתשובה אכן איני יודע

דכיינו בשביל ה' מדות ה"ל וזוכה עי"ז לבחי' אהבה ויראה קרא לשון זימן שם שהיא בחי' מלכות כמ"ש בזווגות אהה קדוש הויה ושמן קדוש מל'. המקום נקרא הויה בכבאס י' פ"י גי' קי' הפ"ס גי' כ"ה וי' פ"ו ל"ו הפ"ס כ"ה גי' מקום וזהו שנאמר שם המקום דכיינו ב' שמוח הויה ואדני סוכות במלוא' ו' כי השיגו ה' האורות המקיפים דבינה וד"ל. וזה בסכת חשבו שבעה ימיכ דכיינו כז' מדות שלך העלה לבינה דכיינו שיס' להם שמירה כל האזרח בישראל דכיינו כל היראה כי אזרח גי' יראה. אז כל האזרח דכיינו כלדיק הנק' כל האזרח לשון זריחה בישראל ישבו בסוכת כי גם כלדיק שיש לו יראה השם לריך שמירה כנ"ל. ואם העלה בדעתך איך יוכל לבוא לבחי' הנ"ל לזה אמר למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישראל כי הש"י עשה נסים בצוילאי אוחם מארץ מצרים דכיינו מן הקליפות ומן המ"ט שמרי עומאס רק בשער הכי שהוא למעלה מן המדות הוליא בני ישראל בסוכה מלא ו' וכיון שנפתח השער בעת ההיא לכן גם כן ידעו דורותיכם בכל דור ודור יכולים להעלות כל המדות לעולם העליון עי' המקיפים של הבינה הנקרא סוכה במלואה ציחוד הויה אדני כחבתי בקינור ומי שיש לו מוח גדול יוכל להרחיב הדברים האלו ודו"ק סיפ"ב :

פרשת וישב

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען. אלה חולדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה הי' רועה את אחיו בלאן וסוה נער את בני בלס' ואת בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את דבחה רעה אל אביהם. וישראל אהב את יוסף מכל בניו כי בן זקונים הוא לו ועשה לו כחונת

יודע מה רמו ים שסיה חשוכה. גם פי' שכוונת השנאה של אחי יוסף כדי שיעלה למדרגה יותר ע"ש. ועכשיו אני יוכל לתרוץ כל הקושיות כי יעקב היה מוכרח שבאבות כי פ"ד שנים היה ולא ראה קרי כי הכחוש מעיד עליו שאמר ראשית אנוני לכן זכה שיהיה לו בן יוסף הנקרא ג"כ לדיק בנח"י זו שעתד בניסיון ופי' הפסוק וישב יעקב בארץ אע"פ שיהיה עכ"ל דסיינו ישיבה בנח"י ארצות שבי' עוסק עם עשו ולכן זמן רב איך אפשר שניצל מקרי לכן נאמר מגורי אביו דסיינו שסדירי' ה' למעלה במחשבה עליו' הנקרא אביו שהוא בנח"י אבא לכן אע"פ שעסק בארצות עשה הכל בחכמה כי ה' דבוק בחכמה עליונה אבל איך בא לחכמה לזה אמר בארץ כנען שבי' לו הכנעה שבי' בנח"י ענוה ועקב ענוה יראה ה'. או בארץ כנען היא בנח"י היראה לכן לא היה לו שום הרעור לכך נאמר אלה פוסל את הראשונים בנח"י זו כי להם לא כעיד הכחוש שבי' נקיים מקרי רק הוא לכן זכה שבי' חולדותיו יוסף שבי' בנח"י לדיק כי גוף ובדנית חשיבין חד כידוע והלדיק כזה שהוא נקי מחטא קרי מחמת אור שבו יוכל להחזיר ישראל בחשוכה לכן נאמר יוסף בן שבע עשרה שנה היה רעה את אחיו בלאן כי שבע עשרה גימטריא עוב שסיה ל' כפסה שסיה אור היה רעה שסיה ל' ההחברות ודביקות את אחיו דסיינו עם אחיו בלאן גימטריא קמ"ג שהוא שם הניל שסיה בנח"י חבושה. או כפי פי' מאורי אור כנ"ל שסם ז' מדות עובות דסיינו שהלדיק סחיר להם המדות עובות או שהשפיע להם חסדים והכל על ידי ההחברות אבל איך יכול הלדיק להחזיר עמם שהוא במדרגה עליונה לכן נאמר וסוף נער דסיינו שיוור ממדרגתו בנח"י קטנות ומדבר עמם דברי מוסר ומדבורים

שלו מאיר להם דרכי החשוכה את בני בלסה חלפה דסיינו בני הגרועים נשי אביו דסיינו לשון שכחה ששכחו אביו שבשמים וזו ויצא יוסף את דבחה רעה אל אביהם פי' שהאיר להם בשכלם הנק' אביהם שדבחה דסיינו הדבורים שבי' להם מקדם ה' רעה כי היה להם הכחמה בשכלם בין טוב לרע ואח"כ אמר וישראל אהב אוחו וכו' דסיינו ישראל דלעילא ישי"ם כביכול הוא יודע באמת אע"פ שמש עתמו נער וירד בנח"י קטנות אבל הוא בן זקונים זה קנה חכמה ועשה לו כחמה פסים דסיינו בנח"י מ"ל כנ"ל וגם לבוש שהוא אור מקיף של פסי"ם כר"ת של ד' מלאכים הנזכר בכוונת האר"י קודם נשמת דסיינו שיהי' לו שמירה שלא יאחר ח"ו בקטנות צירידה זו לכן נאמר וישנאו אוחו וכו' כדי שיעלה למדרגה יותר כנ"ל. ולא יכלו דברו לשלום דסיינו שסם אינם יכולים להשיג השלימות שלו ע"י דבורים שלו כי די שהאיר להם דרך הטוב אבל שבחירה בזה ולריכים לחזקם בעצמם ואח"כ כשהי' לו החלומות דסיינו רוח הקודש קצת כי חלום אי' מששים בנבואה דסיינו שבא למדרגה יותר גדולה לכן ויקנאו בו אחיו כי אמרם כי מקדם ב"י עמנו בחזרת חזר ודיבר עמנו בנח"י קטנות ועכשיו עלה למדרגה יותר מקדם ונקי רבי מאן מלכי רבנן ולזה נאמר ואביו שמר את הדבר דסיינו אביו שבשמים ממחין ומלפס את הדבר דסיינו שהרצון שלו הוא שיהי' להם קנאה כי קנאה פופרים חרבה חכמה ויהיו כולם לדיקים

אח"כ :

א יאמר אלה חולדות יעקב דסיינו אפילו אינו ח"ח רק שהוא מחבר א"ע לח"ח הנקרא יוסף זו עיקר חולדותו אז יכול הש"י לקרבו ודו"ק :

פסים. ויראו אחיו כי אוחו אהב אביהם מכל אחיו וישנאו אוחו ולא יכלו דברו לשלום. ויחלום יוסף וכו'. ויקנאו בו אחיו ואביו שמר את הדבר. וילכו אחיו לרעות את לאן אביהם וכו' :

ויש דקדוקים הרבה. א למע נכח קודם בארץ ואח"כ בארץ כנען :

ב מה חיצור יש כי בשביל שיטב יעקב בארץ מגורי אביו הוזכר חולדות יעקב. ג כל מקום שנאמר אלס פוסל את הראשוני' מה פסול שיך לאחי. ד שכאן נכח יעקב ואח"כ נכח וישראל אהב וכו'. ה שהי לו לכחוב רועה לאן עם אחיו כמשה"כ אח"כ וילכו אחיו לרעות את לאן אביהם מאי בלאן. ו מלת נער את בני בלס' וכו' אינו מובן. ז נשי אביו לכאורס הוא מיותר. ח מ"ש ויבא יוסף את דבחס רעס אל אביהם הי' לכחוב לאביו כמ"ש אח"כ ואביו שמר וכו'. ט ולא יכלו דברו לשלום הי' לכחוב ולא ראי כמו שהקשה צוה"ק. י גם מלת לשלום הי' לכחוב דברו שלום. י מאי כחונת פסים. ונלע"ד לפרש המשך הפסוקים האלו עפ"י הקדמו' מה שראיתי בעץ חיים שהשם אחי' במילוי אלפין בגימטריא קמ"ג הוא שם אמנעי דבינה עיין בשער השמות. גם מה שראיתי בס' הקדוש מאורי אור עם נחב יאיר דף ע"ג מערכת אות ה' ו"ל לאן נקרא ז"ח ד"א לאן אדם וכן לאן עם האלוהיות גי' קד"ס סוד לרופי יס"ו דו"ק גי' קד"ס ועל הרוב רומז בחסדים עכ"ל. ופ"י מאיר נחב שר"ל הו"ק הם בסוד יס וי' בגי' מלוי ע"ב ס"ג מ"ה גי' קד"ס עכ"ל.

גם בדף מ"ה מערכת אות ה' ו"ל כחונת נקרא המלכות כי היא הכחונת לאדם ז"א ומלצחו עכ"ל. ופ"י יאיר נחב וז"ל ומ"כ בשם המחבר כחנת גי' י' שמוח אלפים וי' כוללים לכן הכחנת בסוד מלכות עכ"ל. גם ראיתי ב"ה"ק נועם אלימלך שפ"י רועה את אחיו בתשובה אכן איני יודע

דסיינו בשביל ה' מדות ה"ל חוכה עי"ז לבחי' אהבה ויראה קרא לשון זימן שם שכיח בחי' מלכות כמ"ש בכוונות אתה קדוש הויה ושמן קדוש מל'. המקום נקרא הויה בכחאס י' פ"י גי' קי' כפ"ס גי' כ"ס וי' פ"ו ל"ו כפ"ס כ"ס גי' מקום וזכו שנאמר שם המקום דסיינו צ' שמוח הויה ואדני סוכות במלוא' ו' כי השיגו ה' האורות המקיפים דבינה וד"ל. וזכו צסכת השנו שבעה ימיכ דסיינו ה' מדות שלך העלם לבינה דסיינו שיחי' להם שמירה כל האזרח בישראל דסיינו כל היראה כי אזרח גי' יראה. אז כל האזרח דסיינו כלדיק הנק' כל האזרח לשון זריחה בישראל ישנו בסופה כי גם כלדיק שיש לו יראה השם לריך שמירה כנ"ל. ואם העלם בדעתך איך יוכל לבוא לבחי' הנ"ל לזו אמר למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושנחי את בני ישראל כי השי' עשה נסים צבואיאי אחס מארץ מצרים דסיינו מן הקליפות ומן המ"ט שפרי עומאס רק בשער הנ' שהוא למעלה מן המדות הו"א בני ישראל בסוכה מלא ו' וכיון שנפחת השער בעת הסיא לכן גם כן ידעו דורותיכם בכל דור ודור יכולים לפעלות כל המדות לעולם העליון ע"י המקיפים של הבינה הנקרא סוכה במלואה ביחוד הויה אדני כחנחי בקיצור ומי שיש לו מוח גדול יוכל להרחיב הדברים האלו ודו"ק היע"ז :

פרשת וישב

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען. אלס חולדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה הי' רועה את אחיו בלאן והוא נער את בני בלס' ואת בני אלס נשי אביו ויבא יוסף את דבחס רעס אל אביהם. וישראל אהב את יוסף מכל בניו כי בן זקונים הוא לו ועשה לו כחונת

יודע מה רמז יש שהיא חשובה. גם פי' שכוונת השגחה של אחי יוסף כדי שיעלה למדריגה יותר ע"פ. ועכשיו אני יוכל לחרץ כל הקושיות כי יעקב היה מובחר שבאבות כי פ"ד שנים היה ולא ראה קרי כי הכחוב מעיד עליו שאמר ראשית אוני לכן זכה שהיה לו בן יוסף הנקרא ג"כ לדיק בבחי' זו שטמך בנסיון ופי' הספוק וישב יעקב בארץ אע"פ שהיה עבד דסיינו ושיבש בבחי' ארציות שבי' עוסק עם עשו ולבן זמן רב איך אפשר שניצל מקרי לכן נאמר מגורי אביו דסיינו שסדירי' הי' למעלה במחשבת עליו' הנקרא אביו שהוא בחי' אבא לכן אע"פ שעסק בארציות עשה הכל בחכמה כי הי' דבוק בחכמה עליונה אבל איך בא לחכמה לזה אמר בארץ כנען שבי' לו הכנעה שבי' בחי' ענוה ועקב ענוה יראה הי'. או בארץ כנען היא בחי' היראה לכן לא היה לו שום הרעור לכך נאמר אלה פוסל את הראשונים בבחי' זו כי להם לא כעיד הכחוב שבי' נקיים מקרי רק הוא לכן זכה שבי' חולדותיו יוסף שבי' בחי' לדיק כי גוף וברית חשבינן חד כידוע והלדיק כזה שהוא נקי מחטא קרי מחמת אור שבו יוכל להחזיר ישראל בחשובה לכן נאמר יוסף בן שבע עשרה שנה היה רעה אח אחיו בלאן כי שבע עשרה גימטריא עוב שהיה לי כעבד שהיה אור היה רעה שהיה לי ההחברות ודביקות אח אחיו דסיינו עם אחיו בלא"ן גימטריא קמ"ג שהוא שם כנ"ל שהיה בחי' תבונה. או כפי פי' מאורי אור כנ"ל שהם ז' מדות טובות דסיינו שהלדיק האיר להם המדות טובות או שהשפיע להם חסדים והכל על ידי ההחברות אבל איך יכול הלדיק להחבר עמם שהוא במדרגה עליונה לכן נאמר וסוף נער דסיינו שיוור ממדרגתו בבחי' קטנות ומדבר עמם דברי מוסר ומדבורים

שלו מאיר להם דרכי החשובה את בני בלם חלפה דסיינו בני הגרועים נשי אביו דסיינו לשון שכחה ששכחו אביו שבשמים וזו ויבא יוסף את דבחס רעה אל אביהם פי' שהאיר להם בשכלם הנקי אביהם שדבחס דסיינו הדבורים שבי' להם מקדם הי' רעה כי היה להם הכחנה בשכלם בין טוב לרע ואח"כ אמר וישראל חסד אוחו וכו' דסיינו ישראל דלעילא יש"ס כביכול הוא יודע באמת אע"פ שפשה עלמו נער וירד בבחי' קטנות אבל הוא בן זקונים זה קנה חכמה ועשה לו כחנה פסים דסיינו בחי' מ"ל כנ"ל וגם לבוש שהוא אור מקיף של פסי"ס סרי"ח של ד' מלאכים הנזכר בכוונת האר"י קודם נשמת דסיינו שיבי' לו שמירה שלא ישאר ח"ו בקטנות צירידה זו לכן נאמר וישגאו אוחו וכו' כדי שיעלה למדרגה יותר כנ"ל. ולא יכלו דברו לשלום דסיינו שהם אינם יכולים להשיג השלימות שלו ע"י דבורים שלו כי די שהאיר להם דרך הטוב אבל שבחירם בהם ולריכים לחזקם בטעמים ואח"כ כשהי' לו החלומות דסיינו רוח הקודש קצת כי חלום אי' מששים בנבואה דסיינו שבא למדרגה יותר גדולה לכן ויקנאו זו אחיו כי אמרם כי מקדם הי' עמנו בחורת חבר ודיבר עמנו בבחי' קטנות ועכשיו עלה למדרגה יותר מקדם ונקי' רבי מאן מלכי רבנן ולזה נאמר ואביו שמר את הדבר דסיינו אביו שבשמים ממחין ומלפס את הדבר דסיינו שהרצון שלו הוא שיבי' להם קנאה כי קנאה סופרים חרבה חכמה ויהיו כולם לדיקים אכ"ר :

א יאמר אלה חולדות יעקב דסיינו אפילו אינו ח"ח רק שהוא מחבר א"ע לח"ח הנקרא יוסף זו עיקר חולדתו אז יכול שבי' לקרבו וד"ק : ויסי

פרשת מקץ

וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתִים יָמִים וּפִרְעֹה חֹלֵם
וְהֵנֶכּה עֹמֵד עַל הַיָּאֹר . יֵשׁ לְדַקְדֵּק
לְמִי כֹלֵעַר שְׁנָא' וַיְהִי . גַּם הִים לוֹ לִכְחוּב
מִקֵּץ בְּחִי שְׁנִים מֵאִי שְׁנָתִים יָמִים . וְנִלְעַ"ד
לְפִרְשׁ צִדִּיק מוֹסֵר כִּי הֵאֱדָם לָרִיךְ לַעֲבֹד
כְּבוֹרָא בְּחוּרָה וּבְמִלָּתוֹ בִּימֵי בְּחִירוֹתוֹ וּלְיִלָּךְ
מִמְדִּרְגָּה לְמִדְרָגָה עַ"י אֹרֶה הַחוּרָה וּלְכַבֹּשׁ
הַיִּלְהָרָה שֶׁהוּא חֲקִיף עוֹד וְיֻכַּל מִזֶּה לְבוֹא
אֶל הַיָּמִים הַקְּדוּשִׁים כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּאַזְכָּרָהֶם
בְּאֵל בִּימִים וּבְכֹמוֹ שֶׁכָּחוּב צוּס"ק מִפְּנֵי
שִׁיבָה חֲקוּס קוֹדֵם שִׁיבָה לִידֵי זָקֵנָה יָקוּם
כִּנְגַד הַיִּלְהָרָה כִּי אֲחֶ"כּ בִּימֵי הַזָּקֵנָה אֵין
חֲשִׁיבוֹת לְקוֹם כִּנְגַדוֹ וְזֶה שֶׁנֶּאֱמַר כִּכְחוּב
וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתִים שֶׁהוּא לָעַר לְכַבִּי"כּוֹל
כֶּשֶׁאֲדָם שֶׁהֵם עַד סוּף וְקֵץ שְׁנוֹתָיו וְרוֹלָם
לְבוֹא בִימֵים וּפִרְעֹה שֶׁהוּא הַיִּלְהָרָה חֹלֵם
שֶׁהוּא כְּחֹלֵם וְלִזֶּה הֵאֱדָם אֵינוֹ יֻכַּל לְבוֹא
מִמְדִּרְיָגָה לְמִדְרָגָה עַ"י אֹרֶה הַחוּרָה וּבְמִלָּתוֹ
וְאֵינוֹ נִקְרָא הוֹלֵךְ רַק עֹמֵד וְזֶה וְהֵנֶכּה
עֹמֵד עַל הַיִּלְהָרָה אֲחֶ"כּ אֲבָל לָרִיךְ הֵאֱדָם
לְהַקְדִּים בִּימֵי בְּחִירוֹתוֹ לְהִיּוֹת הוֹלֵךְ וְזֶה
רָמַז הַפִּסְקוֹק וְהֵנֶכּה מִן הַיָּאֹר עוֹלוֹת שֶׁבַע
פְּרוֹת שֶׁהוּא מְרוֹמְזוֹ לִזֵּי מִדּוֹת קְדוּשִׁים
שֶׁלָּרִיךְ לַחֲקוֹן עַ"י הַחוּרָה שֶׁנִּקְרָא אֹרֶה
שִׁיכָּל לַעֲלוֹת לִזֵּי הַמִּדְרָגוֹת וְדו"ק . אֲבָל
אֵם אֵינוֹ מִקְדִּים בְּבְחִירוֹתוֹ רַק עֹמֵד עַל
שֶׁפֶת הַיִּלְהָרָה אֲחֶפְ"י שְׁעוֹלוֹת שֶׁבַע פְּרוֹת
עוֹבוֹת דְּהֵייוֹ מַעֲשִׂים עוֹבִים אֲבָל אֲחֶ"כּ
חִיבָה עוֹלוֹת שֶׁבַע פְּרוֹת אַחֲרוֹת רַעוֹת
וּחִצְלַנְתָּה אֶת הַפְּרוֹת כְּעוֹבוֹת וְזֶה וַיִּקֶּץ
פִּרְעֹה דְּהֵייוֹ שֶׁמִּחֲנֹכֵר עָלָיו הַיִּלְהָרָה כְּמִקְדֵי
וְאֵינוֹ יֹכֵר הַמַּעֲשִׂים עוֹבִים לִכֵּן יִרְאֶה
לְהַקְדִּים בִּימֵי בְּחִירוֹתוֹ לַחֲקוֹן הַיָּמִים
בְּמִדּוֹת עוֹבוֹת :

אֵין יֵשׁ לְפִרְשׁ וְהֵנֶכּה עֹמֵד עַל הַיָּאֹר
עַפְ"י מֵהַ שֶׁכָּחוּב צוּס"ק דָּף ק"ג
ע"ב וְזִיל וְהֵנֶכּה עֹמֵד עַל הַיָּאֹר דֹּא חֲלָמָא
דְּיוֹסָף הו' בְּגִין דְּכָל נֶכֶד דְּיוֹסָף הַלְדִּיק

הוּא וְרוֹלָ דֹּא הוּא הַיִּלְהָרָה מֵאֵין דְּחִמִּי נֶכֶד
בְּחֹלֵם חֲמִי שְׁלוֹם דְּכָחוּב כִּנְיָ נֻמָּס אֲלִיָּה
כֶּכֶר שְׁלוֹם עַכ"ל . וְלִפִּי זֶה יֵשׁ לְפִרְשׁ
גַּיִךְ שֶׁהֵאֱדָם בְּזָקְנוֹתוֹ כֶּשֶׁהוּא רוֹלָה לַחֲקוֹן
בְּחִי הַיָּמִים דְּהֵייוֹ הַמִּדּוֹת אֵינוֹ יֻכַּל
לַעֲלוֹת לְמִדְרָגָה רַק עֹמֵד כִּי בְּחִי יָאֹר
מַעֲכָב אֲחֹתוֹ דְּהֵייוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּבִרְיָה שֶׁהוּא
בְּחִי יָאֹר לִכֵּן נֶאֱמַר וַיְהִי לִשְׁוֹן לָעַר לִכֵּן
לָרִיךְ הֵאֱדָם לִזֵּי בְּבְחִירוֹתוֹ לַחֲקוֹן כֵּל הַיִּלְהָרָה
וְזֶה שְׁנָא' בְּבִינְיָאִים (זְכִּירָה ב') וְנֶאֱמַר לִךְ
מִקְלָכִים בֵּין הַעוֹמְדִים הֵאֱלָם כִּי אֲלֵם הֵם
ו' מִדּוֹת כֵּל א' כֵּל לִכֵּן מִי גִימַטְרִיָּא אֲלֵם
דְּהֵייוֹ מִי שֶׁהוּא בְּחִי עֹמֵד בְּחִי קִטְנָה
אֲזִי יִסֵּם בְּבִינְיָה גְדוּלָּה דְּהֵייוֹ מִסְלָךְ
כַּכ"ל וְדו"ק :

וְתַעֲשֵׂה הָאֲרֶץ שֶׁבַע שָׁנִים כֶּשֶׁבַע לְקַמְלִים.
יֵשׁ לְדַקְדֵּק לְמַה לֹּא אֲמַר הַכְּחוּב
וְתַעֲשֵׂה יוֹשְׁבֵי הָאֲרֶץ וְכו' כְּמוֹ שֶׁחֲרָגוּם
אֲוִקְלוּם וְכִנְשׁוּ דִּינִי אֲרַעָא וְכו' . וְנִלְעַ"ד
כִּי כִלְדִּיק כֶּשֶׁמֶחֶקֶן אֶת הו' מִדּוֹת עוֹבוֹת
הוּא חֲמִיד שֶׁבַע כִּי מִי שִׁישׁ לוֹ מִדּוֹת רַעוֹת
ר"ל אֵינוֹ שֶׁבַע כִּי מִי שִׁישׁ לוֹ מִנֶּה מִבְּקָשׁ
מֵאֲחִים אֲבָל הַלְדִּיק מִפְּנֵי שֶׁהוּא דְּבוּק
בְּאֵין סוּף הוּא חֲמִיד שֶׁבַע וְזֶה פִּי הַפִּסְקוֹק
עַל יוֹסֵף כֶּשֶׁהוּא בְּחִי הַלְדִּיק שֶׁעָשָׂה בְּחִי
אֲרִיּוֹת בִּז' מִדּוֹת עוֹבוֹת שֶׁהֵם ז' שְׁנֵי
הַשֶּׁבַע שֶׁהֵם ז' סְפִירוֹת כִּי סְפִירָה בְּגִי' שֶׁהִיא
וְזֶה פִּי לְקַמְלִים דְּהֵייוֹ בְּחִי אֵין כִּי קִמֵּץ
הוּא בְּחִי אֵין שֶׁהוּא כֶּחֶר עוֹד יֵשׁ לְפִרְשׁ
הַפִּסְקוֹק עַל דֶּרֶךְ רָמַז כִּי יָדוּעַ כִּי כֵּל בְּחִי
הַמִּל' מִן ד' עוֹלָמוֹת אֲבִי"ע דְּהֵייוֹ מִלְּכוֹת
דְּמִל' דֹּאֲלִילוֹת הוּא בְּחִי כֶּחֶר לַעֲלוֹם
הַבְּרִיָּאָה וְמִל' דְּבִרְיָאָה הוּא כֶּחֶר לִיִּצְרָה
וְכֵן כֵּל הַעוֹלָמוֹת וְזֶה פִּי הַפִּסְקוֹק וְתַעֲשֵׂה
הָאֲרֶץ שֶׁהוּא בְּחִי מִל' שֶׁבַע שְׁנֵי הַשֶּׁבַע
דְּהֵייוֹ בִּז' סְפִירוֹת הַמַּחְגְּלוֹת בְּעוֹלָם שְׁלֵמָה
כִּי הוּא נִקְרָא בֵּת שֶׁבַע לְקַמְלִים דְּהֵייוֹ
כֶּחֶר כִּי קִמֵּץ הִיא בְּחִי כֶּחֶר כַּכ"ל וְגַם
שִׁיךְ לִשְׁוֹן רְבִים לְקַמְלִים דְּהֵייוֹ בְּכָל
הַעוֹלָמוֹת כְּמוֹ שֶׁרִאֲחִי בְּעֵץ חַיִּים עַל
פִּסְקוֹק

ומעיינים בדון אבל מה שהלויק עושה
פדיון ואז הוא ממחיק הדינים ואין שום
קטרוג שולט וגם אחר חסלים שהמחקהו
אח הדיני כי חסלים מזמר ערילים ומכריח
כל החומים לפן מוחר להזכיר שזו. אבל
משם רבינו ע"ה שהוא הי' מבחי' הדעת
שהוא עיקר המחשבה ולא הי' לריך
להזכיר שמה רק במחשבה הי' מעלה
בקולר החפלה :

וישא משאח מאח פניו אליהם וכו'
וישאו וישכרו עמו. יש לדקדק
איך שיך שהשכמים ישחו דרך שכרות.
גם רש"י ז"ל פירש ומיום שהזכרו לא
שחו יין וכו' אפילו שלא דרך שכרות ואין
עכשיו ישחו וישכרו. ונלע"ד כי שמעתי
מקרב החסיד דק"ק באלחוב מה שפי'
על משר"ז גדולה הכנסת אורחים יוחר
מקבלת פני שפינס ודקדק על שאמרו
הכנסת אורחים הי' לו לומר מפרנס
אורחים גם מה אורחים דוקא לשון
רבים הלא הם מכנים אורח אחד הוא
ג"כ יוחר וכו'. וחידן כי בודאי מה
שהוא מאכיל לאורחים הוא מליס כשאר
מלוח דקדק אבל העיקר היא שבשעה
שאוכלים ושוחים ומדברים דברי תורה
ואין לעבוד אף הש"י במדות עיבוד דסיינו
כל אחד מדריך לחברו במדה טובה שיש
בו וחברו מראה המדה טובה שיש בו
ג"כ כלומר כל אי' יש לו דרך טוב לעבודת
הש"י מה שאין בשני נמלא זה מקבל מזה
טובה מזה חס מהם וזו הכנסת אורחים
דסיינו לרכים טובים לעבודת הש"י עכ"ל.
ועד"ז אמרתי בדרך הלכה כי בודאי אין
אדם מגלה המדה טובה לחבירו וחבירו
ג"כ אין מגלה לו כי מחזי כיוסרעל על
כן המלוח שיאכלו וישחו על קצת דרך
שכרות וכשנכנס יין ילא סוד ומגלה כל
אחד בלי כוונה מדת טובו ואורח טוב
וחבירו מקבל בלבו ועובד הש"י יוחר
מקודם כי יש לו ב' אורחות להש"י וחבירו

פסוק אני ראשון ואני אחרון דסיינו מ"ל
נקרא אני הוא ראשון בעולם החתחון
ואחרון לעולם עליון כנ"ל ודו"ק :
(חסלים כ"ה)

פנה אלי וחנני כי יחיד ועני אני .
לסבין מלח יחיד כי שבת טענה
לכולם נחת בן זוג ולי לא נחת. וידוע
כי דוד ע"ה היא בחי' ז' לכן אמר כי
יחיד ועני אני דסיינו שאין לי בן זוג גם
עני כי אין לה מגרמה כלום כידוע .
אדם ובכמה חושיע ה' . כי ידוע שאנו
בני ישראל מקבלים נרחני' מדי' עולמות
א"צ"י"ע דסיינו נפש מעשים רוח מיצירה
נשמה מזריאח ח' מאלילות וידוע מי
שזוכה לבחי' ח' או אפילו שסם מבי'
עולמות אלילות זריאח שסם כולו טוב
ואין שום הערובות רע לזה האדם בנקל
הוא יכול לעבוד הי' באכזה אבל מי שאין
לו רק רוח ונפש שסם מבי' עולמות יצירה
עשי' שסם מעורב טויר בקושי ויכל לעבוד
אח הי' כי לולי הקב"ה עוזרו לא יכול
לו לזה אחר אדם ובכמה דסיינו שם
מ"ה שהוא בגי' אדם שהוא שם של יצירה
ובכמה שביא בגי' ב"ן שהוא שם של
עשייה דסיינו בני אדם שאין להם רק
כ"ר שסם מבי' עולמות החתחונים שהוא
מעורב מטויר חושיע הי' דסיינו שצריך
ישועה מהקב"ה כי לולי כו' כנ"ל ודוק
סיטוב :

המתפרר בעד חבירו לא יזכיר אח
שמו. כי מהם רבינו ע"ה

החפלה על מרים ואמר אל נא רפא נא
לם ולא הזכיר שמה. וראינו שהלדיקים
עושין פדיונות ומזכירין שמו ושם אמו
של מי שצריך אחס הצערות. או מה
שאלו אומרים בזוהי רצון שאחר חסלים
שהשלח רפואה שלימה לחולי פכ"פ לפוס
רישטא הוא הסיף הש"ס. ונלע"ד לסבין
כי מפני מה אין מזכירין אח שמו מפני
שיש מקפריגים ר"ל כשמזכירין אח שמו

ג"כ חו ש'רז' ליותר מקבלת פני שכינס פי' שכול יוחר מקבל אח ש"י כביכול במדה יראה הנקראת שכינס . חו שהשנבים ראו מדות עובות מיוסף כמ"ש ויחמכו האנשים איש אל רעבו וישא משאת מאת פניו וכו' שכול כמו דרך נביאות והיו רואים שיגלה להם המדות עובות ויוסף ג"כ בודאי ידע שהם לדיוקים ויש להם מדות עובות לכן שחו על דרך שכרות כדי שיגלה כל מדה עובו וזו מלת עמו כי הם ראו לשכר אותו קצת כדי שיגלה סוד ויוסף כיון ג"כ שהם יגלו סוד וד"ל :

פרשת ויגש

ויגש אליו יסודא ויאמר כי אדוני ידבר נא עבדך דבר באזני אדוני ואל יחר אפך בעבדך כי כמותך כפרעס . יש לדקדק א מאי לשון אליו סי' לו לומר ויגש יסודא אל יוסף : ב מאי לשון כי סי' לו לומר בקשתי . ג מאי ידבר נא עבדך דבר נפל לשון סי' לו לומר ידבר נא עבדך באזני . ד מאי לשון באזני סי' לו לומר לפיך . ה מאי כי כפון סדמיון כ"מוך כיפרעס . ו כלל כחורס היא נלחית ומס צעי ללמדנו בזה : ונלפ"ד לפרש דרך רמז וחמלה נקדים מה שראיתי בספר הק' נעם אלימלך שמלת אליושיך לומר על הקב"ה עיין שם . גם עוד מה שתיקן האר"י זל"ה לומר אחר ק"ש של המעט יחי רצון שאם חמלתי וכו' . והכלל הוא שצריך לקבל עליו ד' מיתות צ"ד ע"י ד' אותיות אדני לחקן כדי לרופים של ג' שמות אי"ה ה"ה"ד י"ו"ג ה"ה סי שם י"ב אותיות ג"י יצ"ק ר"ת י"חוד ב"כ קדו"ש ואח"כ צריך לומר אנה בכח וכו' ועי"ז יוכל להעלות נר"י לעולמות עליונים . גם עיין בחקווי זכר תיקון ע' דף קכ"ט וז"ל ואזן דמות אלף

עוף יש לומר כי כמותך כפרעס כי ידוע כי כל השעבוד של פרעס בחומר ובלבנים סי' כדי לברר וללגן כל הנלוות כך כביכול שבחי' דונים של אלהים כדי לברר כל הנלוות חו שאמר כי כ"מיו"ך ג"י אלהים כפרעס דסיינו של כל הדונים אינו אלא לעורר בני אדם לחשוב כמ"ש בזוהר בשלח על פסוק ופרעה הקריב וכו' וד"ל :

פרשת ויחי

כלל נראה ששם אח אפרים קודם למנשה
למה חזר ואמר וישם וכו': יא מה
היה דעתו לנבך ביד שמאל לחודים אין
זה דרך המנהג אלא בבי ידיו או ביד
ימין. ונלפיד וקודם אפרים מה שאני
זוכר כשהייתי עם חבירי אלל רבי ומורי
הרב המגיד ודיבר עמנו ד"ח ותלמיד אחד
הי' בידו חיצה גמרא וסיה שומע
הדבורים מהרב מורי זללס"ה ומחמת
מחשבות הים ממשמש בהגמרא וקרע
דף א' וראה מורי והוכיח אותו על זה
ואמר שהידים אינם עשורים כי בודאי
כל אבריו מחויבים לעשות כל דבר
בחכמה וזו פי' הפסוק שאו ידיכם קודש
דהיינו שאפילו הידים יהיו בחכמה
הנקרא קודש כמה שכחוב באברהם
אבריו שקיים כל החר"ג מלוח ואין
ידע כלל החורס נחנה אחר כך אלא
כל אבר נמשך לשורש המלוח שלו כמו
בגופניות הפה המבט למשון אחר חכמה
חיכך כשנולד וכן כל אברים עושים
הדברים כשייך להם אפי' בלתי מחשבה
כך הידים כשעושים דבר אפי' בלא
מחשבה אינם עושים דבר שטות כשכס
מקודם מחוקקים ע"ל. אח"כ אפרים
הקדמה מה שראיתי בזה"ק פרשה
בראשית דף ח' וז"ל ר' יוסי אחר שכל
מוב דא חילוף דחיי שכל מוב בלי רע
ע"ל. גם מה שראיתי בלקוטי חורס
פרשה וישב דף כ' פי' על דברי הוהר
לדיק לעילא לדיק לחתא כי גם יוסף
שורשו מן יסוד עליון וכו'. ועל דרך
זה אפשר כל הפסוקים כי יעקב בודאי
רצה לנבך לאפרים יותר ממנשה לכן
הקדים ואמר אפרים ומנשה כראובן
ושמעון דהיינו אפרים כראובן שסוף
בחי' חסד ומנשה כשמעון שסוף בחי'
גבורה ולזה לא הרע ביוסף שא' חשוב
יותר אבל אח"כ כשהביא אותם לאבריו
לברכם הי' סובר שינבך קודם למנשה

ועתה שני צניך כנולדים לך בארץ
מנרים עד באי אליך מנרימם
לי הם אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו
לי וכו'. וישלח ישראל את ימינו וישח
על ראש אפרים וכו' כנעיר ואת שמאלו
על ראש מנשה שכל את ידיו כי מנשה
הבכור. וינבך את יוסף ויאמר וכו'.
וירא יוסף כי ישית אבריו יד ימינו על
ראש אפרים וירע צעיניו ויחמך יד אבריו
לכסיר אותה מעל ראש אפרים על
ראש מנשה ויאמר יוסף וכו'. וימאן אבריו
ויהמר ידעתי בני ידעתי גם הוא יהי'
לעם וגם הוא יגדל ואולם אחיו הקטן
יגדל ממנו וכו'. ויברכם ביום ההוא
לאמר כך ינבך ישראל לאמר ישימך וכו'.
ויש לדקדק בפסוקים האלו. א הלא
כשראה יוסף שאמר מקודם אפרים ומנשה
כראובן ושמעון יהיו לי למה חיכך לא
שאל הלא מנשה הבכור אלא וודאי ידע
שאבריו חוכב יותר לאפרים מן מנשה איך
למה הרע צעיניו אח"כ שאבריו שם
ימינו על אפרים. ב למה חמך יד
אבריו לכסיר אותה מעל ראש אפרים
על ראש מנשה למה לא חמך ליד שמאל
לכסיר אותה על ראש אפרים כמו שהי'
בראשית מקודם. ג מאי לי שכל את ידיו.
ד מאי נחניח הטעם כי מנשה הבכור.
ה ויהמר ידעתי בני ידעתי מאי
ב"פ ידעתי. ו וינבך את יוסף וכו'.
ואין ידוע שום דבר רק להנערים.
ז מ"ש ויברכם ביום ההוא לאמר כך
ינבך ישראל הלא ויברכם לשון רבים
ונבך ינבך ישראל לשון יחיד. ח מאי לשון
גם הוא יהי' לעם מאי גם. ט הלא
היה לו לקצר ולומר ואולם אחיו הקטן
יגדל יותר מהגדול ממילא נשמע שם
הוא גדול: י מ"ש ישימך אלהים באפרים
וכמנשה וישם את אפרים לפני מנשה

בחי' יוסף ידעתי דסיינו חברתי בבחי' הדעת כי גוף ובדית חשבינן חד כנ"ל בלקומי חורב שכול יסוד העליון וכו'. לכן אע"פ ששמחי יד שמאל על מנשה אין זו שום דין ולכן גם הוא יהי לעם וגם הוא יגדל ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו כי הוא נחנך בחסדים חשובים וזו ויברכם ביום ההוא לאמר בחי' המחקה כך יבדך דסיינו כך הוא סברתה שנמשך לישראל לכן לא הי' צריך לברכו ליוסף כי הוא בעלמו סברתה וזה שאמר לאמר ישימך אלהים דסיינו המחקה אע"פ שאלהים הוא גבורה וזו באפרים ובמנשה דסיינו צ' כסין הדמיון דסיינו שניהם נחברו רק וישם את אפרים לפני מנשה דסיינו במה ששכל את ידיו כדי שבו יהי אפרים גדול ממנו כי הוא מבחי' חסד שבדעת כמ"ש בן יקיר לי אפרים ודו"ק שהוא ברור :

ואח"כ לאפרים או להספך רק שיבדך ב' ידיו או ביד ימין אבל לביו שכל את ידיו כהרגומו אחכמינו דסיינו אע"פ שלא עשה בכיון רק שהשכיל את הידים לעשות כפי רצון הבורא שנאמר הבן יקיר לי אפרים לכן נאמר כי מנשה סבכו דסיינו כי מנשה הוא לשון שבח סבכו הוא המחשבה כידוע דסיינו שלא עשה בכוונה כדלעיל אף על פי כן הידים השכילו בעלמו לשום ימין על אפרים ושמאל על מנשה לכן הרע בעיני יוסף כי יד שמאל גבורות ודינים ואין שייך ברכת לכן חמך יד לביו דסיינו יד ימין מעל אפרים כדי שיכ"ס עכ"פ ב' הידים שיכלול חו"ג שהוא המחקה וימאן לביו ויאמר ידעתי דסיינו שישראל אוחיות לי ראש שהוא בחי' הדעת שהוא כולל חו"ג ושם אין שום דין כי אפי' בגבורה הם חסדים רק שבחסדים הם חשובים יותר כמו שפי' סוזה"ק כנ"ל וגם בני שהוא

פרשת שמות

נסי"ס גימטריא ישראל וידוע שכל העולמות לא נבראו אלא בשביל ישראל כי ישראל עלה במחשבה תחלה. גם ידוע פי' הפסוק בפרשת מקץ ויאמר הנה שמעתי כי יש שבר במצרים רדו שמה דסיינו שיעקב היה מרמו שהשירים יש במצרים ים וכדי לברר ולחקן כל הנהגות הקדושים לזה אמר רדו פי' לא חיראו כי שמה אוחיות משה וסוף מושיען של ישראל ולהעלות אותם ממצרים. וזהו ואלה שמות דסיינו שמות של ב"ה סג"ל הם גי' ישראל פי' כי ישראל הוא בחי' אב כי ישראל עלה במחשבה שהיה בחי' אבא וד"ל וזהו בני ישראל. הבאים מצרימה פי' לשון חמי' דסיינו שהקדושה עליונה באים למצרים ים לזה אמר את יעקב פי'

מס

ואתה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב אים וביחו באו. יש לדקדק שבתחלה אמר הבאים מצרימה ואח"כ אמר אים וביחו באו ולא נאמר מצרימה. גם הבאים לשון סוף ובאו לשון עבר. ולפי פשוטו נובל לפרש כי ליעקב הבעיה כפי' ואמר אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלה וכו' נמצא מה מצינו בעליות ממצרים שהשכינה בביכול כלבה לפניהם כמשכ"כ וס' כולך לפניכם כך בירידה למצרים כבר קדמה ובאו. וזהו אלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב אבל אים וביחו דסיינו קב"ה ושכיניהם כבר באו מקודם כנ"ל. אבל דרך סרמו נלע"ד כי ידוע שהשמות של ב"ה ספירות דסיינו ר"ה כח"ב חג"ת

בבחי' הסבירה שכול בחי' גלות מצרים. וחו מה שאלו אומרים בימים נוראים בהאוחז ביד וכו' הודלי שמו כן חסלתו ובכוונת הארז"ל שודלי גימטריא אחי' ולפי פשוטו אין לבין מה כן חסלתו ולפי מה שכתבתי מרומז בזה שאהיה הוא דעמיד למסוי להסגלות כן חסלתו דהיינו הספלות והחורס שלומד יהיה הכל בבחי' עמיד שיבא להשיגו לשבח בתהלת ה' באמת. וזה רמז המדרש ודלי לא כלל דבשם אהיה שגימטריא ודלי דהיינו שיסיה להם עבודה ה' בבחי' הוא לא כלל כי הרע לעם הזה ומחמת קושי העבודה לא יוכלו לעבוד את השם בבחינה כ"ל וד"ק היעב:

וירעו אחותו המצרים כמ"ש הכה נחמכם לו פן ירבה וכו'. מקשים העולם וכו' לא עשו רעות יותר אלא מה שאמר הכה נחמכם לו וכו' ונראה לפרש שהמלך וירעו הוא לשון הסתברות שהיו רוצים להסתבר פס ישראל כדי שילמדו ממעשיהם הרעים כמ"ש ויחמרו בגוים וילמדו ממעשיהם [לפן] אמר הכה נחמכם וכו' כדי שיהי' בחגודת אחת ואח"כ כשראו שאינם רוצים להסתבר כמו שאמרו רז"ל אח"כ ענה אותם כמ"ש ויענו ויחנו עלינו עבודה קשה וכו' :

אין אדם רואה חוב לעצמו פי' כי הצדיק רואה כל הרוחניות אבל אדם שאינו רואה. חוב לעצמו פי' הוא בעצמו חייב מפני שעשה מחיאת הברזל בינו לבין המקום :

עיני ה' אל לדויקים. יש לדקדק שלא נאמר עיני ה' משיטות בכל הארץ ולא לדויקים לבד. ונראה לפרש כי מי שרואה שי"י לו עינים מובנים דהיינו שיראה תמיד בעבודה האלוהית ולא שי"י לו עינים לראות דבר. דהיינו בנשים אחרות כי הם אל זר כמ"ש כרשב"י

מה שיעקב רמז בזה שאמר כי יש שבר במצרים דהיינו הסבירה וכדי לחקן ולברר הכי קדושות להם אמר איש דהיינו משה הנקרא איש וביחו הוא בחי' מלכות כי הוא בעל דמטרותיה ראשית חכמה וכלל בחכמה איחזקירה וכול גואל המושיען של ישראל באו לגאול ממצרים. דהיינו ראובן שמעון וכו' שהם י"ב גבולי אלכסון :

אן יאמר ואלה כמשחז"ל כל מקום שנאמר ואלה מוסיף על הראשונים דהיינו ו' מרמז לו"ק דהיינו המדות שהם נוספים ללו' כי כל מדה כלול מן ו' נמצא ו"פוי גי' אלה וכל בחינה יש לו שם דהיינו חסד הוא שם אל גבורה שם חלקים ח"ת הוא הו"ה וכו' נמצא מן כל"ו שמות הם הבנין של ישראל שהם ל"ו לדויקים שכל דור וכו' דהיינו לשון בנין של ישראל ולפי האמת להצדיקים אלו לא היה צריך להם בגלות עם המון עם הנקראים יעקב וחו מהמי' הכחוז ואמר הבאים מצרימה את יעקב דהיינו שסישראל שהם כל"ו לדויקים יכו' בגלות עם יעקב שהם המון עם ולזה אמר הכחוז איש דהיינו קב"ה וביחו היא שפיכתא באו כמ"ש עמו אנכי בצרס ודיו לעבד להיות כרבו :

ומאן באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה וכלל לא הכלל וכו'. היחא במדרש וכלל לא הכלל ודלי לא כלל וכו' לפי פשוטו אין לבין דברי המדרש כ"ל. ונלע"ד לפרש כי הקב"ה אמר למשה אהיה אשר אחי' וחרגוס יסונחן אנה הוא דהיינו ועמיד למסוי ומרומז בזה עבודה כש"י שאדם ג"כ צריך לעבוד את השם בזה בחי' דהיינו כל מה שעושה מצוה או לומר ומחפלה שלא יגמור במחשבה ולומר שבה לחלית המדרגה רק שיחשוב שכל מה שעושה מצוה ומע"ט כדי שיוכל לעבוד את הש"י באמת כי מי שחושב בעצמו שכבר בא למדרגה הוא נופל מן הבחי' כ"ל והוא

לשאינו כגון כי מעט כלפי חסד ודל :
יש לדקדק מה שאנו מחסללים השינו
 אבינו לחורחך וקרצנו מלכנו
 לעבודתך וסחזירנו בחשוכה שלמה לפניך
 כי כשאלם עוסק בחורה ועבודה ה' על
 מה יעשה חשוכה :

ועוד יש לדקדק שאנו מזכרים ברוך
 הרוח בחשוכה ואם כן למח
 מחסללין סחזירנו בחשוכה כשסבבם רוח
 בעלמו בודאי יחזיר לנו בחשיבה . וכלע"ד
 לתרץ כי ידוע שיש חשוכה חחאס ויש
 חשוכה עלאה חשוכה חחאס היא עזיבה
 סחמא כי בודאי עומד במרדו כל למודו
 וכל עבודתו אינו כלום ואדרבה מוסיף
 כח לחיובים חיו לכן לריך קודם עזיבה
 סחמא כדי שיוכל ללמוד חורה כדי שידע
 איך לשמור סחמא כי אין בור ירא סמא
 ואח"כ יוכל לקרב לעבודה ה' כי קודם
 ה' מרוחק מהש"י ואח"כ אע"פ שחיקן
 חח עלמו שיוכל לעסיק בחורה ועבודה
 אבל ספגם שלמעלה בעולמות העליונים
 לריך לעשות חשוכה שלימה סנקרא חשוכה
 עלאה שיהי שלימות בשמות הקדושים
 סנקרא פנימיות וגם לריך לעשות חשוכה
 בשמחה כי מקיים מצות עשה כי ראון
 סבורא בזה כי אין אדם לדיק וכו' לכן
 אנו מחסללין השינו אבינו לחורחך דסיינו
 ססחורה ילמוד אוחנו איך לשמור א"ע
 מן סחמא כי אין בור וכו' וזו עזיבה
 סחמא סנקרא חשוכה חחא' ולכן יוכל
 לקרב א"ע לחורה ועבודה ה' וסו וקרצנו
 מלכנו לעבודתך ואח"כ אנו מחסללין
 שיחזור אוחנו בחשוכה שלימה לפניך דסיינו
 חשוכה עלאה שסוא שלימות השם שיהא
 שלום לפניך שלא יהא פירוד ואם סחמא
 למח לנו לסחפלל על חשוכה סלא עוב
 לסחפלל סלא יסמא לעולם ע"ז חנו
 מזכרכין ברוך וכו' סרואס בחשוכה דסיינו
 מצות עשה נקרא ראונו כי לא סעשה אינו
 ראונו וחשוכה היא מצות עשה כנ"ל ודל :

והיה

סרשניי חוסר אל ספנו אל סליליס וכו'
 לריך לילך חמיד אל לדיקים וסס יחנו
 לסס טלח איך לסנלל מן ראיוח רעוח רק
 יסיה לו עינו ה' דסיינו סיראס חמיד
 בעבודה ה' כמ"ס סכחוב כי לה' עין
 אדם וכו' ודל :

פרשת וארא

וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב
 באל שדי ושמי ה' לא נודעתי
 לכם . ופי' רש"י וארא אל סאבות .
 נראס לדקדק מה סוסיף רש"י ז"ל . גס
 חמוס סלא כמה סעמים נאמר סוי"ס
 דסיינו ויאמר ה' אל אברהם לך לך או
 כמה סעמים עס יעקב ומה זס סאמר
 כאן ושמי ה' לא נודעתי להם . ונראס
 לפרש על דרך רמז כי סחגלות אלהותו
 יח' סיה מן אברהם ואילך דסיינו מו'
 ימי סנין כי ג' ראשונות סס נקראים
 ססחרות וידוע כי סז' ימי סנין סס
 סספעים מן סדעח כמסס"כ ובעמח חדרי'
 ימלאו דסיינו חיד"ר ר"ח יססר "דין
 'רחמים ססס נקראים אבות כי סאבות
 סן סמרכבס ומסס ה' מצחי' סדעח וזו
 וסרא דסיינו סחגלות סיה אל אברהם
 יצחק יעקב ופי' רש"י ז"ל דסיינו סאבות
 סן סמרכבס באל שדי ססוא גימטריא מסס
 ססוא מצחי' סדעח ושמי ה' לא נודעתי
 להם כי סוי"ס מרומז ג"כ לג' ראשונות
 ססחרות :

אך יאמר כי סלדיקים גמורים יכולים
 לסיוח במדת סדין כמס"כ וסביביו
 נסערס מאוד כי סקביה מדקדק עס
 לדיקים אפי' כחופ ססערס וזכו סאמר
 ואר"א ססוא גימטריא יצחק ססוא דין
 אל אברהם יצחק יעקב סס סלדיקים
 סגמורים באל שדי ססוא מצחי' למאוס ושמי
 ה' לא נודעתי כי סס סוי"ס סוא מדח
 רחמים ססוא לסנים מסורח סדין אפי'

פרשת בשלח

יחירם הארס של שבת . ומפני מה על זה אמר על אשר ילקטו יום יום פי' בכל יום של ימי כחול שמלקט נ"ק פי' הלימוד וכמו שפירשתי בס' עקב וסיה עקב חשמעון דסיינו שהשמחה יחי' אחר שחשמעון החורס והמלוא כ"ל וד"ל :

שוב שם משמן עוב ויום המוח מיום סולדו . יש לדקדק מה חיבור יש

זה לזה . גם מה שבת זה שסוף פוב משמן פוב למשל מי שיש לו לוג שמן פוב ששום עשרה זהב ומי שיש לו שם פוב הוא פוב יוחר הלא דוד המלך ע"ה אמר פוב לי חורס פיך מאלפי זהב וכסף שסוף דבר בלי שיעור : ונלע"ד לפרש פי' שפירשתי במסכת אבות פרק שני קנה שם פוב קנה לעצמו קנה לו דברי חורס קנה לו חיי עולם הבא . וקשה לי הלא שם פוב צוודאי הוא מחמת לימוד החורס למס לא אמר רק שקנה לעצמו ולא לחיי עולם הבא . גם מאי לי קונה הים לו לומר מי שיש לו שם פוב פוב לעצמו . והענין כי יש אדם שקונה לעצמו שם פוב דסיינו שכותן ומוחר מעות הן לעניים מסוגנים או אינם מסוגנים וצוודאי מי פתי שלא ישבת אותו ויהיה כסוי פוב אדרבא משבת צמודותיו שאין לו כי כך היא כמצע ועי"ז שיש לו שם פוב הוא יוכל לקבל פובות מבני אדם יוחר הן ממון הן כבוד ואח"כ הוא כותן ומוחר יוחר ועי"ז הוא מחגל יוחר . וזהו שאמר קנה שם פוב דסיינו שקונה במעות שכותן לבני אדם כלומר לא משום נדקס זה קנה לעצמו פי' שיש לו עולם הזה אבל קנה לו דברי חורס דסיינו שקונה דברי חורס ע"י מה שיש לו הולאות לילך ולכתח רגליו להצדיקים לקבל מוסר ויראת שמים ודברי חורס קנה לו חיי עולם הבא נלחיות . לכן אמר פוב שם משמן דסיינו כשיש לו שם מחורס הנמשל לשמן הוא פוב צוודאי

ויהי ציום הששי וסכינו אח אשר יציאו וחי' משל' על אשר ילקטו יום יום . יש לדקדק למס כאמר וחי' חי' לו לומר וציום הששי וכו' . גם פזס ב' וחי' משנה . ויש לפרש ע"ד רמז כי ידוע שציום חי' ילמוד ו' פסוקים מהפרש' של החורס ויכוין ב' של מילוי חיד' דשם ב' וציום ב' ד' פסוקים ולכוין ד' של יוד' וציום כג' ה' פסוקים ולכוין כה' של מילוי ה"ה דבין וציום ד' ו' פסוקים ולכוין ב' המילוי דשם ב' וציום ה' ה' פסוקים ולכוין כה' דשם כ"ל נמלא ס"ה כס כ"ו פסוקים כמנין וחי"ה נמלא הוא נשלם שם ב' . וזהו שאמר וחי"ה דסיינו הצירוף של וחי' יחי' ציום הששי דסיינו הלימוד וסכונה של כ"ו פסוקים של חורס הנקרא לחם . וסכינו לשון חיקון אח אשר יציאו וחי"ה משנה פירוש וחי' השני דסיינו על אשר ילקטו יום יום פי' כי וסיה של ששי הוא אוחיות השורש אבל המלוי היא ע"י לקומי של יום יום דסיינו שהמשה ימים של חול דסיינו ציום חי' וציום ב' הוא ו"ד המלוי של יו"ד וכן כולם כמזכר למיל וזהו וחי"ה משנה דסיינו הכפל והשני של וחי"ה הוא על אשר ילקטו יום יום ולא בפעם אחת כמו ציום ו' וזהו שאמר וסכינו פי' סכונה ותיקון שחציא אוחיות המילוי בחוך האוחיות השורש ונשלם השם ב' וזהו שנאמר בפסוק וחי' ודוק :

גם יש לפרש כי וחי' הוא לשון שמחה פי' שהשמחה יחי' ציום הששי אחר שלומד כל ימי החול ולא כצו שיש בני אדם שיש להם שמחה של סוללות בלי יגיעת הלימוד כל ימי החול וזהו שאמר וסכינו אח אשר יציאו וסיה משנה כלומר שפי' הכנס המקודם דסיינו הלימוד יחי' לו שמחה כפולס דסיינו שנוסף לו נר"נ

יעצור ובשביעית ילא לחפשי חנם. אם
בגסו יבא בגסו ילא ואם בעל אשה הוא
ויאכל אשחו עמו. יש לדקדק כמה דברים.
א מאי סמיכות ספרש. ב ואלס מוסיף
על הראשונים ומס הוספה יש כאן.
ג מס טעם שם שנים יעבד : ד מס
לשון בגסו ה' לו לומר אם לבדו בא
וכו' : ולע"ד שראיתי בזה"ק שכל ספרש'
מפרש על הנשמות הגלגולים גם ספרש'
חרומה דף קכ"ח ע"א וז"ל צנין דרוח
מסאבא איכו אודנן חדיר במגנא וברקניא
וכו' ומפרש בספר הקדוש מאורי אור
שמלת חנם היא מלכות דקליפה דעשי'
וכו' עיין שם במערכת אות ח' גם עיין
באות ט' שמלת שביעית היא עליית עולמות
למלכות וכו'. גם בכוונת האריז"ל כתב
שקודם אכילה צ"ל הוידוי גם ללמוד על
שלחנו כדי שיוכל לסעול סנולות הקדוש'
שנסלו בדלח"מ דסיינו בזה המאכל שאוכל
על השלחן שהוא במקום מזבח ועד"ז ועל
דרך הקדמות האלו יחורץ כל הדקדוקים
הנ"ל ע"ד רמז הספוק לא תעלה במעלות
על מזבחי דסיינו כשאחז רוצה לסעול
הנ"ל בכוונת אכילה על השלחן שהוא
נקרא מזבח גימטריא אויכל. אשר לא
חגלה ערוחק עליו דסיינו שלא גליח אח
הפעלים הנקרא ערוס שהוא ר"ע ו"ס
וחו ע"י הוידוי עליו דסיינו על השלחן
אלא צ"ל הוידוי ואח"כ חוכל לסעול
סנולות הקדושים. או יוכל לפרש מלת
חגלה ל' גלות ורדיפת הרע מעליו ע"י
הוידוי וחשובה. וע"ז נסמך ואלס המשפטי'
פי' ו' מוסיף על הראשונים פי' חוץ מה
שצריך לסחודות קודם אכילה צריך ג"כ
ללמוד דברי חורס על השלחן כדי להעלות
הנ"ל שיתגלגלו בחור המאכל שאוכל וזו
המשפטים דסיינו חחורס כי משפט איכו
עמודא דאמנעיתא שיהא בחי' חחירס
אשר חשים לפניהם דסיינו בשבילם שם
הנ"ל שיחקנו ויהי' להם עלי' כנ"ל.

בוודאי. וגם ויום המות מיום סולדו כי
קנס לו דברי חורס קנס לו חיי עולם
כבא נמלא טוב לו בשני עולמות ודוק :

פרשת יתרו

וישמע יתרו כהן מדין חותן משה
וכו'. יש לדקדק מאי מיחס
שכוא כהן מדין ומס שפי' רש"י ז"ל ידוע
אעפ"כ מס דסוי סוי מס מלמדנו י גם
מלת כהן איך שייך לעכו"ם : ולע"ד רמז
כי יתרו בגימטריא חחורס גם יתרו רמז
לחורס כי הוסיף פרשס בחורס לכן ספי'
כוא כן וישמע יתרו כי מי ששומע חחורס
ומקיים אותס יוכל לספוק מדה הדין
למדה כרחמים וכו' כ"ס"ן שכוא חסד
מדי"ן כי זו עיקר עבודת הדיק לסמחיק
הדין ולעשותו חסד וסכל ע"י השגת
חחורס בחי' דעס שכוא בחי' משס.
וידוע בכוונת האריז"ל של השגות לימוד
חחורס צריך לבוין לג' שמות אחיה במלוי
אותיות י"ה"א וג' כללים גימ' נח"ס וזס
דברי חכמים בנחה נשמעים דסיינו אם
חכוין בכוונת שכוא גימטריא נח"ס חוכל
לשמוט וחצון השגס. וזס שאמר ח"ח"ן
משס דסיינו אם חכוין ח"ח"ן כנ"ל חוכל
לסשיג חחורס שיהא בחי' משס וע"י השגת
חחורס חוכל לעשות כ"ה"ן מדי"ן כנ"ל.
וזס נחינת טעס כי הוליא ה' אח ישראל
ממלרים שכוא נגוף ורפוא שכוא כנס
שהיה דין לזס וחסד לזס וסכל ע"י בחי'
משס ולכן נאמר בפסוק זס ב' שמות
אלהים סוים. או יאמר כיון ששמע יתרו
קריעת ים סוף שכוא נגוף ורפוא שעכו"ם
אינס מממינים בזה לכן נחגייר ודוק.
לא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא
חגלה ערוחק עליו :

פרשת משפטים

ואלה המשפטים אשר חשים לפניכם.
כי חקנס עבד עברי שס שנים

אשם דהיינו צנחי' עיבור לסייע לו לעבודה כ' וכו' אינו משגיח ע"ז שישקן את עצמו שיהי' לו עזר כמשריזל זכר נעשה לו עזר וכו' אז האשם וילדים דהיינו הנפש של עיבור וילדים דהיינו המעשים עובים שבי' לה מקדש חסיד לאדונים דהיינו לשרשה חבל הוא ילא בגפו כי לא חיקן את עצמו בזה ודוק :

פרשת תרומה

ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו חקמו את תרומתי ופי' רש"י לי לשמי . יש לדקדק מאי לי ומאי לשמי . ונלע"ד כי יש כמה בני אדם כשחזכירים שם צפה ואינם מכוונים פנימית חלכות שהוא הים הים ויסיח במחשבה וזו שאלה הש"ת ויקחו לי דהיינו צנחי' חלכות כשחזכירו שמי : או יאמר כי שמי נקרא אדני ושם הוי' נקרא באותיות אדני רק במחשבה לריך לכיון צנחית הוי' אז הוא היחוד הוי' אדני וזה ויקחו לי דהיינו הוי' שלי לשמי לצנחי' אדני כי ידוע צנחית האר"י באתה קדוש חכיון להוי' ח"ת ובשמך קדוש לשם אדני מ"ל דהיינו ח"ת ומ"ל חס שאמר תרומה דהיינו תרומה כ' פי' צנחי' כנ"ל ודוק :

פרשת תצוה

ואתה חלוק את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כחית למאור להעליה נר חמיה . יש לדקדק למס ולא נאמר וידבר או ויאמר או לו מאי ואתה חלוק. גם מלת ויקחו אליך ה"י לו לימר ויקחו לך . ונלע"ד לפרש על דרך רמז כי מה שאנו אומרים קודם כל מלך וחפלה לשם יחוד וכו' ליחד י"ה צו"ה וצ"ל ג"כ בשם כל ישראל . כי אין יכול לעשות שום יחוד כשאנו מחבר אי"ע עם כל

וזכו כי חקנה דהיינו שפי' זה חקנה ענד . ענדי דהיינו נשמה קדושה פי' . עיבר שחובל לעבוד להש"ת כידוע . או כי חקנה הם אותיות חקנה דהיינו כשתחקן את הניק של דלח"מ דהיינו פי' כונח אכילה כנ"ל ענד שהוא ענדי דהיינו כ"ק אז שש שנים יעבור דהיינו ששה קצוות שחובל לחקן כל ה' מדות לעובד . ובשביעית ילא לחפשי חנם דהיינו כנ"ל שבשביעית היא עליות עולמות למלכות דהיינו כשיבא למדת ה' אז ילא לחפשי חנם דהיינו מן הקליפות הנקראים חנם כנ"ל כי קודם החיקון היו נשקעים בקליפות פי' השבירה שנפלו בדומם לומה חי ופי' כונח אכילה שלו לצנחי' מדבר שהוא צנחי' מלכות ואז יהי' עלי' לצנחי' פולס החירות וזו לחפשי חנם ודומה לו בירמיה ע"ז פסוק ח' חפלי עליהם פתאם עיר ופי' רש"י גייסות משל עיר כך כאלן לחפשי חנם דהיינו מן הקליפות הנקראים חנם כנ"ל . חבל כל זה אם אוכל לשם שמים חבל אם בגפו ילא דהיינו שהוא אוכל צחצוח הגופניות וזהו גפו אותיות גוף דהיינו שמביא האוכל שיש בו ניצוץ הקדוש בגוף הבהמיות בגפו ילא דהיינו שהניצוץ הקדוש נשאר בצנחי' גוף צנחית צנחי' חי ואין לו עלי' לצנחי' מדבר . חבל אם בעל אשם הוא דהיינו שהוא כובש את החלוקה הגופניות הנקרא אשם אז וילא אשמו עמו דהיינו שהגוף נזדככה ועולה גם היא עמו דהיינו צנחית המהים ובה לציון גואל . וזהו שפי' רש"י ז"ל על ואלה המשפטים אשר חשים לפניכם כשולחן ערוך ומוכן לאכול לפני האדם דהיינו כנ"ל . גם רמז מה שאמר קודם במעלות על מצנחי כי מצנח בגימטריא אוכל וזהו מה שפירשי' כשולחן ערוך כלי' חיקון השלחן שאוכל שהוא במקום מצנח . ואם אדוניו יחן לו אשם כלומר שפי' צנחיתו יחן לו נפש מסורה הנקרא

מתכסה לכן כשהוא שואל שואל סחם איך מתכסה פלוני בן פלוני וקיימא לן שאינו רשאי להזכיר לשם אבי אביו או אמו כמו אביו עצמו רק לריך שיאמר אבי זקני. לכן לא יוכל יעקב אבינו לומר בן בחואל כי ה' זקנו וגם לא יכול לומר בן זקני כי ה' ירא שלא יאמרו לו האמת לכן אמר בןגחור גם לבן בן נחור ר"ת לבן ע"כ :

אתה בחרתנו מכל העמים להבנת אותנו ורצית בנו ורוממתנו מכל הלשונות וכו'. יש לדקדק הלא עכשיו בעונותינו אנו רואים שכל העמים שלווים ושקטים ואנו דוים וסחופים ואיך אנו מובחרים מכל העמים ואיך האהבה שאנו אומרים להבנת אותנו וכו'. ונלע"ד שמלת בחרתנו הוא לשון בחירה דסיינו שהש"י נתן לנו הבחירה הן להרע הן לטוב אבל אומות העולם אין להם שום בחירה כי לב שרים ומלכים ביד ה' ומזה הבחירה אנו יכולים להוציא כל הכ"ק מן הקליפות וכו' מפני שאנו בני אברהם יצחק ויעקב שיש לנו מדה אהבה ויראה והתפארת וכל המדות וזו מה שאנו אומרים אחת בחרתנו דסיינו שנחת לנו הבחירה להוציא מן העמים וזו מכל העמים דסיינו מכל הקליפות ומסיכון יש לנו זה לבן אמר אהבת אותנו שהוא מדה חסד שהמשיך אברהם אבינו ע"ה ורצית בנו שהוא מדה הגבורה מרומנו ליחזק ורוממתנו מדה סת"ת מרומנו ליעקב וכו' טיין בכוונות של תפלת יו"ט :

פרק ה' בעשרה מאמרות. עומדים לפופים ומשתחווים רוחים

פירוש כשאדם עומד כנגד חצירו בגאוס אז עומד חצירו כנגדו יוחר ואחר כך זה יוחר עד אין שיעור ולכן יש לכל אחד דחקות גדול כי כל אחד רואה שיכ"י כל העולם שלו כי אפילו יש לו חלי העולם ירא שלא לחצירו יכ"י גיכ החלי סבי ואינו מן

כל ישראל ולכן הצדיקים רואים שיחצירו עמם כל ישראל אבל באיזה חופן יכולים להחציר עם הצדיק לריך קודם ללמוד חורם במחשבה זכה וטעורה כי אין צור וכו' ואח"כ לריך לבחור רגליו ולילך אל הצדיק לקבל מהם אור הקדושה ועי"ז יוכל להחציר הצדיק עמו להעלות את נפש רוח שלו לעבודת הש"י. וזהו סי' ספסוק "ואח"כ פי' אם אחס רואה לעשות יחוד ו'עם ה' כי מלת את פרושו עם לריך אחס להחציר עם בני ישראל כי מלת חלום הוא לשון החצירות ואח"כ איך יכול להחציר עמם ובאיזה חופן עי"ז נאמר ויקחו אליך פי' קודם שמכרתים את רגליהם ללכת אל הצדיקים לקבל מן המאור אור הקדושה יקחו שמן זית זך רמז אל החורש שהיה כ"ז אוחיות ושיכ"י במחשבה טעורה וזה וגם שמן מרומנו למחשבה. וזהו שחתן להם עלה שיקחו לעצמן שמן זית זך דסיינו כנ"ל כשיבואו אליך ועי"ז חוכל להחציר עמם וחוכל להעלות את נפש רוח דסיינו כ"ר חמיד לעבודת הש"י חכ"ר :

ששה משמות' על אבן האמת ואח שמות השש הנותרים על האבן השנית כחולדותם. והקשה האור החיים על מלת הנותרים טיין שם. ונלע"ד עי"י מה שראיתי בלקוטי חורה ששה שבמים היו מלך רחמים וששה מלך דין אלו נוחנים ברכה על סר גריזים ואלו נוחנים בשר עיבל ע"ש עכ"ל לבן נרמז בספוק במלת הנותרים כי כל המותרות הם בחי' דינים וששה הראשונים הם רחמים :

בשם אבי מורי זל"ה נבג"ס הידמחם את לבן בן נחור. וקשה שלא אמר בן בחואל. אך כי מכסה העולם כשהוא אדם לעיר שיש לו קרוב ורואה לשאל בשלמו ואיך מתכסה אינו אומר שהוא קרוב כי לא יאמר לו באמת איך

רצ וגדול בהמוח של אדם דסיינו שמוח של אדם הוא מרכב לרוחניות השכל כמ"ש וכחכמה מאין חמלא כמו שסיס בחי' משה רבינו ע"ה ולכן נקרא הקב"ה י"ש"ר"ה"ל דסיינו לי ראש כי הראש של אדם הוא מרכב שלו כביכול ונקרא מוחין דגדלות אכל כשארם אינו משיג שהוא כאין וסבור שהוא בעלמו בחי' יש אפילו מטע מזעיר לכן אינו משיג במוח שלו בשלמות הרוחניות השכל נמלא בחי' אלקות יחי' אינו שורס במוח של אדם כזס רק מטע מזעיר ונקרא מוחין דקטנות וזס מאן דאיכו זעיר דסיינו כשארם מקטין עלמו כנ"ל אז הוא כביכול רצ וגדול בהמוח של אדם כי יוכל לסשיג הרוחניות השכל של אלקות כמו משה רבינו ע"ה ומאן דאיכו רצ דסיינו שאינו משיג השפלות שלו באמת ואדם כזס אינו יוכל להשיג הרוחניות השכל בשלימות בחי' אלקות אז כביכול הוא זעיר בשכלו של האדם כזס ואינו שורס בחי' הרוחניות רק מטע מזעיר וד"ל. גס שמעתי ממסר"ש רמז ויטן מפני חדש חוליוו דסיינו שידחס מוחין דקטנות מפני מוחין דגדלות ודו"ק:

פרשת כי תשא

כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם וכו'. פי' ע"ד שאמר משה רבינו ע"ה אלא חמא העם כזס חמאס גדולה. פי' כי כשנפול לסלדיק שום הרכור חמא קל יודע שכמון עכ חמאו חמאס גדולס אכל כשמחנשא כלדיק בשכליות לעבודה סי יודע שגס בני ישראל כולכים בדרך הישר לזס אמר כי חשא אה ראש פי' כשיביי לו כתנשאות השכליות סס נק' ראש חדע שגס בני ישראל שומרי מצות הנקרא פקודיהם. או בדרך אחר כי ידוע כי כלדיק לריק לירד ממדריגתו כדי להעלות בסמון

מן הכבוד שיכא שוס לו כמו קין וסכל שכל אחד סיס אומר שכולו שלו וזס נקרא עומדים שכל אחד עומד כנגד חבירו להשפילו לכן סס לפוסים דסיינו דחקות אכל ומשהחויס דסיינו שכל אחד ואחד יש לו סכנעס מחבירו מחמת השפלות ושמה בחלקו אז יש סרווחס לכל אחד ואחד. בזמירות של שבת נטע שורק בחוך כרמי כי ידוע כי סגלות הוא מפני וחקט כף ירך יעקב כי נספך כוד לדוס וזס מה שאמר נטע שורק שהוא נקודת כוד בחוך כרמי סס בני ישראל הנקרא כרס ס' לנאות. אין אומר ואין דברים בלי נשמע קולס פירוש כשארם אינו שומע בקול ס' דסיינו חורס שזכנח וחורס שזע"ס אין יכול לחשוב מחשבת קדושה שהוא בחי' אמירה בלב בחי' חורס שזכנח וזס אין אומר ואין יכול לדבר דיבור קדוש בחי' חורס שזע"ס שסיא בחי' דיבור. וזס ג"כ פירוש כיוס אס בקולו חשמעו דסיינו אימתי הוא יוס דסיינו כאור בקדוש אס בקולו חשמעו אכל אס אינו שומע בקולו אין חשכת יוהר מזו כי כל בחי' קול יוס סס בחי' אחס. מה שפשהס אסחר סמלכס משחה זס גרס לסוף שאמר אחשוורוש לסמן כג"ס לכז"ש איח סמלכ"ס סופי חיבות משחה:

שמעתי ממוריניו רצ כחסידי דק"ק

זודשוב מ"ש בזוס"ק מאן דאיכו רצ איכו זעיר ומאן דאיכו זעיר איכו רצ דסיינו ו' של שס כוים הוא אוח גדול נקרא זעיר וי' של שס כוים הוא אוח קטן הוא רצ ונקרא אבא וד"ל עכ"ל. ונלע"ד לפרש מה הוא מוחין דקטנות ומוחין דגדלות כי אין שייך להדמות דבר זס בשמו יחבדן כי הוא אין סיף יח"ש אכל לריק להבין כי כשארם מקטין עלמו בשפלות ומשיג שהוא בעלמו כאין אז שורס במוח שלו רוחניות השכל שהוא בחי' אלקות נמלא שמו יח' הוא

מרומו בצחי' עפר ומספר דסיינו מלי
הנקראת מספר היא רוצע ישראל כי
בחי' ישראל כולל ג' רגלים של סכסא
הכבוד דסיינו חג"ח והיא רגל הרביעי
בחי' מ"ל בחי' דוד וד"ל :

(מנחות פ"ד) **תניא** סי' ר' מאיר אומר
מה נשחטת חללת

מכל מיני זבעונים מפני שהחללת דומה
ליס ויס דומה לרקיע ורקיע דומה לכסא
הכבוד וכו'. יש לדקדק מה ל' מה נשחטת
חללת כרי יש שינוי משאר גוונין אלא
היה לו לכתוב מפני מה נשחטת. גם
מה שהאריך מפני שהחללת דומה ליס
ויס לרקיע וכו' ה' לו לקצר ולומר
חללת דומה לכסא הכבוד. ורש"י ז"ל
מפרש מה נשחטת חללת שייחדו הקב"ה
למזבח זו. וכלע"ד פ"ד רמז כי ידוע כי
עיקר המזבח וראייתו אותו דסיינו ע"י
ראיה צליית דומה לו שיש חוץ של
הכלת ע"י יצוא לו יראה כי ראיה אלוהית
יראה וידוע כי חללת היא דין לכן אמר
דומה ליס כי יש הוא בחי' מ"ל שהוא
בחי' יראה דינא דמלכותא ואח"כ ע"י
מזבח צליית שהוא כולל כל חרי"ג נעשה
ג"כ דומה לרקיע שהוא בחי' ז"א פכ"ס
כי קודם ה' אחורי נס"י ואח"כ יש להם
עלי' עד כסא הכבוד שהוא בחי' אמת
מקנא כבודסיה לכן חצין כמו שהבחי'
הנ"ל יש להם עלי' כסדרן כך האדם לריך
לין מדריגה אחר מדריגה דסיינו לחקן
נפשו שהוא בחי' יראה ואם זכא יחיר
יזכה לבחי' רוח שהוא בחי' אהבה שהוא
בחי' רקיע זכא יחיר יזכה לבחי' נשמה
שהוא בחי' צינה הנקרא כסא הכבוד
וזכו שאמר ר' מאיר מה נשחטת חללת
כמו שפירש רש"י ז"ל שייחדו הקב"ה
למזבח זו סי' מה חילוק יש בין חללת
לשאר זבעונים למזבח סי' לשון דביקות
לשחיית מה רמז יש בזה לזה אמר מפני
שהחללת דומה ליס וכו' דסיינו שיוכל
האדם

הסמון עם למדריגה הטוב אך אם אינו
מחבר עם הסמון עם אז יש להם חסרון
וזו כי תשא אח ראש דסיינו שמטלה
א"ע בלי הסמכות עמם אז בני ישראל
דסיינו הסמון עם לפקודיהם ל' חסרון
ולכן אמר ונחנו איש כופר נפשו וכו'
ודו"ק :

פרשת ויבהל

ויקהל משם אח כל עדת בני ישראל .
י"ל מלת עדת הם אלוהות דעת
סי' כי משם בחי' כדעת הקהל לבני
ישראל שהם נק' מדות כי דעת חדרים
ימלאו :

אן יאמר כי קשה ל' ויקהל הלא קודם
נאמר וראו בני ישראל אח פני
משם כי קרן וכו' ה' לו לומר וידבר
משם אל כל בני ישראל גם מלת עדת
מיוחד . ונראה כי מלת ויקהל הוא לשון
אסיפה וסעודה דסיינו שמשם רבינו
ע"ה כל מגמחו ה' שגם ערב רב יהי
לכם זכוך לקדש במזבח עם בני ישראל
כי משם רבינו גימטריא חרי"ג וזכו
שאמר ויקהל משם אח כל עדת בני
ישראל כי ע"דית גימטריא ע"ר"ב ר"ב
שיביו עם בני ישראל ויאמר אליהם אלה
הדברים וכו' דסיינו שרשם לזכותם במזבח :
מונה מספר לכוכבים . יש לדקדק
מאי כפל ל' מונה ומספר ה' לו

לכתוב מונה לכוכבים . וכלע"ד ע"פ מה
שאמרו חז"ל שהלבנה פטטה בשביל
שאמרתי דבר הגון אמר לי לכו ומעטי
לכן יתחן לה אח הכוכבים צלילה וכו'
וידוע שהלבנה מרומו לבחי' מ"ל ומ"ל
נקראת מספר וזכו הפירוש מונה מספר
דסיינו בבחי' מ"ל לכוכבים . מי מנה
עפר יעקב ומספר אח רובע ישראל .
י"ל ברמז כי מי הוא נק' צינה מנה
עפר יעקב דסיינו בחי' המ"ל שהיא

האדם לקנות ע"ז כל ה' מדריגות כניל
ודויק סימני :

פרשת פקודי

ארה פקודי המשכן משכן העדות
אשר פקד על פי משה עבדו
כלוים ביד איחמר בן אהרן הכהן . יש
לדקדק למע פטס א' המשכן ב' ופעם
ב' משכן בלא ה' היה לו לומר אלס
פקודי משכן העדות. גם בלא הכורה
היא נלחית ומס רמו בזה . ונלע"ד כי
רליתי בספר מאורות נחן וז"ל אלס
נקרא ו"ק ופ"ו ג' אלס וכו' עכ"ל. גם
העין בכוונת של בידך אפקיד רוחי דסיינו
רוח העולם למעלה בסיד פקדון כי הכפס
נשאר צגיף היטן וכו' . והשורש הוא כי
האדם אינו יוכל לחקן מדותיו רק במסירת
נפש ובשמחן כו' מדות אזי כל מה
שעושה הן מלות ומעשים טובים הן לימוד
החורס נעשה יחוד קב"ה ושכינתו. וזהו
פירוש אלס דסיינו כו' מדות שהוא בחי'
רוח שאתה לריך לחקן הוא ע"י פקודי
המשכן דסיינו להפקיד רוחו אל המשכן
כלומר ה' הידוע דסיינו שכינתו עלאה
כי משכן רמו לשכינה כמ"ס בזכר הקדוש
ושכנתי בחוכם ושכינתי בחוכם ואח"כ
כשתחקן כשש מדותיך במסירת הנפש
אז יסי' משכן העדות דסיינו שיכי' יחוד
החורה הנקרא עדות קב"ה עם משכן
כלומר שכינתו חתהם הנק' משכן אשר
פקד על פי משה כי אשר הוא בחינת
בינה שם קס"א פקד הוא רבוע שם
ע"ב ושניהם ג' משה הידוע וזה שאמר
אשר פקד על פי משה דסיינו ע"י הדעת
שכוא בחי' משה הכולל שני הבחי' כניל.
עבודת הלוים כי עבודה ג' אלסים עם
המלכ וע"י עבודה מחדק לשי"ת וזהו
בחי' לוי ונעשה יחוד הויס אדני ג'
כלוים"ם ביד איחמר בן אהרן הכהן כי

רליתי בספר מאורות נחן וז"ל איחמר
מהוד דאבא לכן עבודה הלוים על ידו
כי סוד קו שמאל עכ"ל . ושורש הפנין
הוא כך כי כאשר חקן המדות לעבודת
השי' שהיא בחי' עבודה הלוים אל החשוב
שאין לריך להשיג יותר לזה אמר אשר
פקד על פי משה דסיינו השכליות כניל
דסיינו שיכי' לו דביקות במחשבות פסורות
ומרמו ג"כ במה שאמר ביד איחמר שהוא
בחי' סוד דאבא עבודה הלוים כניל אלס
הוא בן אהרן הכהן גדול שהוא בחי'
חכמה הידוע . או יאמר שמלת איחמר
הוא אוחיות אימרת דסיינו שיכי' אמרתיו
פסורות דסיינו בשכליות בחי' אהרן כסן
גדול כניל :

אן יאמר ע"ד מה שכתוב בזה"ק על
פסוק ויבאו את המשכן אל משה
במה דלייתי כלס לבי חתן וכו' וע"ד
שארז"ל מי מושל בי לריך דסיינו לריך
גוזר וכו' חכו אלס גימטריא ליו מרמוז
לליו לריקים שבכל דור פקודי לשון לוי
דסיינו שיש להם יכולת לגזר וללוות
המשכן דסיינו לשכינה כניכול ואיה מלחם
כח לז"א משכן העדות כלומר המשכן
הוא עדות ורלי' אשר פקד עפ"י משה
שהוא בעלס דמטרייתא לכן עבודה הלוים
דסיינו הלייקים הנקראים בשם לוי לשון
דביקות בש"י ביד איחמר כלומר בזה
אימרת כניל יוכל להשיג בחי' אהרן כסן
גדול כניל :

ראיתי בזה"ק חדש דף כ"ז בק"ס
אית שיחין אחווא ידיעאן
עד ובשעריך ועל כל את ואת אית יקרא
וכו' עכ"ל . ולא הבנתי מאי ששים
אוחיות ושאלתי לכמה גדולים ולא יוכלו
לפרש רק כשהייתי אלל מוריכו סרב
בלינא קדישא דקי' וזשוב ופירש לי כך
דסיינו שיש ששים אוחיות בפרשה שמע
עד ובשעריך וסם אוחיות יס"ז מן סו"ס
וסם נקראין ידיעאן ואכתוב הפרשה ועל
כל

על לבנך ושננחם לבניך ודברת גם בשנחך
בנייך ובלכחך בדרך ובשכנך ובקו'מך
וקשרחם לאות על ידיך וסיו למעשה
בין עיניך וכהנחם על מזוזת בנייך
ובשעריך. וסיו' אם שמע חשמצו' אל
מלואי אשר אנכי מלוא' אחכם סיו'ם
לאהבם' את יי אלס'יכם ולעבדו בכל
לבכם ובכל נפשכם ונחתי מער ארצכם
בעמ' יורס' ומלקוט ואספת דגן ותי'רשך
ויאסרך ונחתי עשב בשך לבסמחך
ואכלת ושבעת. השמרו לכם סן יסחם
לבכם ושרחם ועבדחם אלס'ים
אחרים וסשהחויחם להם. ותרס' אף
יי בכם ועלר את השמים ולא יס'י
מער וסאדמס' לא חתן את יבו'לה
ואנדחם' מהרס' מעל הארץ' סעובס'
אשר יי נחן לכם. ושמחם את דברי
אלס' על לבכם ועל נפשכם וקשרחם
אחם לאו'ית על ידכם וסיו' לעו'טפת
בין עיניכם ולמדחם אחם את בני'כם
לדבר גם בשנחך בנייך ובלכחך בדרך
ובשכנך ובקו'מך וכהנחם על מזוזות
בנייך ובשעריך. לא וסעור סרשימות
על כל אוחיות הנחו' נמלא הם שס'ים
מכוונ' לכן אפסר לפרס מה שכחוב
בספר הכוונות של הארזיל פעם ראשון
ס' אוחיות בפרשה שמע הוא שפירס
סרב מורינו בונינא קדישא כניל ומה
שכחב פעם ב' וגם בק"ס סחם רמחים
שס'ים אוחיות נסחרות אחרות הם עד
ובשעריך סשני כמזכר לעיל הם כמו
ספירשתי לסי עניות דעתי ודריק סיעיב :

כל אות מן יסיו אכחוב סמספר ברושם.
שמע א' ישראל ד' יי' ג' אלס'יכו' ד' יי'
אחד. ואסבט את יי' אלס'יך בכל לבנך
ויבכל נפשך ויבכל מאדך ויסיו' ס'דבריים
ס'אלס' אשר אנכי מל'ך סיו'ם על
לבנך. ו'שננחם לבניך ו'דברת גם בשנחך
בנייך ובלכחך בדרך ובשכנך ובקו'מך
וקשרחם לאו'ית על ידיך וס'יו' למעשה
בין עיניך וכהנחם על מזוזות ביחך
ובשעריך: נמלא יס' כ"ז אוחיות של יס'
וגם כללות ג' אוחיות יס' סך סכל
שס'ים אוחיות. ולענ"ד ספירשתי עוד ס'
אחר כי רליתו בספר הכוונות של הארזיל
ס"ס דף כ"ב בברכת שים שלום וו"ל
ובאלו סג' ססוקים שים שס'ים אוחיות
כנגד ס' אוחיות נסחרות בק"ס ב' שמע
ועליכם אמר שס'ים שס'ים גבורים סביב
לס ואלו הם נקבות של שלמה ואח"כ ס'
של מוס וסם זכרים וג"כ בק"ס רמחים
ס' אוחיות אחרים נסחרות וכו' עכ"ל :
נמלא יס' לדקדק שאמר ב"ס ס' אוחיות
כי מקודם אמר כנגד ס' אוחיות נסחרות
שים בק"ס בפרשה שמע ואח"כ פעם
ב' אמר וג"כ בק"ס רמחים ס' אוחיות
נסחרות וכו' ואינו ידוע מאי אחרות
וגם מפני מה אמר קודם בפרשה שמע
ואח"כ בפעם ב' אמר בק"ס סחם ואכחוב
כל סק"ס עד ובשעריך סשני וארשום
על כל אוחיות סנסחרות שאין לורך
לבטא רק נחות : שמע ישראל יי אלס'ינו
יי אחד : ואסבט את יי אלס'יך בכל
לבנך ובכל נפשך ובכל מאדך. וסיו
סדבריים סאלס' אשר אנכי מל'ך סיו'ם

פרשת ויקרא

חמים. יס' לדקדק סיס לו לומר אם
יחמא כמו שסקסס בוס"ק. גם מה
שחזר ואמר וססס אחת מכל מלות וכו'
הלא כשחמא ידוע סעסס מלוא אשר לא
חעשינס

אשר נשיא יחמא ועסס אחת מכל
מלות ס' אלסיו אשר לא חעשינס.
ואסס. או סודס אליו חמאחו אשר חמא
בס וסביא את קרבנו ספיר עזים זכר

כד"א (חיוצ ב) יגלו שמים עונו וארץ מחקוממה לו הודע אליו כמאן דפקיד לאחרת דחנינן בשעתא דבר נש חב קמי קב"ה ולא אשגח נחשאה לאסדרא בחיובתא קמי מאריה ואשדי ליה בחר בחסוי נשמתי ממא סלקא ואססיד קמי קב"ה כדון פקיד מלכא לכנסת ישראל ואמר או הודע אליו חטאתו אשר חטא אושיט דיך עליה ואודע ליה חובא כד"א הודע את ירושלים את חטבותיה. בחר דמטי עליה דינא כדון אחצר רוחיה למחדר בחיובתא קמי מאריה ואחכנע למקרב קרבנא דהא מאן דלביה גס ביה חסי ואנשי חטאים ולא אשגח עליה וקב"ה זמין לקבלים ופקיד לאודעא ליה להסיא חובא בגין דלא יתנשי מינא וכו' עכ"ל. כמלא ספי מובן שהפסוק או הודע אליו מחובר להפסוק כ"ל כמ"ש לעיל וחסו וסביא את קרבנו שציר עזים זכר תמים. כלומר ע"י קרבן שיוכל להחקרב לעבודת ה' וחסו שציר עזים שרומז לבינה ומלכות כמ"ש בספר מאורות נתן ח"ל שציר דר"ח הוא בינה בלבדס וכו' ומלת עזים ג"י רבוע א"ד"נ"י" עס סמלה עכ"ל כלומר שיהיה תיקון לנ"ה של חעשי"נ"ה כי ל' הוא בחי' בינה ה' בחי' מלכות ואז זכר תמים כמ"ש בספר סג"ל זכר עס האותיות סמליו גימטריא רליו סוד כללות השמות וד' אותיות הפשוט ששור קומה וזו תמים. גס רמו מ"ש או הודע כי או גימ' ז' שביא בחי' בת שבע :

פרשת שמיני

ויקרי ביום השמיני קרא משם לאהרן ולבניו ולזקני ישראל. יש לרדקדק שהרי ויבי הוא לשון לער ומע לער ה' ורש"י פירש שמיני למלואים הוא ר"ח ניסן שהוקם המשכן צו ביום. וגם עשר עשרות השנויות בסדר עולם. וכלפי

העשינה. גם מה שנאמר באריכות אשר ללא לורך ה' לו לומר ועבר על אחת ממלות ה'. גם מ"ש בשגגה ואשם הלא מלת אשם הוא מזיד ולא שוגג דסיינו אשם גזילות. גם הלא הסורה נלחית ומע מרמו בזה. ונלע"ד לפרש כי יש בני אדם כשהקב"ה נוחן להם כל טוב ומעלות טובות דסיינו שהם לומדים ואח"כ ע"ז הם מתנשאים בגאות וגסות לב כמשכ"כ כוחי ועולם ידי עשה לי את החיל הזה וכו' וע"ז בוודאי יחטא כמ"ש בזה"ק ע"ש ואדם כזה אפי' עושה מלות אינו מחקן תיקון השכינה כביכול וזה שיש לו גסות אין אנו וכו' יכול וכו' וגם כשהגות שלו נעשה מזיד כי הוא לומד ושגגת חלמוד עולם זדון לכן אח"כ כש"י לפעמים שולח עליו יסורין כדי שיזכור החטא שפשה ויעשה תשובה בלב נשבר והכנעה אז יוכל להתקרב לעבודת ה'. וחסו ספי הפסוקים אשר לשון שבת כמו שחרגס על כי אשרוני בנות ארי בכן ישבחוני וכו' דסיינו שיש לו מעלות ולומד תורה ונאש שפי"ז הוא נשיא ויש לו גסות יחטא בוודאי. ועשה אחת מכל מלות ה' פי' וגם אם יעשה מלות אינו מחקן תיקון השכינה כביכול וז"ש אשר לא העשינה כי עשים לשון תיקון הוא כמ"ש רש"י על ויעש את הרקיע חקנו על עמדו ונ"ה של העשינה מרמו להשכינה כי ל' בינה ה' מלכות כידוע כלומר שאינו מחקן תיקון השכינה כביכול כ"ל ומה גם בשגגה דסיינו מה שפשה בשוגג עולם זדון וחסו ואשם שהוא זדון לכן נאמר או הודע אליו חטאתו אשר חטא דה על דרך מה שפי' בזה"ק ח"ל או הודע אליו חטאתו אשר חטא. הודע אליו מסמרא דמאן או ידע חטאתו מבטי' ל' מהו הודע אליו. אלא קב"ה פקיד לכנסת ישראל לאודעא ליה לבר נש שהוא חובא שהוא חב ובמה אודע ליה בדינהא

הזוסיק וסרתיים הלא על הספוק ואם
מפאת פניו ימרט ראשו וכו' הוא אחר
הספוק של ואיש או אשה כי יסיה בעור
בשרם בשרות וכו' ופירש הזוסיק קודם
בדף מ"ט ע"א ובאמת היה לפרש קודם
הספוק ואיש או אשה כי יסיה בעור
בשרם בשרות וכו' ואח"כ לפרש הספוק
ואם מפאת פניו ימרט ראשו וכו' נמצא
מוכה שהוא מעות בדפוס לכן נרשם
הזוסיק ל"ג בו בזהר וגומר פי' כי בשרות
מה שכתב הזוסיק דאמר ר' יצחק וכו'
כד שער חיוור חד סאיב סהדא חד
חרין חרי ודכי וכו' הוא שייך לנגעי
ראש או זקן שער לכן הוא סימן עברה
כמבואר רק שער לסוב הוא סימן מומאס
לכן כתוב בזוסיק חרי ודכי ודוק :

דהבין מה שנדפס בחומשים ובסדורים
ובפרש בסדורים קמנים הקדמוני'

במקום שם הוי"ה נכתב יי' דסיינו שני
יודין בשבא קמץ ואינו ידוע י"י סרמו.
ולע"ד כי ידוע שאות יו"ד הוא בחינת
מחשבה ונקודות שבא הוא דין וקמץ הוא
רחמים פשוטים וזהו שאמרו חז"ל בזהר
עלם במחשבה לבדו במדת הדין וכשראה
שאלין העולם מחקיים שחק עמו מדת
כרחמים. ולכאורה הוא פליאה אך יסי'
שחי מחשבות אבל באמת למשל בבשר
ודם כשחושב בדבר אחד דסיינו שחושב
בראובן וכשרואה לחשוב בשמעון לרין לדחי'
המחשבה של ראוובן ואח"כ יוכל לחשוב
בשמעון אבל לחשוב בפעם אחד ב' מחשבות
אי אפשר בשום אופן אבל כפיכול היה
הוא ויסי' שער ועחיד בכל אחד יוכל
לחשוב שחי מחשבות וסכל אי'. וזהו כי'
יודין דסיינו כי' מחשבות דסיינו שבהחלס
רשע לבדו במדת הדין דסיינו שבה שחח
היו"ד ראשונה וראש שאלין העולם מחקיים
שיחק ברחמים דסיינו יו"ד שני בקמץ
זה מרומז לשם הוי' דסיינו היה הוי'
ויסי' שער ועחיד הוא אחד יוכל להיות

שרשי ז"ל מרמז כי ראיתי בלקוטי חורס
ז' ימים היה משה מקים את המשכן
וחוזר ומפרקו ובשמיני נשלם הקמתו נגד
ז"מ קדמאין וביום כח' כדר עכ"ל. ויש
לומר שכל כן כי' לער קודם החיקון אבל
בשמיני שהוא המלך הח' הנקרא הדר
הוא עולם החיקון דסיינו שהשם הוי"ה
במלואו אלפין שהוא שם מ"ה החדש.
וידוע כי כל הכתי' כולל כל כי' כתי'
וגם הם במלוי לזה רמזו רז"ל ח' למלואים
דסיינו שהיה במלוי אלפין שם מ"ה שהוא
עולם החיקון ר"ח ניסן כי בניסן נברא
העולם שהוקם המשכן ונפל י' עשרות
דסיינו כי' אורות כג"ל השנויות בסדר
עולם ר"ל פעם שנית עולם החיקון או
השנויות לשון שינוי כי בזהר היה ה"ה
בסדר זה אחר זה ובעולם החיקון כי'
ג' קווין כידוע לכן קרא משה שהוא
עמודא דאמלטיחא וזהו כנגד הדעה
ובדעה חדרים ימלאו דסיינו לאסרן שהוא
הספר האי' ולבניו ולזקני ישראל דסיינו
שאר הכתי' גם ר"ח ניסן שהוא ר"ה
למלכים דסיינו חיקון כו' מלכין קדמאין
וד"ק :

פרשת תזריע

בזורה הקדוש ואיש או אשה כי
יסי' בעור בשרם (ל"ג בו)
וגו' ר' יוסי אומר כסילהא דמוקפי בבהרת
עזס חיוו חנינא ובחיוו אחדין באינון
גוויין : אמר ר' יצחק ד' מעמי איה
מאן דגרים בבהרת עזס וכולכו אוליסנא
מאנא בר כד שער חיוור חד סאיב סהדא
חד חרין חרי סהדי ודכי מבאן ולכלאס
אסי' מאס כחרין וחרי כמאס עכ"ל :
ולע"ד שהוא פליאה סלל הדין הוא שבי'
שערות לכן הוא עמא וזהו אומר
חרין חרי סהדי ודכי כלומר עכור נמצא
הדין לכיסוף אלא בזודאי יש פעות בדפוס

כצרכו שני מחשבות כא'. וזכו מ"ט
 צוסיק נעוץ סופו בחלחלו דסיינו שזא
 דינא דמלכותא סופי דכל דרגין נעוץ
 בחלחלו דסיינו קמץ שזא מחשבה קדומה
 לכן נרמז צ"י יודין יי לשם הוי"ה כנ"ל
 סכולל כל העולמות ^י סוף מעש' במחשב'
 חתם ודוק: להבין מה שהשפיע נקודות
 נרמזים להשפיע ספי' ועשירית עלי נקודה.
 וגם מה פירוש המלות יש בהנקודות
 והשייכות לייס. ונלע"ד לפרש כי מלה
 קמץ הוא לשון קמיצא ומצאנו כי אין סוף
 צ"ס למצא אוחו כדי שיוכלו כספי' וכל
 העולמות לסובלו וזכו חסדו ית"ש כי אם
 לא היה הקמיצא והמצאנו לא היו יכולין
 כספי' וכל העולמות לסובלו והיו מחצטלים
 וחוזרים לשורשם וידוע כי החילת המחשב'
 של ית"ש הוא צחי' כתר לכן על הוי"ה
 של כתר צניקוד קמץ וזכו וקמץ ככהן
 פי' כי הקמיצא והמצאנו שהי' הוא חסד
 גדול הנקרא כהן. נמצא כשכספי' ועולמות
 יכולים לסובלם נמצא יש צחי' יש דסיינו
 החכמה כמ"ש וכחכמה מאין חמצא פי'
 מכתר. וזכו מלה פתח פי' למשל כרז
 אומר לתלמיד פתח המוח וכשכל כדי
 שחבין כי המוח הוא סתום ואעפ"י כי
 קליפה קודם לפרי לכן צריך לפתוח השכל
 כדי להבין ולציר כל מה שרואה צרפון
 להשיג החכמה וזו מלה צרי פי' לשון
 צורע וציר השגת אלהות וסכל ע"י קבלת
 החכמה כי אם אין חכמה אין בינה
 וכשמשיג צחי' אלהות בודאי נולד צחי'
 אהבה ויראה ואמה וזו מלה נקודה סגול
 לשון סגולה וזהה כמש"ס וכייתם לי
 סגולה אבל אם הי' כחמד והאהבה
 נחפשת למטה עלי גבול הי' ח"ו נחפשת
 למקום החילוניות וסקליפות לכן יש למצא
 וגבול שהוא מדה גבוהה שלא יתפשטו
 החסדים למטה רק מה שיש צרפון הצורה
 וזו מלה שזא לשון שזי' פי' כמו שהשזי'
 אינו יוכל לילך יותר רק מה שגרשם לו

דסיינו בחדר א' או בעיר אחת לפרך
 מה שנגזר ממלכות כמו כן כצרכו
 מצאנו במדה הגבוהה את החסדים שלא
 יתפשטו למטה בחילוניות. ונמצא כשיש
 כז' צחי' אהבה ויראה שזא נקודה
 סגול ושזא כי שזא אוחיות צאש כי צאש
 הי' נשפט וסגול היא צחי' מים וזכו שמים
 אש ומים ושמים ירושפו עד שיתן החורש
 שהיא צחי' חפארת עמודא דאמצעיתא
 גופא דמלכא ונשלם ונחזק צאמת וזו
 נקודה חולס לשון חיזוק כמ"ש באיוב לפי
 יחלמו צניכס וכשזא בשלימות בחזק ויכל
 לנלח כל מה שרואה וזו מדה נלח וניקוד
 חירק לשון חורק עליו שינוי דסיינו למשל
 אדם חזק כשמנלח לחזירו כעצב היא
 שחורק שינוי ומכאן ברגל ימין על הארץ
 כך במדה זו יוכל לנלח את הוי"ה כמ"ש
 רגזו ואל תחטאו וכו' וזו נקודה חירק וכל
 זה עושה צביל שיכ' הוד ויפס לפני
 כשיי כמ"ש הוד והדר לפניו וכו' כמו
 ששמעתי מפי מורי הרב המגיד נבגימ
 שאמר על הכוונה של הפסוק שאנו אומרים
 קודם חפלה ייח אדני שפתי חפחה ופי'
 יגיד חפלהך דסיינו אדני מלכות שפתי
 נלח והוד חפחה ע"י חפארת וכו' ופירש
 כי כשאדם רואה להחפלה אזי הוי"ה
 אומר לו מי אתה שהוכל לדבר ולהחפלה
 לפני מלך גדול ונורא ובאמה הוא כך
 כשאמר מלה אדני שהיא צחי' מלכות
 מחויב ליפול עליו יראה עד שלא יוכל
 לדבר אבל צריך לנלח זאת בעבור הסוד
 פי' כי מה שאני מדבר ומחפלה הוא הוד
 והדר לפניו וזו מלה שפתי וסכל ע"י חפ"ח
 שמחזק עצמו ע"י חורש כך שמעתי עכ"ל
 ונחזור לענין כי ידוע שצחי' הוד נקרא
 ענף כידוע וזו נקודה שורק ל' ואנכי
 נשעתיך שורק וכו' ואח"כ כשיש כל המדות
 כנ"ל נמצא יוכל לקשר בצורה ית"ש כי
 זו עיקר עבודה הי' לכן נקרא יסוד צניקוד
 שורק אוחיות קושר דסיינו שורק צו'

אמר אלמים מס לך לספר חוקי וכו' פ"י כנ"ל כי קודם שחזר בחשובה אע"פ שהוא לומד ואינו מקיים אינו כלום אבל זאח שהיא השכינה חס"י חורח וכו' שהיא מורס דרך כנ"ל וד"ל :

הנקרא מלפ"ס. אבל מדס עשירית סו"ס בלי נקוד כי לוח לס מגרמס כלום רק שהיא מקבלת וכללות ככל כידוע ודוק :

פרשת מצירע

בזריהק דף כ"ה ע"ב וז"ל כחב בים בעשו וילא כראשון אדמוני

וילא כראשון אי חימא דיעקב עסס קדמאס כוס לאו כבי דהא כחב וילא כראשון ולא כחב וילא ראשון ובגין דיחחק אחי מסערא דדינא קשיא נפיק עשו אדמוני סומקא דלוי יעקב כוס כוכרס הסיא עסס קדמאס היכי נפקא כבי סומקא אבל עסס חניינ' כוס ובג"כ לא נפקא כבי דהא מסערא דרחמי כוס הסיא עסס מהאי גיסא ומכאי גיסא ועסס דעשו לא הוח כעסס דיעקב דדא שלי' ודא לא שלי' עכ"ל. ונלע"ד שהוא אינו סובר כמו המדרש אגדס שהביא רש"י ז"ל שיעקב עסס קדמאס הוס כמשל שפופרי' שפס קלרס וכו' הנכנסת ראשונה חלא אחרונה וכו' לכן מדייק סזו"הס מלשון הספוק וילא כראשון ולא כחב ראשון משמע שהוא כראשון ליצירה נמלא ראייס מלשון הספוק דעשו הי' עסס קדמאס וגם עוד מביא ראיס מן הסברא דהיינו מ"ס ובגין דיחחק אחי מסערא דדינא קשיא נפק עשו אדמוני סומקא כי זינא אזיל צחר זינא. דלוי יעקב כוס כוכרס פ"י עסס קדמאס היכי נפקא סומקא פ"י כי היס מחויב יעקב להיות סומקא כמו דינא קשיא נמלא כשלח נפק סומקא מוכח מזה שהוא היס עסס חניינא לכן אמר אבל עסס חניינא הוס ובג"כ לא נפקא כבי דהא מסערא דרחמי כוס עסס מהאי גיסא ומכאי גיסא פ"י כי כמו שיחחק היס צחחלס כולו דין ואח"כ ע"י עקידס נכלל צחסד כידוע כך הספס קדמאס יחיס כולו דין וחניינא רחמים

וידבר ה' אל משה לאמר. זאח חסיה חורח סמלורע ציוס טכרחו וכונא אל הכסן. יס לדקדק מלח חסיה כוא מיותר. גס ל' וכונא משמע ע"י זולחו ואינו ידוע ע"י מי. גס מלח לאמר אינו מוזן ונלפ"ד לפרש ע"ד מה שכתוב צוזס"ק או סודע אלוי חטאחו אשר חמא וכו' אלא דקצ"ס פקיד לכנסח ישראל לאודעא ליה לצר נס הווא חוב' שהוא חב ונמס אודע ליה צדינכא וכו' עיין כס. וידוע כל זמן שהוא רשע ומלליח ואין צאין עליו יסורין כי כש"י מאריך חף כמ"ס חז"ל וכחננוני מקיף וכו' וכו' סולך ככסיל אשר סולך צחושך ואפילו שלומד חורס אבל מקיים להיסך ואינו משגיח על החמאים שפעס אז כש"י פקיד לכנסח ישראל לסודיע אלוי חטאחו ע"י יסורין וגנטיס ועי"ז צא אל השכל והזכיר מה שפעס שלא כדח וחזר צחשובה ובחור ימי כחשובה מיסרות אוחו ציסורין כדי לנקות ולטכר אוחו מן כפגמים אשר פגס ואח"כ כשקיבל כדיניס כלומר דינא דמלכותא אז היא עלאו מציאס אוחו למדח הססד ואז יקבל כל טוב. וחכו פירוש כפסוקיס וידבר ה' אל משה כי הוא צעלס דמטרוני' לאמר לואח כנקרר' כנסח ישראל שחסיס חורח סמלורע פ"י שהיא חלמד' אח מוליא רע דהיינו שיהי' מלורע דהיינו עי"ז יבוא אל הככירות כנקרר ציוס מהרחו פ"י שסיסורין יח"י ציוס סכרחו דהיינו צימי כחשוב' וכשיקבל הדין אז וכונא דהיינו כנסח ישראל צעלמס יציאח אוחו אל הכסן דהיינו צחי' חסדים וכו' שכתוב צמדרש סס"ד ולרשע

למעלה ולקחת תגבורת בעת מנחת שבת
 כמו במנחת דחול ואז באותו העת מתגלה
 מלחא דעתיקא וכו' עכ"ל ע"כ ללע"ד
 לפי דבריו שתיקר החגלות רעוא דרעוין
 הוא בעת שאנו מחסללין ואני תפילתי
 אבל קודם דסיינו באשרי אין חילוק
 במנחת בכוונת פ' א"י בן בשבת בן בחול
 לכן עטיפת הטלי' הוא קודם ואני תפילתי
 ולא באשרי כידוע :

מדה שאנו אומרים בזכרת אחס גבור
 ומקיים אמונתו לישיני עפר מלח
 אמונתו אינו שייך לפי פשוטו. וסיח
 לו לומר בבעתחו. ונלע"ד כי באמת
 הוא גם גדול בזמן הגלות הזה כמה
 מאות שנה שעברו אחר כמה קי"ן עד
 כי שחט' לעפר נפשו. ואעפ"כ אנו מאמינים
 ומחכים לישועה. וזהו פי' ומקיים אמונתו
 שהש"י מקיים אמונתו שיסי' לנו אמונה
 באמת אעפ"י ששחט לעפר נפשו מחמת
 עניות ולרות וזהו ליבני עפר :

נר מלכס וחורס אור. יש לדקדק שפי'
 לו לכחוצ ואור חורס. או לסיפך
 מלכס נר וכו'. ויש לפרש כי מ"ש בלקוסי
 חורס דבג"ע נעשה מן המלות לבושין
 ומן החורס נעשה מזון לנשמות וכו' .
 וזהו שאמר נר חיינו בחי' הכלי שאוכל
 בתוכה כך המלכס היא לבוש דחיינו בחי'
 מקיף; אבל החורס שהיא בחי' פנימיות
 שמקבל בשכלו כשהוא לומד אז נחגלה
 בחי' אור; שבשכלנו זכר לנו כי לעולם
 חסרו. נראה לפרש כי מי שיש לו גבורה
 כל מה שעושה בן מלות ומעשים
 טובים ולומד תורה אינו רק להנאה
 עצמו שהיא בחי' נוקבא. אבל מי שיש
 לו שפלות ומשיג שאינו יכול לעשות שום
 דבר או ללמוד בלי כח הש"י נמלא כל
 מה שעושה מעשים טובים או שלומד
 הוא רק לשמה. וכדי לעשות נחת רוח
 לש"י נמלא נעשה מן בחי' לנו שהיא
 בחי' נוקבא זכר שהוא בחי' משפיע חסד

רחמים שהוא כלול חסד וגבורה וזהו
 שאמר מהאי גיסא ומהאי גיסא לכן אמר
 ומספ דעשו לא הוה כמספ דיעקב דלא
 שלי' דסיינו מספס סב' הוה כלול חורג
 שהיא עיקר השלימות אבל מספ ראשונה
 שכולו דין לא שלים דסיינו עשו זינא בחר
 זינא ודוק. בשם מורי הרב המגיד ז"ל
 נבגי' דיק ה' בכל דרכיו וחסיד בכל
 מעשיו והקשה למה בכל הפסוקים של
 חסיד לדוד הוא לנוכח דסיינו ארוממך
 אלסי המלך בכל יום אברכך וכן כולם
 הכל הוא לנוכח ולמה בפסוק זה הוא
 נסתר כי מלח פוחח הוא נסתר ומלח
 ומשביע ג"כ נסתר. וחירן שפסוק פוחח
 ופסוק לדיק הוא ענין אחד פי' פוחח
 אח יריך ומי פוחח לדיק ואינו לדיק שה'
 בכל דרכיו כמו שאמר בכל דרכיך דעשו
 עכ"ל. ראיתי בפרי ע"ח שיש שלשה
 כוונות בפסוק פוחח אח יריך שבאשרי
 דסיינו בשמירת בפסוקי דזמרה לריך
 לכיון השם הוי"ה בא"ה ב"ש ובאשרי
 שבמנחת שם אלכיס ובאשרי שאחר
 התפלה הוי"ה פשוטה. ושאל אחי חדר
 אחד וז"ל הלא ידוע מה שאנו מכוונים
 בתפלת מנחה שם אלכיס כי במנחה
 דינין מחערין כל זה הוא שייך בחול אבל
 במנחה של שבת אז רעוא דרעוין איך
 שייך לכיון בחי' שם אלכיס עכ"ל אחי'כ
 ראיתי בספר עמק המלך בשער שבע
 תיקונים דף כ"ה וסבירא לשון הזכר אמר
 ליה רבי שמעון בן יוחאי לרבי אליעזר
 מאי טעמא מחגלה מלחא קדישא דא"ה
 בשעת מנחה דשבת אמר ליה משום דהאי
 טעמא חליא דינא דלחחא צו"ה וגילא
 מלחא דאקרי רלון בהסיה אשחכך רוגזים
 ואשחכך רעוא ומתקבלא ללותא סב"ד
 ואני תפילתי לך ה' וכו'. וסוד הדבר
 הוא שעת מנחה הוא שעה שכל בעלי
 דייקים מחטורין לעת ערב וכו'. ויאל
 לנו מידון דידן שהקליפות רוצים לעלות

וירא' מאלהיך שהרי דבר זה מסור ללב לבבו של עושהו שאין מכיר בו אלא הוא וכל דבר המסור ללב כאמר בו ויראה מאלהיך עכ"ל. יש לדקדק כמה דברים. א' למען כפל הפסוק מפני שיצא וכו' וסדרת פני זקן ואם כפי' רש"י ה' לכחוב מפני שיצא חכם חקום. ב' למען כאמר אלל שיצא לשון קימה ואלל זקן לשון סידור. ג' ויראה מאלהיך למען לא כאמר בשאר מלות כך ואם כפי' רש"י יכול יעלים עיניו וכו' בשלמא במלוא שיש בה חסרון כים שייך לחשוד עלימה עינים אלא כאן למען יעלים עיניו הלא היא מלוא עשה וקל לקיימה ולמען לא חשש בשאר מלות עלימה עינים. ד' מה מרמז במלוא אני ה'. ה' מה לשון אשמאי שפי' רש"י מה הוה אמינא הים לעשות כבוד לערל הלא וודאי אסור לעשות כבוד לנכרי שהרי מרדכי לא רצה להקים מפני המן ואפילו שהיה סכנה גדולה. ו' מה שמאריך רש"י בלשונו שהרי דבר המסור ללב וכו' לבבו של עושהו שאין מכיר בו אלא הוא מיותר. ז' להבין מה מלוא יש ליתן כבוד לח"ח הלא הוא צריך לצרור ממנה כמו שארצח"ל כל הבורח מן הכבוד הכבוד רודף אחריו ובוודאי ספי' הוא כך שלעולם הוא בורה ולעולם הכבוד רודף אחריו דא"כ הים כל האדם בורח כדי שיגיע לו הכבוד. ועוד ה' לכחוב כל הבורח מן הכבוד הכבוד מגיע לו מאי לשון רודף אלא וודאי שאינו מקבל שום כבוד להנאה עצמו לעולם. ולפי דרכנו יש לתרץ כל הדקדוקים הנ"ל וקודם צריך להבין מה מלוא כבוד הלא אף באיברים הפנימיים יש כבוד כי הוא הכלי של הנפש כי המוח הוא כלי לנשמה וכלב הוא כלי לשרה וסכבד הוא כלי לנפש ונפש היא מרומה לבחי' מ"ל שהיא השכינה ולה שייך הכבוד וחוה עבודה האדם שכל ימי חייו צריך להעלות כל בחי' הכבוד שגפלו

כי לעולם חסדו מפני שהוא יודע האמת שהשי"ח מחכה בחדו על כל העולם. עוד יש לפרש מפני מי שיש לו גבחות הוא ממשיך דינים ר"ל כמ"ש גבה עינים ורחב לבב אוחו לא אוכל. אבל בשפלותו הוא מגביר הרחמים וממחיק הדינים וזה הרמז שגפלו בשפלותו של אדם נעשה מבחי' לנו שהוא גי' אלקים שהוא דין נעשה זכר בחי' חסד ורחמים וזהו כל"ח כי רצון הבורא הים שיחי' העולם מחכה בחדו ורחמים להמחיק הדינים כמ"ש עולם חסד יצא וכו'. וזהו איזה חסיד המחמד עם קונו. כי כל מה שעושה ולומד ומחפץ או שמגלה מדה חסידות הוא יודע שאינו עושה שום דבר בלי קונו ואין לו שום פנים וגבחות בשום עובדה ודיבור כי יודע שכלתי אפשר לעשות ולדבר כלתי קונו ית"ש זה נקרא חסיד:

בשם הדיק מלובלין נבג"מ ח"ל שלשה עשרונים לפר כי פר מרומה לצרבה לכן הוא גי' עשרונים שהוא סגול גי' יודין ובי' עשרונים לחיל מרומה ליצחק לכן בי' עשרונים שהוא שגא בחי' גבורה ועשרון לכבש מרומה ליעקב לכן עשרון אחד דסיינו חולם מדה הרחמים עכ"ל. ולענין נראה שגם מה שנאמר ויין כנסכו הוא גי' מרומה ליוסף בחי' יסוד גי' ויין עם ד' אוחיות. וכנסכו גי' גימטריא קצ"ו כמנין יוסף שהוא כללות כל הנ"ל ודו"ק:

פרשת קדושים

מפני שיצא חקום וסדרת פני זקן ויראה מאלהיך אני ה'. פי' רש"י מפני שיצא חקום יכול זקן אשמאי ח"ל זקן אין זקן אלא זה שקנה חכמה וסדרת פני זקן איזהו סידור וכו' יכול יעלים עיניו כמי שלא רואהו לכך נאמר

ויראה מאלהיך פ' כי דברים היוצאים מן
הלך נכנסין ללב ויהי' נמסר ללב יראה ה'
וזו ויראה מאלהיך לכן צריך לנסוג כבוד ולזה
אמר אלהי ה' פ' כי בזה המלו' שאלה
מקיים ליתן כבוד להצדיק והוא מעלה
הכבוד לה' יס' יחוד גדול דהיינו אלה
שהוא בחי' מ"ל עם ה' יחברך ויחפלה
דוק :

פרשת בחוקותי

אם בחוקותי חלכו ואת מצותי תשמרו
ועשיהם אוחס : יש לדקדק למה
התחיל הפרשה בלשון תנאי ולמה לא
אמר כמו שכתוב במקום אחר ושמרת
את החוקים הזאת בפרשה בא לו מה
שנא' בפ' ראה ושמרתם לעשות את כל
החוקים ואת כל המשפטים וכו' שהוא
לי צווי . ונלע"ד כי ידוע שאדם אינו יכול
לקיים המצות אלא ע"י לימוד החורס
לשמה וציראס כי אם אין יראה אין חכמה
וחסו אם אזהרות אם שהוא בחי' יראה
סרוממות כשהוא בחוקות דהיינו עמלה
בחורה במ"ש רש"י ז"ל דהיינו שיחיה
יראה בלימוד חכמה החורס אז חלכו
ממדרגה למדרגה ואת מצותי
תשמרו ועשיהם אוחס . גם ר"ח
אם בחוקותי הוא אב מרמו
שלימוד החורס בדחילו ורחימו
שם בחינת אם ואב דהיינו בדחילו
קודם :

וישן מפני חדש חוליו וכו' ונלע"ד
לפרש על פירוש שפירשתי על
הפסוק בקסלח אל תאמר מה היה שהימים
הראשונים היו טובים מאלה כי לא מחכמה
שאלה על זה . עובד חכמה עם נחלה
ויותר לרואי השמש וכו' . והוקשה לי הלא
כל העולם אומרים שהימים הראשונים
היה יותר טוב וצפרט בזמן המקדש ובמדי

שנפלו בעת השבירה ולא יקבל הכבוד
בשביל הנאה עצמו ולאדם כזה כל מה
שהוא צורח הכבוד רודף אחריו כדי
שיעלה למעלה ויהי' תיקון השלימות אבל
מי שרודף אחר הכבוד ומקבל לעצמו הרי
הכבוד צורח ממנו לכן מצות עשה לעשות
כבוד לזקן דהיינו ח"ח שהוא צריך לפי
שהוא מעלה הכבוד לה' שהוא הוא
היוצר אחרי כי זה עבודה גדולה שמגביר
הי"ט על הי"ס שחיו מקבל הכבוד
להנאה עצמו אבל מעלה הכבוד לשמו
ית' כי הוא יודע שאינו מגיע לו הכבוד
כי הוא עפר ועפר ואינו חשוב בעצמו
ולזה הוא בא בבחי' אין אבל מי ששם
עצמו שהוא חשוב מפני שהוא חכם
ולמדן ויש לו מעלות טובות ומגיע לו
הכבוד ואינו מעלה לה' לזה אין צריך
ליתן לו כבוד ולזה יש בבחי' אם הוא
ראוי לנסוג בו כבוד או לאו אם לומד
או מדבר עמך וכדבריו נחקבל בלבך
ובאת לידי יראה ואכזבה ה' כי דברים
היוצאים מן הלך נכנסין ללב ולזה מצוה
לנסוג כבוד אבל אם יראה ה' אין
צריך לנסוג בו כבוד. וזה פ' הפסוק
מפני שיהיה חקוק פירש"י יכול זקן
השמיא מלת השמיא לשון שומא
ששם אינו מגיע לו הכבוד מפני שהוא
למדן ויש לו מעלות טובות ואינו מעלה
הכבוד לה' יחברך ח"ל זקן זה קנה
חכמה פ' מה שנאמר וסדרת פני זקן
שהחורס מזכיר שחבין וחסדר הפנימית
שבזקן דהיינו אם ראוי לקום מפניו או
לאו וזהו מה שפירש"י יכול יעלים פניו
כי ירא אפשר הוא מקבל הכבוד לעצמו
לכן נאמר ויראה מאלהיך דהיינו שאם
חבא למדת יראה אם חלמוד ממנו וזהו
שפ"י שהרי דבר זה מסור ללב דהיינו
ללבו של עושהו פ' שנכנס בלבו יראה
ה' וכל הדבר המסור ללב נאמר בו

שאלם ובימי האבות ואיך אמר אל האמר כלא סן ואל אינו אלא לאו גם מה שאמר כי לא מחמם שאלת על זה מה היא ל' שאלה. גם מה שאמר טובה חכמי עם נחלם מאי אשמעינן בזה. גם ויותר לרואי השמש מה היא היחירות. ופירשתי עפ"י מה ששמעתי מרבי מורי הרב המגיד דקלחתינו כנגד כשעקר הדירה לק"ק נאדבורני ונסעתי שם כמה פעמים אצלו והי' לי חמי' מפני מה אינו מחפלת לפני העמוד כמו שהי' מחפלת בעירנו וגם לא היה מאריך בחידושי חורס כמו שהיה בקבלתינו וסאלתי לו איך נסתלק הארס שהיה לנו מקדם כשהיה רבינו ציינו ומחפלת לפני העמוד כי הי' לנו הסלחבות גדול בהפלתינו ובפרט כשהיינו מחפלתין בצוכס שלו בדחקות גדול אעפ"כ היה סנס עומדים לפופי' ומשחחוי' רווחים גם אחר הספלת לא היה לנו השק לילך לבחינו מחמם אהבה ושמש שסי' לנו עד שאמר בעלמו לילך לבחינו וסביב לי בזה לשון דע בני כי בוודאי בעזש"י אני אחפלת לעולם ועד ואל חמם מה שנסתלק הארס גדולס וסלסבות כי בוודאי אס היה בשלימות גדול בוודאי לא היה מסתלק הארס גדולה אלא לריכין אנו לסתחזק מאוד להשיג הארס יותר בלי הספק. ועד"ז סננתי הספוק אל האמר מה היה שסימם הראשונים היו טובים דסיינו סכל אדם יש לו הארס גדולס בהחלת עבודס ולא מחמם יגיעת בהכמת החורס רק שהיא בנחי' שאלס ע"ד סנס שסי' ביניאח מלרים וקריעת יס סוף כידוע רק אח"כ נסתלק סהארס לכן לריך ליעי' חכמת החורס כדי להשיג הארס אמיתית בלי הסתלקות וסוא כי בהחלת הי' לו הארס בלי יגיעה כמו לרואי השמש בלי יגיעה ואח"כ נסתלק אכל כסוא משיג ע"י חכמת החורס

א ואמר טובה חכמה עם נחלס ויותר לרואי השמש כי בוודאי כסאלס בנחי' משפיע דסיינו כשעוסק בחורס לשמס זוכס לדברים הרבס כמשרזל ונעס' כמעין הנזכר ויכול לחדש חדושי חורס חו' שארזל סוי ע"מ"ל בחור' ר"ת ע"ל מ"נח לילמד דסיינו משפיע כידוע אכל יס ע"מ"ל לריק שסס ע"ל מניח לקבל ססוא לומד על מנת לקבל פרס ע"ז אמר אין כל חדש חחת השמש פי' כי השמש היא בחי' משפיע כידוע אכל מי שהיא חחת השמש דסיינו בחי' מקבל אינו יכול לחדש חדושי חורס כמו שפירשתי על מה שאנו אומרים ובעובו מחדש בכל יוס חמיד מעשס בראשית דסיינו ע"י סלדיק סנקרל טוב ססוא מחדש פדושי חורס סנקרל ראשית כי סלדיק יש לו חמיד סחחדשות. וזס שאמר טובה חכמה עם נחלס דסיינו שלומד לשמס אז נחלס הי' דסיינו ססוא זוכס לסיות כנחל נזכר ומחדש חידושי חורס ססוא בחי' משפיע ויותר לרואי השמש דסיינו בחי' סראשונס שסי' לו בימים סראשונים שהיה בחי' מקבל כמו רואי השמש דסיינו ססוא חחת השמש כג"ל לכן נסתלק ואינו יכול לחדש

מקנא אותו דסיינו חכם צמחם פושר
 צעור וכו'. נמלא אין שמחם ציניסם
 חם שאמר דה"עס צה' תחלל נפשי
 כלומר כשאני משבח ומחלל להשי' ישמעו
 עניוים וישמחו כי כולם רוצים שישבחו
 ויחללו לשם יתברך. יראה ס' טעורס
 עומדה לעד וכו'. יש נדקדק מאי מלה
 עומדה ס' לומר יראה ס' טעורס לעד
 ונלע"ד כי יש בחי' יראה בשביל שבר
 ועונש ואדם כזה אינו עומד תמיד במדרגות
 היראה רק לפעמים כי כשיש לו כל טוב
 ואינו נופל מן המדרגים ואינו ירא אבל
 מי שיש לו יראה פהורס דסיינו יראה
 ברוממות ולא בשביל עצמו עומדה לעד
 ואינו נופל ממדרגה: משפטי ס' אמת
 נדקו יחדיו פי' כי כשעומדין לפניך בדין
 יהיו צעניך כרשעים וכשנפטרין מלפניך
 יהיו צעניך כזכאין כשקבלו עליהם את
 הדין. והו משפטי ס' אמת דסיינו כשסדין
 חורס הוא אמת בוודאי נדקו יחדו שיהיה
 זכאין:

חדשי חורס וחו שאמר ויחור לרואי
 שמתם. ועד"ז יש לפרס הפסוק וישן
 מפני חדש חוליו פי' כי הארס רחשו'
 שהוא בחי' מקבל שסם הימים הרחשוים
 אין להם התחדשות לכן חוליו רק לריך
 להחזיק וליגע להשיג יותר הארס שיחי'
 התחדשות. או יאמר וישן מפני חדש
 חוליו דסיינו הי"ע"ר הנקרא ישן דסיינו
 מלך זקן ובסיל כי הוא עמו מיוס סולדו
 חוליו מפני הי"ע"ר הנקרא חדש כי הוא
 בא אחר י"ג שנים פי' שמכניע המיד
 הי"ע"ר תחתיו. גם שמעתי מפי בן אחותי
 מכ"ו שמואל זל"ס"ה שאמר וישן מפני
 חדש חוליו דסיינו מוחין דקטנות נדחין
 מפני מוחין דגדלות ודוק:

בה' תחלל נפשי ישמעו עניוים וישמחו
 שמעתי מפי מורי הרב המגיד
 נבג"מ שפי' כי למשל כל המעלות שיש
 לאדם בן שהוא למדן וחריף או מנגן
 ובעל עושר או ספרה רבא כל אחד הוא

פרשת במדבר

ישוב מנצח העבודס דסיינו שיעשה חסודס
 מנצח העבודס כי נצח הוא לשון חס
 שסי' לו חשיבות בעבודת ס' ומח
 לידי פניות קלה לכן לריך לעשות ה
 על העבר וחו שאמר לשון ישוב ע
 והבנתי מדבריו גי' כי הקשה לי
 כאמר זה ללויס. גם קשה לי מלה ולא
 יעבוד עוד לא ס' לריך לכחוב. גם הלא
 הסורס היא נלחית. ונלע"ד כי מי שצובד
 ס' נקרא לוי לשון חיבור שמדבק עצמו
 לבורא ית"ע רק עד חמשים דסיינו עד
 שלא בא לבחי' הבינס אינו עובד רק
 בבחי' עבד במדות טובות אבל בן חמשים
 דסיינו שבא לבחי' בינס בחי' השכליות
 ולאו דווקא שיחי' בן י' שנס אלא שבא
 לבחי' י' שהוא בינס דסיינו בן י"ה או

בשם מורי הרב המגיד זל"ס"ה נבג"מ
 שפי' הפסוק ומנן חמשים שנס
 ישוב מנצח העבודס ולא יעבוד עוד וכו'.
 וקשה לפוס ריבמא כי בוודאי שעבודת
 סלויס סיס מעלה גדולה וחשובה איך יחכן
 כשיהיה בן חמשים שיהיה נדחה מן
 העבודת הלא היא פתיחת כבוד כי מה
 חמא לרחומו. גם לשון ישוב אינו מובן
 רק ס' לכחוב ולא יעבוד עוד וכו' וחירן
 שעד חמשים שנס אעפ"י שהוא עובד
 בהתלככות גדול אינו יכול לפי סרוב
 להמלט ממקלח פניות ויש לו בעבודת
 הנלח עצמו קלה כי כל הגדול מחבירו
 ילכו גדול ממנו ומראס לו חשיבות העבוד'
 ומח בא קלה גבוהת אבל כשהוא בן
 חמשים דסיינו כשבא לבחי' שער ס'

מכל אדם אשר על פני שהוא לי פנימיות
 שהי' בלבו שהוא נחשב כעפר האדמה
 אבל משה עניו מאד גי' מ"ה שאמר
 ונחנו מ"ה שזא לבחי' אין ששגיג
 בפנימיות הלב שלא יש לו שום ממשי':
 ועד"ז פרשתי במסכת סוטה פרק א'
 דף כ' אומר ר' חייא בר אשי אומר רב
 תלמיד חכם לריך שיסא צו אחד משמנה
 שבשמינית. אומר רב הונא בריה דרב
 יוחנן ומעטרא ליה כסאסאה לשבולתא
 ולעיל פירש"י כסאסא' לשבולת' גבהו של
 שבולת שקורין זקן שבולת. יש לדקדק
 איך שייך ליתן שיעור המחשבות לשער
 שיעור הגאווה למדת גשמיית השבולת.
 גם מה היא שמנה שבשמיני'. גם הרי
 אנו רואים שיש לדיקים שמגביהים א"ע
 על כל הפולם ועושים נסים ונפלאות
 ומחפארים א"ע הלא הוא יותר הרבה
 משמנה שבשמינית ונלע"ד כי תלמיד
 חכם דסיינו שהוא מבין בחכמה שהוא
 בבחי' אין ואין לו שום הנאה עצמו
 ולדיק כזה שהוא דבוק בבחי' אין לזה
 לריך להגביה א"ע כמ"ש ויגבה לבו
 בדרכי ה'. וראיתי בפרי ע"ח שער
 עולם עשי' פרק ד' דף ל"ב ח"ל שבולת
 נרד הפארת כי הוא קו אמלעי ויואלין
 ממנו ענפים וכו' עיין שם. גם ראיתי
 בפרי עץ חיים שער הסליחות פרק ו'
 גם בסוף פ' ח' ע"א דף סח ח"ל
 ועיין נזר חסד נזר היא ציג' דחכמה
 וחסד יסוד הכתר כמבואר אללנו ושניהם
 אינם הלא חקון א' והענין כעס כי
 הציגה היא שמינית מתחלה לעילא ויסוד
 היא שמינית מעילא לתחת לכן הם שוים
 בבחי' זו עכ"ל. ועד"ז נלע"ד שאפשר
 אוכל לפרש ע"ד רמז מה שאמר ר' חייא
 בר אשי אומר רב תלמיד חכם דסיינו
 שלומד חכמה ומבין שהוא בבחי' ציגה
 דחכמה לריך שיסא צו אחד משמנה
 שבשמיני' דסיינו שצריך להשיג ולהיות
 דבוק

ישוב מלכא העבודס פי' בחינת עבד רק
 בבחי' בן וזכו ולא יעבוד עוד. או
 יאמר ולא יעבוד עוד פי' כי אם כשיעבוד
 ה' רק שיש לו קלח פניות והנאה עצמו
 כנ"ל אזי עובד גם לעצמו שהוא לשון
 עוד ולזה אמר ולא יעבוד עוד דסיינו
 קלח לה' וקלח לעצמו רק להשם לבדו
 בלי שום עוד כי אין עוד מלבדו אכ"ר
 ודוק :

פרשת בהעלותך

ומשה כי עניו מאוד מכל האדם
 אשר על פני האדמה. יש
 לדקדק שמלת פני הוא מיותר כי ה'
 לכחוב מכל האדם אשר על האדמה.
 עוד קשה איך יוכל להיות שמשה יחי'
 עניו מכל אדם הלא הוא ה' נביא
 וידע כל אדם מה שהוא כמ"ש ואחזק
 החזק וכו' גם דיבר עם ה' פא"פ
 יחי' לו שפלות מכל אדם : אך נלע"ד
 כי יש ענוה פסולה בבני אדם שמשפיל
 עצמו ומחליף לבדיות שיאמרו שהוא עניו
 אבל בלבו יש לו מעלות גבוהות עד אין
 קץ אבל ענוה פנימיות הוא שכל מה
 שיש לו מעלות עובות ומשיג גדולה
 הבורא יחברך שמו יש לו יותר ענוה
 ושפלות ואם משיג עוד יותר יש לו עוד
 יותר ענוה נגד גדולה הבורא ב"ה ובאזיזה
 אופן בא השגה הוא ע"י שאדם סולך
 באמת ועיקר האמת הוא שהוא כאין
 שהוא אמת אמיתי כי אדם שנחשב
 בעצמו כל שהוא אפי' לעפר אין זו
 בחי' אין כי עפר הוא בחי' יש וזו
 החכמה לא השיג שום אדם אפילו
 האבות דסיינו אברהם אמר אנכי עפר
 ועפר וכו' רק משה השיג שהוא כאין
 כמו שהוא באמת וזה נקרא פנימיות
 כידוע לכן אמר ונחנו מה : וזכו שאמר
 ככתוב וסעיד וסאיש משם עניו מאוד

גבורה לכן מרמז ח"ת לנורא שבי כולל
הב' בחי' ודו"ק : וזה פי' הפסוק כי
עמך הסליחה למען חורא . וקשה מאי
למען . ולפי מה שפירשתי לעיל הוא
נכון פי' כי אם היה הסליחה בנית
דינו של מעלה לא הי' שייך בחי' יראה
כי כשהוא הדין כך אינו יכול להיות
באופן אחר כנ"ל לכן אמר כי עמך
הסליחה והקב"ה מחנכנו עמנו לפני
משורת הדין ויכול לסלוח אם יעשה
חשובה לכן אמר למען חורא כי זו
שייך בחי' יראה כי יכול להיות כך או
כך שהוא דרך המשקל כנ"ל עיין בפי'
מאורי אור מערכת אות מ"ם וז"ל משקל
בח"ת עכ"ל לכן הכוונה על מלת הנורא
ח"ת שהוא בחי' משקל שהוא כולל חו"ג
לכן שייך לו היראה כי ואלסי' עשה
שיראו מלפניו וד"ל :

בשם חבי מורי זל"ה נבג"מ במסכת
אבות ארבע מדות בנוחני לדקס
וכו' לא יתן ולא יתנו אחרים וכו' וסקשה
איך אמר ארבע מדות בלא אין כאן רק
ג' כי לא יתן ולא יתנו אחרים מה
נחיתס יש כאן . וחינך כי על פי הדין
אם יש לו מאתים זה חסור ליקח לדקס
אבל אם יש לו מאתים חסר דינר
מוחר ליקח אפי' מאה חלק בפעם א'
זה הרשע הי' יודע שיש לו מאתים
חסר דינר ונתן לו לדקס א' דינר לשלם
למאתים כדי שלא יוכל ליקח לדקס וזהו
לא יתן ולא יתנו אחרים כמלא נחיתס יש
אבל הוא רשע שמגרע בנתינתו זו. אבל
צריך להבין למע שמי שיש לו מאתים זה
חסור ליקח לדקס ובפחות א' זה מוחר
ליקח. כי לדקס גימ' קל"ט שהוא פחות
ממאתי' דסיינו שהוא בחי' דקס אבל
יותר מכאן אין לו בחי' דקס לקבל:מה
שאנו אומרים בשבת שוכן עד מרום וקדוש
שמו כי מרי' וקדוש בגי' שבת שהוא שמה
דקב"ה :

דבוק בבחי' אין שהוא בחי' כתר דסיינו
שיהא לדיק ומקושר בבחי' אין שהוא
בחי' יסוד שבכח ושם לא שייך בחי'
מקבל הנחת עצמו וזו אחד משמנה
שבשמיניית דסיינו שבה' בחי' הם שוות
כאחד שהיא בחי' נוצר חסד ואז הגאולה
והגדולה לחי' עולמים וזו מרמז ומעמדה
ל"י כמאסאס לשבולת דסיינו זקן השבולת
דסיינו דיקנא דח"ת שהוא בחי' ז"א ששם
הוא בחי' נוצר חסד ששם ה' בחי' בחי'
הנ"ל שם צריך לעמרו דסיינו בבחי' כתר
ושם אין שייך שום הנחת עצמו כי שם
אין בחי' נוק' ניכרת כידוע חו"ג ישראל
אשר כך התפאר דסיינו ישראל שהוא
חלמיד חכם כנ"ל אשר כך' שאות הכי'
הוא מרמז לכתר דסיינו שהוא דבוק
בבחי' אין זה האדם התפאר עם הש"י
בלא הנחת עצמו מלת כיציוול דסיינו
ע"י כ"כ אותיות הסוד שלומד ומתפלל
יכול להשיג אלסותו ית' אלינו ודוק :

בסידור האריו"ל בכוונה שמונה
עשרה בצרכה ראשונה
וז"ל הגדול חסד הגבור גבורה וסוד
ח"ת והוא חמוס איך כחב על נורא ח"ת
הלא ח"ת הוא רחמים ונורא הוא לשון
יראה : ונלפ"ד שצריך להבין כי אין שייך
לומר על כולו חסד שום יראה וגם צדין
אין שייך יראה כי מה מועיל היראה
כשהדין כך ואינו יכול להיות באופן
אחר. אבל על דבר המשקל דסיינו שיוכל
להיות או דין או חסד על זה שייך מורה
כי יכול להיות כך או כך לכן נרמז על
והנורא ח"ת שהוא כולל חסד וגבורה
כידוע דסיינו ריח'מ"ים כי ריח' היא
דין כי יתחק גי' ג"כ ריח' ומ"ים הוא
חסד. גם נורא הוא ג"כ מרמז לב'
בחי' חסד ודין כי אותיות נ"א מן נורא
גי' אל' הוי"ה והוא חסד ואות ר' מן
נורא הוא גי' אחרים דאלסיה שהוא

פרשת שרד

שרד לך

אנשים ויחרו את ארץ כנען אשר אני נותן לבני ישראל. איש אחד איש אחד למטה אבותיו השלחו כל נשיא צבא. יש לדקדק למען נקראים אנשים שהוא צחי' אנוש הגרוע מכל הצחי' וכלל היו מקודם מוצחים שבשצעים (סג"ס כי מה שארז"ל כל אנשים חשובים היוו חשובים בעצמם שהם כולם זכאין כמו שכחוב בזוהר הקדוש אמאי נעלו עימא דא אלא אמרי אי יעלון ישראל לארעא נהעבר אכן מלמכו רישין וכו' עיין שם וזו צחי' אנוש) גם מלח לך אין לו שחר ורש"י פירש לדעך אני איני מלח לך את חרש שלח. גם זה פליא גדולה ממה נפשך את ידע משה רבינו ע"ה שאינו לראון שש"י למען יעט דעתו לשלוח. גם למען יבוסע נאמר לחפור את הארץ וכן בכמה מקומות וכאן נאמר ויחרו את ארץ וכו'. ועוד מה מלמדנו צוה הלא החורש הוא נלחית. ונלע"ד לפרש כי הצדיק שהוא נקרא צחי' משה כל מגמתו ועבודתו להחזיר אפילו שפל שבשפלים הנקרא ערב רב דסיינו קלח פוב עם כרע רלונו להחזיר להקדושה וצאצא אופן דסיינו שמפשיט אוחו מן הגשמיות ע"י דבורים טובים ומדריך אוחו שילמד החורש עי"ז יוכל לבוא לקדושה. וזה שאמר לו הש"י שלח לך אנשים דסיינו שתפשו אוחם אנשים כשפלים הנקרא ערב רב כי מלח שלח הוא ל' הפשטה כי מחרגם על ויפשט ושלח לך לדעך דסיינו שמשה היה צחי' הדעת וערב רב גי' דעת כידוע כי משה הי' רואה שיחי' אפילו ערב רב צחיקון השלימות וזה שפירש"י אני איני מלח לך ע"י הוא היודע מחשבות שאינו יוכל להיות כי לא הגיע הזמן כי זה הצחיקון יהי' לימות המשיח שיסדר הרע

מסעוב וזהו שאמר את חרש שלח דסיינו הפשט' אבל צאצא אופן יכולים לבוא להפשיטות ע"ז אמר ויחרו שסס ל' חורש כי י"ת ר"ו גימטריא ה"ח ר"ה א"ח שהם האותיות מא' ועד ח"ו ועי"ז יכולים לבוא אל הקדושה הנקרא ארץ כנען כל זה אמר נגד ראונו של משה אבל הש"י היודע עתידות אמר. (בשם מורי ר"ח כנען כ"נור גימטריא ע"ס נ"ב וס"ח גימ' ש"י) אשר אני נותן לבני ישראל ולא לערב רב כי לא הגיע הזמן עד ביאת הגאולה צ"ח א"ס אבל לעת עתה צריך להיות באופן זה דסיינו איש אחד איש אחד דסיינו המדרגות גדולות הנק' איש למטה אבותיו דסיינו לשון נעים לאבותיו שסס המדות טובות ולשקדושה השלחו דסיינו כ"ל שחובל להפשיט אוחם. ועוד כל נשיא צבא דסיינו כל הנקרא צדיק יש לו גי' נשיא יוחר צבא דסיינו צבני ישראל אבל ע"י ערב רב יש סכנה גדול' גי' להצדיק שלא יפול בעצמו ממדרגתו אבל משרע"ה היה לו מסירת נפש על דבר זה ודוק :

פרשת קרח

רא חמור אחד מהם נשאתי ולא סרעותי את אחד מהם יש לדקדק כי מי שנותן שוחד אינו מודע ועוד כשלוקח שוחד צוודאי עושה רע לאחר ע"כ למען הוכפל שאמר ולא סרעותי וכו' נמצא צוודאי לא לקח שוחד : ונלע"ד כי אנו רואים שיש שני מיני צדיקים כי יש א' כשמתחבר עם אדם כדי לעלות אוחו מן החומרות להצורע ע"י החורש שלומד עמו ודברי מוסר את זה האדם רובו טוב ומיעוט רע או צינני יכול לחקן אוחו שיהא כולו טוב אבל את רואה שהוא ח"ו רובו רע ומיעוט טוב ואינו יכול להחזיר אוחו לטוב אזי ממשיך את מיעוט הטוב והניחין אור

שחסי' לך כל המחשבות לא תפעול שום דבר רק עלה של ה' שחרא' שסיח' פי' בחי' השכינה חקום שוכי' לה חקומה אז בוודאי ישפיע לך כל עיב ודוק :

פרשת חוקת

זאת

חקת החורס פירש' לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר מה המלכה הזאת ומה טעם יש בה לפיכך כחב חקס גזירס היא מלפני אין לך רשות לסרסר אחרים. ומקשין המפרשים שלא יש טעם שדרשו רז"ל ח"ל משל לבן שפחס וכו' חבא אמו ותקנת הכואה וכו'. וכלש"ד כי שמעתי ממורי הרב כמגיד על פסוק מאת ה' כיחס זאת היא נפלאה בעינינו כי הויס היא בחי' המשפיע וזאת היא בחי' המקבל וזה היא פליאה בעינינו שמן הויס יסי' בחי' זאת עכ"ל. ולריך לסבין כי כל המדות דסיינו ג' הקווין חד"ר שייך לסדבק במדותיו מה הוא וכו' אבל בחי' היראה איך שייך לסדבק בו כי מפני מי יסיס לו יראס. וזהו פי' הפסוק זאת פי' בחי' היראה הנקרא זאת הוא חוקת החורס ופי' רש"י מפני שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לאמר מה המלכה הזאת פי' מה חיבור ודיקות יש לזאת ומה טעם יש בה לסדבק במדותיו בחי' היראה כי אין שייך לו שום יראה לפיכך כחב חקס גזירס היא מלפני אין לך רשות לסרסר אחרים כי זה השער לסי' לדיקים יבואו בו פי' שלא יכול לבוא לשום מדה בלי השער הנקרא יראה כמש"ה בואה יבוא אהרן אל הקודש. אשר לוס ה' לאמר דסיינו לסמחיקס בחי' הוזה וזו דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרס אדומס חמימס אשר אין בה מוס אשר לא עלס עלי' עול. כי ראיחי בכחבי האר"י זלס"ס קי פרס אדומס רמז לז' מלכים שמלכו באשן

שים זו לעלמו ונהפך כולו רע כמו שראינו צעינינו כי יש שכולכים לדיקים ומדברים עממס אעפ"כ יוכל להיות שנעשים כולו רע ר"ל לכן אנו מחסללין ושים חלקנו עממס ולעולם לא נבזס דסיינו שים לדיקים שאינו חפץ בחלק הכוב מאחרים כמו משה רבינו ע"ה כמ"ס ישמח משה במחנה חלקו כי האורות שלקח ממס כמו שנאמר ויתללו את עדים וכו' הוא מחזיר בכל ערב שבת לישראל ואינו לוקח לעלמו וזהו כי עבד כאמן קראת לו וזהו שאמר משה לא חמור אחד ממס נשאתי לשון בחמיס כמו שנא' אלל השליו לא יוס אחד ולא חממס ימים וכו' דסיינו שנשא כל החומרות של ישראל לעשותם לורס ע"י החורס ולא כרעיתי את אחד מהם שלא השארהי לעלמי שום נינוץ אור של חלק אחרים וזו לא כרעתי כי החזרתי להם כמ"ס בכוונות האר"י זל בחפלת שנת ישמח משה :

פנה אלי וחנני כי יחיד ועני אני. לסבין מלה יחיד כי שנת מענס לכולס נחת בן זוג ולי לא נחת וידוע כי דוד כע"ס הוא בחי' ז' שהיא בחי' שנת לכן אמר כי יחיד דסיינו שאין לו בן זוג גם עני כי אין לו מנרמים כלום כידוע :

רבות

מחשבות בלב איש ועלס ה' היא חקום. יש לרקדק שסי' לו לכתוב ומחשבות ה' היא חקום או להיפך רבות פלות בלב איש וכו'. וכלש"ד לפרש כי כל אדם רואס שוכי' לו כל טוב ומחשב כל היום איך לעשות כל הפעולות כדי להשיג כל הסמרכות אבל כשורס הוא שאין שום אדם יוכל להשיג שום דבר בלי רלון הש"י וידוע שכל הכשפעות הוא כמשך ע"י בחי' המ"ל שנק' "היא בחי' היראה וכל זמן שים חיו פגס בבחי' זו אזי אין שום הכשפס חיו. וזו שכחוב רבות מחשבות בלב איש אפילו

בן חלפתא לא מאל הקצ"ה כלי להחזיק
 ברכה לישראל חלא השלוש שני' ה' עוז
 לעמו יתן ה' יבדך את עמו בשלום .
 וסוקסה לי איך שייד לומר שמלוא כל
 הארץ כבודו לא ימלא כלי . עוד קשה
 כלשון להחזיק ברכה ה' לו לומר לקבל
 ברכה . ונלע"ד כי ידוע כי שלום נקרא
 יסוד וכמו שאין שום כלי יכול להחזיק
 שום דבר בלי יסוד כך האדם אם אינו
 שלום בבית אע"פ ששפעה סולך מא"ס
 לכל העולם בהשוואה אינו יכול להחזיק
 כי נפגם היסוד ונשפעה להחזיקים ר"ל
 חבל מי שהוא שלום דסיינו שיש לו כלי
 בלי פגם היסוד יוכל להחזיק ברכה וזה
 הוא בבחינת האדם כי הכל צודי שמים
 חוץ מיראת שמים לכן שייד לומר לא
 מלא וזו שאמר הנני נותן לו את בריתי
 שלום דסיינו שהנתיב יסיה לבית
 שלום האדם המחזיק עובד וחנות למי
 שעושה עמו עובד כלומר שיוכל להחזיק
 בעובד למי שעושה עמו עובד דסיינו
 להחזיק כל השפעות עובד אף כאן פירש
 לו הקצ"ה שלומותיו פי' כי השבטים
 היו מביאים אותו וע"י שקנא את קנאתי
 נחלס שהוא ה' בחי' שלום : וזו שר'
 שמעון בן חלפתא מביא ראיה מן הפסוק
 ה' עוז לעמו יתן וכו' דסיינו החורס
 הנק' עוז שעי' החורס נמשך כל
 השפעות לעמו יתן באופן שס' יבדך את
 עמו בשלום שיסיו יכולים להחזיק החורס
 כ"א אין שלום אין כלום כנ"ל :

רבי מכבד עשירים. יש לדקדק שמשמע
 אם ה' אדם חכם ולדיק ואין לו
 עשירות לא ה' מכבד הלא זה מסמנע.
 ונלע"ד לפרש כי למשל כשבני אדם
 נלרכים ובאים לבט"ב הוא מכבדם
 באיזה דבר או במשקל או בשאר דברים
 או נותן לו איזה מחנות או מעות חבל
 אינם מחטשירים מזה חבל בני אדם

אדום ומחו. כי כל אחד מן ה' כלול
 מי' וכל בחי' מן ה' יש בו ד' אוחיות
 הוי' נמלא ז' פעמים מי' עולה פר וס'
 אוחיות אלהים הם צגמ' פרס חו אדומה
 שביא מארץ אדום דינים וכתיוקן לריך
 למחזיק ע"י שם מ"ה כחדש שהיא
 בחי' דעת בחי' משה . וזה שאמר ויקחו
 אליך דסיינו שיקחו כל הבחי' דסיינו
 במדות אליך לבחי' משה שהיא בבחינת
 כדעת ושם יס' החיוקן שיס' המימה
 אשר אין בה מו"ס צני' אלהים דסיינו
 שלא יס' שום דין . אשר לא עלה עליה
 על דסיינו שלא יס' שום על מלכות
 כרשעה רק שיסיה המימה וסלימות :

רבני קרח מזמור שיר יסודתו בשררי
 קודש . כי ידוע כי הלוים בני
 קרח הם מסוגלים לומר עריצים בחכמה
 וכשאומרים שיר הם מתקשרים במדות
 אבות הנקרא הרים ע"י קודש הנקרא
 חכמה ולא כמו שיש חזנים נערים .
 וזה שאמר שיר דסיינו כשאדם מנגן
 שירות וחסבחות יסא מקושר בשררי
 קודש למדות טובות ולזה יש רמז שהחזן
 עומד לפני העמוד כי העמוד הוא
 מרומז לעמודא דאמלטיא שהוא בחי'
 ח"ה וחותן גימטריא ס"ה מרומז לבחי'
 מ"ל לכן לריך לחזן שיסא ירא שמים
 שהם כב' בחי' הנ"ל ח"ה שמים ומ"ל
 היא בחי' יראא ואז מחפלל בארבי
 ויראא וזו ירא שמים כי שמים הוא
 בחי' אכנס :

פרשת פנחס

לכן אמר הנני נותן לו את בריתי
 שלום . יש לדקדק מה לשון
 נתיב שייד לשלום ה' לו לומר הנני
 מברך אותו בשלום . ויש לחרץ ע"י משנה
 של סוף מסכת כלים אמר ר' שמעון

כולכים אל ה'דיק וכו' מדרך אורח
 צברכ' ש'כיו עשירים ושיכ'י' לס' מדות
 טובות איז'ו עשיר בשמח בחלקו . וז'
 שאמר רבי דסיינו ה'דיק הנקרא רבי
 הוא מכנז צברכ' ש'כיו עשירים ס'
 בממון ס' נמעשים טובים וד"ל :

דור המדבר אין לס' חלק לעולם
 הבא . לכאורה הוא חימא כל'
 ס' דור דעס לא יבא לס' עו"כ .
 ונלע"ד לפרש שראיתי בכתבי הארז"ל
 על פי' הפסוק כי אל דעות וכו' דסיינו
 ש'ס ב' דעות דסיינו דעה עליון ש'כיא
 למעלה מצינ' וכו' ומלת אין מרמז לכח
 ש'כיא בחי' א"א ועולם הבא נקרא
 צינ' ולכן דור המדבר ש'כוא דור דעס
 ש'כ' לס' כשג' עד דעה עליון ובחי'
 אין לס' כנגד חלק עו"כ ש'ס לכל
 ישראל : או בדרך אחר ע"פי שאמרו
 חז"ל אין כחורס מחקיימת אלא בחי'
 שמש'ס עלמו כמדבר וזו דור המדבר
 שלא זכ' שום דור לקבל כחורס רק דור
 המדבר דסיינו דור ל' דירס במדבר
 דסיינו שמש'ס עלמו כמדבר אז אין לס'
 דסיינו ש'ס בנחי' אין זכ' חלק עו"כ
 דסיינו עולמך חר'ס בחיין :

השבעתי אחכס בנות ירושלים אס'
 חמלאו את דודי מה
 חגידו לו שחולת אכבס אני. לפי פשוטו
 ה' לומר אס' חמלאו את דודי חגידו
 לו ומלת מה הוא מיוחד . אבל נלע"ד
 כי מלת דודי ומלת מ"ס הוא בחי' א'
 וזכו שאמרס כנסת ישראל אס' חמלאו את
 דודי דסיינו ש'ס מ"ס חגידו לו וכו' :

ראיתי רוב המון עם שאומרים אין
 לנו עסק בנסחרות ואינ'
 רוצים ללמוד ספרים הקדושים ואומר
 אלמוד עפ"י פשוט ואינו יודע שפשוט

פרשת משות

ורא נפקד ממנו איש כחז המדרש
 שלא הקדימו חפילין של ראש
 לשל יד וכו' פליאה מה שייכות יש לזכ'
 ונלע"ד לפרש כי ידוע שהחפילין של יד
 מרומז לבחי' מלכות ש'כיא בחי' יראס
 ושל ראש מרומז לבחי' ת"ס ש'כיא בחי'
 אכבס הענין כי תחלס לריך האדס לחקן
 ע"י מלות מעשיות כדי שיבוא לבחי' יראס
 ואח"כ לריך לחקן ע"י חורס ומחשבות
 שכליות כדי להשיג בחי' אכבס וכך לריך
 האדס להחכסג כמ"ס בזכר ווי למאן
 דלית ליס דרחא ותרעא לדרחא עביר .
 אבל אס' רוצ' לילך שלא בצדגס שרואס
 לבוא לבחי' אכבס אזי הוא נופל ממדריגתו
 ונחמר מהמדה חו מרומז ולא נפקד ממנו
 איש פי' שלא נחסר מסדרגס הנקרא
 איש כי לא הקדימו חפילין של ראש
 לחפסל של יד דסיינו שלא הקדימו
 בחינת אכבס לבחינת יראס ככ"ל ועיין
 בסידור של ר' קאפיל אחר חלינת
 החפילין :

פרשת מסעי

נאמר כי קדוש ה' אלסינו. ופירש כך דסיינו שיש בני אדם כשמשגיגים קלח גדולת ורוממות כש"י דומה שמשגיגים רגליו של כבורא ית"ש והם קדושים ואין צריך להשיג יותר אבל זה אינו כך רק צריך פעם צי להשיג גדולתו ורוממותו ואז יראה שלא השיג כלל נגד מה שצריך להשיג כי זה אין סוף להשיג כש"ה מי יעלה בזה ה' ומי יקום במקום קדשו וזהו שאנו אומרים רוממו ה' אלסינו וסעחחו לדוד רגליו דסיינו הארס ראשונה שבא לאדם שמשגיג רוממותו וכו' משתחוה דסיינו שצובד בסתלסבות גדול ואמת שצריך להיות כך אבל הוא חושב שמשגיג דודם רגליו כציו"ל כי דומה לו כי הוא בעצמו קדוש וזה שאמר כי קדוש הוא לכן אמר פעם צי רוממו ה' אלסינו והשתחוה לזה קדשו דסיינו שחשיג פעם צי גדולת כבורא יותר ויותר וידמה לך בזה גבוה שאינו יוכל להשיג כש"ה מי יעלה בזה ה' וכו' ואז תאמין כי קדוש ה' אלסינו ולא תחס כי קדושתו למעלה מקדושתכם עכ"ל. מזמור לדוד ה' רועי לא אחסר פי' שדוד ה' משבח להש"י שרועו של ישראל לא אחסר כמשח"ל קודם ששקעו שמשו של משה זרחה שמשו של יוסע וכו' :

ארה מסעי בני ישראל אשר יאלו מארץ מצרים לנצחונם ציד משכ ואחרן. יש לדקדק הלא לפום ריפטא לא היה צריך פסוק זה רק ה' לו לכחוב המ"צ מסעות דסיינו ויסעו וכו' ויחנו וכו'. גם אשר יאלו מארץ מצרים לנצחונם. לענין מאי נחן סו' שבני ישראל אשר יאלו וכו'. גם מה מלה לנצחונם. ונלע"ד ע"ד רמז כי גי' של אלה הוא מרומז לל"ו לדיקים שכם מסעי בני ישראל דסיינו שמחזירים אותם בהשוכה ומעלים אותם במסעות טובות כדי שילאו מארץ מצרים דסיינו לקדושה וכליפות רק לנצחונם דסיינו לקדושה וזהו ציד דסיינו בזה משכ ואחרן דסיינו אלה כלדיקים שמדובקים בחורח משכ ובמדות טובות של אחרן :

שמעתי ממורי הרב המגיד זל"ה"ס נבג"מ מה שאנו אומרים בפסוקי דזמרה רוממו ה' אלסינו והשתחוה לדודם רגליו קדוש הוא. רוממו ה' אלסינו והשתחוה לזה קדשו כי קדוש ה' אלסינו. והקשה הלא בחסלים יש הפסק גדול בין צי' הפסוקים אלו גם דקדק כי ברוממו הראשון נאמר קדוש הוא וברוממו השני

פרשת דברים

בקרבם כי מי מעבד. ונלע"ד כי שמעתי ממורי זל"ה"ס כש"י אלל הצדיק בוציא קדישא מס"ו יחיאל מיכל זל"ה"ס נבג"מ ה' רואה שבעלי תשובה באים ומחודדים לשני וכו' שואל אותם איך ומה היה המעשה ועם מי ובאיזה זמן וכשכים מבין מדבריו שהוא רואה לעשות תשובה באמת ולקיים דבריו היה מקרב אותו ונותן לו תשובה וסיסי' לו תיקון הן לגוף או לנר"י שלו ואם היה מבין שהוא לא בא לעשות תשובה

ואתם סנו וסעו לכם המדברה דרך ים סוף. וסענו ותאמרו אלי חטאנו לה' אנחנו נעלה ונלחמנו ככל אשר צוה ה' וכו'. ויאמר ה' אלי אמור לכם לא תעלו ולא תלחמו כי איני בקרבכם וכו'. יש לדקדק בפסוקים אלו אחד מה שאומרים ככל אשר צונו ה' הלא צוה שיסעו ויסעו המדברה ב מה שהשיב אמור לכם לא תעלו ולא תלחמו כי איני בקרבכם אדרבה ה' להיות

וזו לאמר שכל אמירי רכס שביא המסקי וכו' אדני ה' דסיינו רחמים בדין ככיל : כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו כה' אלהינו בכל קראנו אליו. יש לדקדק כי מלח לו הוא מיוחד גם קודם אמר אלהים ואח"כ אמר כה' אלהינו. גם סיפא אינו דומה לרישא שביא לו לומר כה' אלהינו שקרוב אליו. גם בזכר דף לא ע"ב סקסא האי דכתיב אשר לו אלהים קרובים אליו קרוב מבני ליה וכו'. ונלע"ד כי עבודת האדם לריך שיטי' שזה אליו ויקבל באהבה הן בעיניו הן בעצמו כמשרי"ל כשם שמברך על הטובה וכו' וידוע שללדיקים תחלתו קשה וסופו רך וכו' הפי' כי מי גוי גדול דסיינו לדיקים אשר לו אלהים קרובים דסיינו דינים שם קודם להם אבל אליו כה' אלהינו דסיינו שם שוים בלבם הן בדין שהוא שם אלהים הן ברחמים שהוא שם הוי"ה לכן ללדיקים כזה בכל קראנו אליו כלומר בשבילו : או יש לפרש במלח בכל קראנו אליו כי הפרש יש בין הוי"ה לישראל כי אומות העולם כשהוא בשלום הוא שמח אבל בצרם תיכף מבטא אבל ישראל אפילו שיש לו יסורים מקבל באהבה כי מחשב מה שיש לו יסורין היא גלות השכינה כניכול כי בעצמו אינו נחשב לבלום אם כן מה שקורא ומחפיל אינו רק אליו דסיינו בשבילו שלא יטי' לער וגלות לשכינה כניכול וכו' בכל קראנו הוא אליו דסיינו בשבילו ודוק :

משנה בסוף מסכת מדות פ"ד הסיכל לר מאחוריו ורחב מלפניו ודומה לארי שנאמר הוי אריאל קריח חנה דוד מה ארי לר מאחוריו ורחב מלפניו אף הסיכל לר מאחוריו ורחב מלפניו ופי' רש"י ז"ל לר מאחוריו לר מאחור ורחב מלפניו לר מזרח ולא נתפרש לי האריך שהרי מאס על מאס הים בשור

רק שבה מפני איזה ער וסיבה רע וסיבה כשיחודה לפניו יסיה לו כל טוב לזה האדם לא רצה לקבל אפילו נחן לו כל כון דעלמא. וסוקסא לי הלא אמרו חז"ל חזיק עלי מאן דמפרש חטאים. הלא ע"כ לריך לומר כשאין רוצה בחטאים רק מפרש חטאו ככ"ל זה נקרא חזיק. לכן כשאמר להם ואחס פנו לכם וכו' היו חושבים כשיחודו לפני משם בלי חטאים מיד ילחמו וזה מלח אליו והיא חזיקה וגאווה ואין אני וסוף וכו'. לזה אמר ה' אמר אלי לא תעלו דסיינו שאין להם עלי' בזה ולא תלחמו כי איני בקרבכם כי אין אני וסוף וכו' :

ואני תפלתו לך ה' עת רצון אלהים ברב חסדך ענני באמת ישעך. פי' כשמחבר בחי' אני שביא בחי' המלי' לך הוי"ה בחי' ח"ת אזי הוא עת רצון וכל הדינים הנקרא אלהים נמחק ברוב חסדיך ונעשה כולו רחמים בחי' ח"ת שביא מדת אמת וזו ענני באמת ישעך :

פרשת ואתחנן

ואתחנן אל ה' בעת היתה לאמר אדני כ' וכו' ופירש רש"י רח"ם בדין. נלע"ד לפרש ע"ד רמז כי כלירוף של חדש אלול הוא שם הסי"א מ"ב לרופי אהיה אף שנכתב בחורה הסוף בוא"ו היא בחינת י' ועיין בזכר פנחס דף רכ"ז הא חירק באחרי כי בזה החודש נפתחין מקורין ד"ג חקוני דיקנא שהוא עת רצון לקבל התפלות וזו מלח לאמר פי' לדורות לומר סליחות וחמנוים בזה החודש וזהו שאמר אדני ה' פי' רחום בדין דסיינו שבה החודש נפתחין י"ג מכילין דרחמי ונמחקין הדינים או בדרך רמז אפשר לומר שאמר משם ואתחנן גי' תפלה ולשון מחנה חנם בעת הסי"א שביא אוחיות אהי' שהוא עולם הבי' ששם בחירות ונמחקין כל הדינים

עכ"ל . נלע"ד שכו"ל דבר חמוס שרשיי ז"ל שיהיה לו רוח סקודש לא יוכל לפרש במשנה . ונלע"ד שרשיי ז"ל כסחיר בזה סוד גדול כי יש לדקדק ג"כ למעלה מהחיל המשנה לר מאחוריו ואח"כ רחב מלפניו וכי' לנחוב מלפניו קודם לכן ולריך לפרש ט"ס בסוד כי הוכל גני' אדני שכיח בחי' מלכות שכיח נקרא יראה אוחיות אריה שמטיל אימה וגני' גבורה. וידוע שהבחי' מלי' כשכו"ל אחור באחור עם ז"א הוא לר בחי' דין כי לר גני' אלכיס במילוי חלק כי אין לה פרצוף שיהי' שם בשם עם ז"א רק כנגד נס"י דז"א רק אחר שירש נחגלל ועולה עמו פנים בפנים ויש לה פרצוף גמור שכולל כל הי' ספי' וכל ספי' כולל עשר כרי מאה כמו בז"א ונקרא רחב מלפניו דהיינו כנגד פני ז"א הנקרא מזרח וגם רחב גני' עשר פעמים אכיס שהם רחמים גדולים והמהקות סדינים ידוע כי במאה בחי' יש י"פ"י וכל י"יש בחי' הראשונה אחי' א'. אבל קודם הי' באחורי ז"א לר כנ"ל וידוע כי כל עבודה הסדיקים שלא יהי' ח"ו הפרש ופירוד בין הסדיקים רק שיהי' יחוד גמור פצ"פ וגם לא כל הרוצה ליטול את השם יכול רק מי שכו"ל מן הלי' דייקים שלא פגם בשום חטא הוא יכול לפאר א"ע שלא הופרש והופרד בין הסדיקות שהם סב' בחי' כנ"ל שהם פצ"פ ולא אב"א ולכן אמר לא נהפרש לי דהיינו בשצילי הא"יך מרומי שגי' ל"ו דהיינו שמרמז שהוא הי' מן הלי' דייקים שלא הופרש לי מחמת איזה חטא ח"ו סב' בחי' כנ"ל רק שהי' ביחוד גמור פצ"פ כנ"ל מאה על מאה שם בשם כנ"ל ודוק :

ודע מה שחשיב לאפיקורס . יש לדקדק מה עלה נוחן שידע איך להשיב בלא אפיקורס אינו מאמין באמת ונלע"ד לפרש כי האפיקורסות אינו בא בפעם א' רק אחר מה שחטא פעם אחר פעם ואח"כ עושה עבירות גדול' ואינו עושה תשובה מזה בא אל אפיקורס' ר"ל חס נקי' שצירס אבל אם עושה תשובה הוא בא אל עולם החיקון ומי שהוא לדיק גדול יכול להחזיר אפי' אפיקורס לעשות תשובה דהיינו שמפסיק עלמו מהגשמיות ומדבק עלמו בבחי' מ"ה החדש שכו"ל עולם החיקון ובזה מעלה כל השצירות וכו' שאמרו חז"ל ודע מ"ה דהיינו כי

עקב חשמתון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אותם

פרשת עקב

והיה עקב חשמתון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אותם

האמנתי כשהוא היה רואה בפנים של
אדם היה יודע בוודאי מה שהוא אם
לדיק או ח"ו לסיפך וכמה פי' ראיתי
שהיה מזכר לאדם רשע ומקרב אותו
וכקשיתי לו הלא אסור להסכל בפני
אדם רשע וקשיב לי כי בוודאי כשהוא
בא אלני הוא חוזר בחשובה באשר הוא
שם בלוחות יום וכשמזכר אותו ומחבר עמו
אם שמע אותי ועושה טוב הרי הוא
ברכה ואם לאו הרי כל נלוות עושים
שים בו נמשך אלני וזהו הולך ונעשה
גרוע יותר. וזה שאמר משה רבינו עליו
השלום ראה דסיינו בחיי' ראה שיש
ללדיק אנכי נוחן לפניכם כי ע"י הסכל
הנקרא משה יוכל לראות אע"פ שאינו
נביא רק שהוא רואה בפניכם. רק היום
דסיינו באשר הוא שם יוכל להיות ברכה
וקללה. וזה שמפרש את הברכה דסיינו
עם הברכה שמזכר אותם אשר חשמו
אל מזות ה' אשר אנכי מלוא דסיינו
שמחבר עלמו אחכם היום דסיינו באשר
הוא שם וסקללה אם לא חשמו וכו'
וסרחם מן הדרך אשר אנכי מלוא אחכם
דסיינו מה שאני מחבר אחכם היום
כ"ל אינו רק אני מושך כל הנלוות
קדושות וזהו נעשה גרוע יותר וזו ללכת
אחרי אלכים אחרים אשר לא ידעם
דסיינו שהוא אינו מרגיש בזה ר"ל ואח"כ
מסיים והיה כי יביאך וכו' דסיינו לימות
המשית במהרה צימינו יסיה הכל על
נכון ודוק :

שמו ושמעת וכו' יש לדקדק הלא
כיון ששומר המלות מה לו עוד
לשמוע והיה לכתוב שמיעה קודם השמירה
אבל לפי האמת ידוע כי בחיי' שמירה
הוא קודם בחיי' שמיעה ואינו יכול לבוא
לבוחי' שמיעה קודם השמירה :

סנהדרין פרק ב' אמר ר' יושע
בן לוי כל הזונח את יקר
ומחודש

דע הוא לי חיבור לבחי' מ"ה החדש כדי
שחשיב לאפיקורם שאפי' אפיקורם
יעשה חשובה ורמז לזה מ"כ בכוונה
בברכת המינים השם הויה בניקוד קמץ
כי קמץ הוא מרומז לבחי' אין דסיינו
כשהוא מדבק בבחי' אין אז מכניע
מינים ומחזירם בחשובה כ"ל. ומסרש"א
ז"ל כחב בחידושי אנדות וז"ל נראה לפרש
לפי שהאפיקורסי' מחוץ דקדוקי המקרא'
לפי טעותן ילמדו לשקר במינות על כן
אמר הוי שקוד ללמוד חורה שבכח
שהכול להשיב להן מחוץ המקרא שהשובחן
בזדון כי הם לא יקבלו בחורה שבע"פ
ובמדרשות וזה שאמר ודע מה שהשיב
להן לפי המקרא עכ"ל: ועל דרך זה
יוכל לפרש ודע מ"ה כי שם מ"ה מרומז
לחורה שבכח ודוק :

פרשת ראה

ראה אנכי נוחן לפניכם היום ברכה
וקללה. את הברכה אשר חשמו
אל מזות ה' אלכיכם אשר אנכי מלוא
אחכם. וסקללה אם לא חשמו אל
מלות ה' אלכיכם וסרחם מן הדרך אשר
אנכי מלוא אחכם היום ללכת אחרי
אלכים אחרים אשר לא ידעם: יש
לדקדק כמה דקדוקים. א שפחה בלשון
יחיד ראה ואח"כ לפניכם לשון רבים. ב
מלת היום הוא מיוחד. ג מה כפל
הלשון שחזר ומפרש את הברכה וכו'
הי' לו לכתוב היום את הברכה אשר
וכו'. ד מה שאמר אשר אנכי מלוא
אחכם היום הלא כל המלות כבר נלמדו
מה אמר היום ה מפני מה אלל הברכה
אמר את וסקללה בלא מלת את. ו אלל
הברכה אמר אשר ואלל הברכה אמר
אם וכו'. ז הלא החורה היא נלמדות
ומה מלמדנו לדורות. ונלע"ד לחרץ כל
הגיל ע"פ ששמעתי ממורי זלס"ה כי

ומחודס עליו מעלס עליו הכחוז כאלו
כדו להקב"ה צני עולמים צעו"ז ובעולם
כבא דכחיב זובח הודס יכדנני פירש"י
זובח אה ילרו לאחר שססיתו לחטוא זובחו
וכורגו ושב צהשיבס ומחודס עליו. שני
נוגין דריש לשני כבירים עכ"ל. ומכרש"א
פירש כל בזבח וכו' ר"ל שכובש את
ילרו להבא ומחודס לשעבר עכ"ל. יש
לדקדק מלח עליו הוא מיותר. גם מה
שפירש"י ז"ל לאחר שססיתו לחטוא הוא
זובחו וכו' צוודלי אס לא כסיתו אינו
לריך לזובחו. גם פי' כמכרש"א אינו מובן
לפי פשוטו משרז"ל שכובש את ילרו להבא
ומחודס לשעבר אדרבס לסיפך לריך
לכיות שקודס לריך להחודות מה שעבר
ולכבא כשכובש אין לריך להחודות מה
ענין להחודות אחר שכבש. ונלע"ד כי
רתיחי צסס"ק כי מה שהיכס"ר מהגבר
עליו באיזס חטא יותר משאר עבירות
ידוע כי בגלגול ראשון נפגס צס חטא
לכן בא בגלגול שני לחקן פגמו לכן
פירש"י לאחר שססיתו לחטוא הוא זובחו
וכורגו פי' כשרואס שהיכס"ר מהגבר
ע"ז חטא מבין כי מפני שפגס בגלגול
ראשון צס חטא לכן זובחו ואח"כ
מחודס עליו פי' על דבר זס. וגס דברי
המכרש"א ג"כ מבואר שכובש את ילרו
להבא דהיינו שבשציל זס בא בגלגול שני
ואח"כ מחודס לשעבר כי יודע כי נפגס
פעס ראשון לכן מעלס עליו הכחוז כאלו
כדו להקב"ה צני עולמים דהיינו שמחקן
צמס שהוא מהגבר זובח צעו"ז וגס מה
שמחודס מה שעבר בגלגול ראשון ולא
יכול לעלות לעוה"צ עחס מחקן הפגס
שיוכל לעלות לעוה"צ וזס כדודו יהצרך
דכחיב זובח חודס יכדנני שני נוגין פי'
כי כני מרומז לפילס כי צי נפילות יש אי'
בגלגול אי' ובי' שיכס"ר מהגבר בגלגול צי'
ועכשיו כשכובש זובח אזי יש סמיכס לבי'
נפילות כני"ל כמרומז צבי' נוגין וזסו

יכדנני פי' שיחקנו צבי' נוגין. עוד יש
לומר שסבי' נוגין ר"ח נפס נשמש דהיינו
נפס נקרא עוה"ז שסיא צחי' עשיס ונשמש
נק' עוה"צ צחי' צריאס לכן אמר הכחוז
כאלו כדו להקב"ה צני עולמים צעשיס
וצריאס ע"י שמחקן נפס נשמש צי' נוגין
מל' וציגה ודוק היציצ : ואת כחסידיס
חרגוס אונקלוס חיורחא כי גוון לכן הוא
צחי' חסד כי גצורה הוא גוון אודס וכו'.
כידוע ולכן כחסידיס כולכים צגנדי לכן
גוון שלסס :

פרשת שופטים

צדק צדק חרדוף פי' כלדיק רודף אחר
כלדיק לששיג השלימות כי זיני הלך
צחר זיני כמי"ש צוה"ק על כפסוק טמא
טמא יקרא מאן דליהו טמא לעמא יקרא כלא
אזיל צחר זיניס כן כפוך לקדושה. צדק צדק
חרדוף וכו' דהיינו אס חעסס מלות
צדקס חרדוף מלות צי' ע"ד מלות גוררת
מלות פי' כשנחקדש צמלות אחת שטסס
לשמש וכל מלות כלול מחרי"ג לכן גוררת
לעצצ"כ כל מלות וזו למען חחי' דהיינו
כי ע"י מלות קוים חיות סקדושה וזסו
וירשח את סארץ דהיינו שחבוא עו"ז
ליראח ססס כנקרא ארץ או ע"ד רמו
כי יראח עונס עו"סו לריך לסרחיק
ממנו רק שיצא עו"ז ליראח סרוממות
וידוע כי מ"ל נקרא צדק וסיא צחי'
עשי"י וזסו צדק צדק מ"ל דמ"ל עשי'
דעשי' שסיא עו"סו חרדוף מעלמך דהיינו
שלא יכי' חשוב סנאת ויראח עו"סו : או
ע"ד רמו כי כשיס דין למטס אין דין
למעלס וזסו צדק דהיינו כמו שפרש"י
הלך אחר צי' יסס דהיינו שחעסס
דין למטס. צדק חרדוף דהיינו שחרדוף
סדין שלמעלס שלא יסיס דין רק רחמים
או צדרך אחר כי ידוע שיס צי' יראח
אי' החילוניות דהיינו יראח סעונס עו"סו
וסבי'

שסיה צחינת עשיה דהיינו דיבור חס
 היא מלוח עשה אבל שלא נשכח הוא
 במחשבה בלא דיבור וזהו מלוח לא חשבה.
 ועי"ז נוכל לתרץ מה שמקשי' על הזכר
 שכתב שמי עם י"ה שסיה זכרי עם י"ה
 רמ"ח הלא מלוח עשה הם יוחר גבושים
 ממלוח לא חש' למס מלוח לא חשבה רמחים
 צי"ה ומלוח עשה צי"ה. ועל דרכנו אינו
 קשה כי צוודאי מלוח לא חשבה אינו
 שום עשיה רק שב ואל חשבה דהיינו
 שמחגבר על ה"כס"ר שלא יעשה עבירה
 וזהו צוודאי אי אפשר רק במחשבה
 דהיינו שמחשב יראה כבורא שהוא
 מרומז ליי"ה אוחיות המחשבה אבל מלוח
 עשה יש כמה בני אדם שצוה"כ מלוח
 אנשים מלומדה חש"כ נחשב למלוח ולכן
 נרמז צי"ה שהוא למטה מעולם המחשבה
 שהוא צחי' החגלות המעשיות ודוק :

פרשת נצבים

ושבת עד כי אליהך ושמעת בקולו
 וכו' . יש לדקדק מלח עד לפי
 פשוטו אינו מובן כי' לכתוב ושבת לה'
 אליהך. גם יש לדקדק מ"ש ושמעת
 בקולו צוודאי ששעשית חשבה וודאי
 שומע בקולו . ונלע"ד כי שמעתי ממורי
 זלכ"ה על פסוק ברוך הגבר אשר יבטח
 ב' . וכו' כי מבטחו מלח מבטחו אינו
 מובן ואריך להבין ג' לשונות בוצ' בפות
 מבטח כי בוצח הוא מי שצריך לאחד
 איזה חסן והוא בוצח בו שיעשה חסלו
 כי הוא בפות אבל עכ"פ אינו בוצח
 בשלימות עד שיחן לו מבטח דהיינו הספן
 אבל כשי' הוא בעלמו בפות ומבטח כמו
 שאנו חומרים לעת נעשה בחסלו כל וכו'
 כי כל החפצים בו. ולזה אמר ברוך הגבר
 אשר יבטח ב' . וכו' כי מבטחו דהיינו
 השם בעלמו יחל לו מבטח ובו כל החפצים
 וכל המוב . ועד"ז נוכל להבין הספוק

וכז' יראה הרוממה ואינו יכול לבוא
 ליראה הרוממה אלא ע"י יראה העונש
 ע"ד מחוך שלא לשמה בא לשמה וידוע
 כי דקדק הוא צחי' ייראה וזהו דקדק דהיינו
 אם חסיה לך יראה חילונית תראה שחבוב
 עי"ז ליראה הרוממות היא נקראת ג"כ
 דקדק דהיינו שחרדוף אחר יראה הרוממות
 וזה למטן חסיה וירשה את הארץ כי זה
 הוא עיקר החיות כי יראה חילונית היא
 צחי' גרוע לכן חרדוף אחר יראה
 הרוממה שהוא החיות האמת : שני
 שדיך כשני עפרים חלומי לביה : ע"ד
 רמז י"ל שמלח שדיך לשון שם שדי שיהא
 צחי' יסודות כשני עפרים כי צ"פ עפ"ר
 עם ב' המלות גי' שבה דהיינו ששבה
 יש ב' זוגים א' למעלה וא' למטה וזהו
 שני שדיך . וגם מלח חלומי ל"ב"י"ה
 ר"ת י"צ לרופי הויה כך שמעתי ועיין
 בכוונת מוסף של שבת בפסוק וביום
 השבת שני כבשים וכו' : מה שאמרו חז"ל
 שיוסף פגש בילרו היינו שאוחיות פגש
 הוא שם המחשבה עם י"ה שהוא צחי'
 חכמה דהיינו דמות דיוקנו של אביו :

פ' כי תצא רפרשה זכור

זכור את אשר עשה לך עמלק וכו'
 ומסיים הפסוק לא. חשבה יש
 לדקדק כיון שהזכר לזכור צוודאי שלא
 שכת ואם האזהרה שלא ישכח צוודאי
 זכור . וגם בחרי"ג מלוח מונה מלוח
 יעשה לזכור מה שעשה עמלק לישראל
 בלחם ממלרים ואח"כ אחר כמה מלוי
 מונה מלוח לא חשבה שלא נשכח מעשה
 עמלק שעשה עם אבותינו בלחם ממלרים
 ג"כ קשה איך נמנה מלוח עשה ומלוח
 לא חשבה בסיגנון א' הלא אם לא נשכח
 צוודאי מזכור. גם מלוח עשה היא איזה
 עשיה ומלוח לא חשבה היא שב ואל
 חשבה . ונלע"ד ע"ד הפשוט כי האריזל
 הזכיר לומר בכל יום ד' אזכרות בפה

אע"פ ששחם לעפר נפשו מחמת עניות
ולרות וזו מ"ש ליטני עפר כל זה הוא
נס גדול. וכביאך ה' אלסיך אל הארץ
אשר ירשו אבותיך וירשעה ויטיבך וסרנך
מאבותיך. מלת וסרנך מאבותיך אינו
מוצן כי צודאי האבות אברהם יצחק
יעקב או משם ואסרן כמוסם לא היה
ואיך שיך לומר וסרנך מאבותיך. ויש
לפרש כי ראיתי בספרים הקדושים שכל
השפעות שאלם מקבל צע"ז הוא ע"י
אביו וזו וסרנך מאבותיך פ"י ע"י
אבותינו. ובדרך רמז יש לפרש כי האב
נקראים חגית ובנים נקראים נה"י שם
מקבלים מהם ע"ד וכל בניך לימודי ה'
וד"ל :

פרשת האזינו

הציור חמים פעלו כי כל דרכיו משפט
אל אמונה ואין עול לדיק וישר
הוא וכו' פירש"י לדיק וישר הוא הכל
מלדיקים את דינו וכך ראוי וישר להם
לדיק מפי הצדקות וישר הוא וראוי
לכלדיקו. ולפי פשוטו הוא כפל צדברי
רש"י אבל ע"ד רמז כי יש ב' מדרגות
איך להמחיק הדינים אחד המון עם ע"י
שמקבלים מההבנה כל דינים דהיינו שמאמין
כל מה דעבד רחמנא למב עבד ועי"ז
נמחק הדין ומדרגה הב' ע"י שהוא לוגד
ומחפול ומעשים טובים ולדקס ממחיק
כל הדינים ונעשה מלך לדיק כמו שאמר
הכתוב פי לדיק יסגס חכמה דהיינו
שממשיך ה' הנקרא חכמה בלדק ונעשה
לדיק. וראיתי צע"ח כי יש אור ישר וסוף
רחמים ואור חזר וסוף דין דהיינו
כשהתחונים ראויים אל הרחמים אז הש"י
דרכו וישרו להפיץ לתחונים ונקרא אור
ישר מלך הויה אמנם כשאין התחונים
ראויים אז סופך פניו מהם בסוד דומה
דודי לכזי ומאיר בהם אור האמור והחזר
שהוא

ושבח עד ד' דהיינו שם הצמחון כי
צמחון גימטריא ע"ד שהוא שם
אכדמם דהיינו שחמשה חסובים ולא
יהי' לך שום צמחון לדבר אחר
רק לה' אלסיך כי זה הוא עיקר
החשוב כי מי שאין לו צמחון הוא
נכשל פ"ז בחמה עבירות כמ"ש טוב לחסוי
בה' מצותו באלם וזו שאמר ע"ד דהיינו
הצמחון שם' אלסיך דהיינו שהצמח יס'
ה' אלהיך כנ"ל אז ושמעת בקולו ודוק.
אז בדרך אחר ושבח עד ה' אלהיך וכו'
ואמרז"ל שהחשובה מנעת עד כסא הכבוד.
לדיק לבין איך מגיע ואיך הוא הכסא
הכבוד. לכן נלמד כי חשובה היא צניטה
דהיינו מי שפועל החשוב הוא בן י"ה
כמ"ש בנים אחס לה' אלסיכם ובינה
מקננא בצריאה שהוא בחי' הכסא. וידוע
כי מי שחוטא גורם להמשיך דינים ר"ל
ומי שפועל מלוא הוא ממשיך חסדים
כשחז"ל לדיקים מהפכין מה"ד למס"ר
ורשעים מהפכין לסיפך וזו שאמר ושבח
עד ה' דהיינו שחמשה חסובים עד ה'
שהוא מלך החסד אלסיך דהיינו שם
אלסיך שהוא בחי' הדין יס' בחי' החסד.
וזו שאחז"ל שהחשובה מנעת עד כסא
הכבוד דהיינו בינה בן י"ה כנ"ל כי הכסא
ג' אלסים וכבוד הוא לב' נ"ח כי שם
נמחקין כל הדינים ובאזזה אופן ע"ז
אמר ושבח עד ה' אלסיך דהיינו שיעשה
חשובה עד שאלסיך שהוא שם אלסים
שהוא ג' הכסא יס' הויה שהוא חסד
דהיינו שהספך מה"ד למס"ר. מה שאנו
אומרים ומקיים אמונחו ליטני עפר. מלת
אמונחו אין שיך לפי פשוטו כ"י לומר
הצמחון. ונלמד כי באמת הוא נס גדול
בזמן הזה בגלות כמה מאות שנה שעברו
וכמה קיטין עברו עד כי שחם לעפר
נפשו אעפ"כ אנו מאמינים ומחכים
לישועה וזו פ"י ומקיים דהיינו שהש"י
מקיים בנו אמונחו שיהי' לנו אמונה

מסכת ברכות א

מאימתי קורין את שמע בערבות

משעה שהכהנים נכנסים לאכול בחרומהן עד סוף האשמורה הראשונה דברי רבי אליעזר וחכמים אומרים עד חלות רבן גמליאל אומר עד שיעלה עמוד השחר. יש לדקדק שברי החורב נלחית איך אמרו שיעור מה שהיה מקדש בזמן המקדש דסיינו אכילה חרומה מה שאין לנו בזמן הזה. ונלע"ד ע"ד רמז כי אנו קורין ק"ש במסירה נפש כדי להעלות מ"נ שיחי' יחוד לח"ח ומ"ל וברמ"ח חיבות של ק"ש וכו' חיבות של שמע הוא גי' רומח לסרוג את המזיקין. וזו הסי' מאימתי דסיינו מחמת אימה כי בערבות יש פחד ואימה שלא יחלחלו החילוני' קורין את שמע בערבות לכן אמר משעה שהכהנים כמי' חוסר על ובה כסן וכו' דסיינו הנשמות נק' כהנים נכנסים לאכול דסיינו בשביל שיחי' היחוד וכוונת הנק' אכילה בחרומהן דסיינו ל' הפרשה הנפרש הנשמה מן הגוף בשעה עד סוף האשמורה ראשונה דברי ר' אליעזר כי ר' אליעזר מחלק לשלש חצרות פי' משמרה ראשונה חמור. ועי' שהוא דינים חזקים לכן צריך לקרות ק"ש מפני אימה ויראה החילוני' וברומח שבק"ש נעשה מחמו"ר רומ"ח וחכמים אומרי' עד חלות כי המשמר הב' נחלק לחצאין חצי למשמר הא' וחצי לב' כמי' ויחלק עליהם לילה לכן יש אימה ויראה מחילוני' רבן גמליאל סבר כי כל הלילה הוא חשך היא בחי' דין לכן יש אימה ויראה החילוני' עד שיעלה עמוד השחר לכן צריך אז ג"כ לקרות ק"ש ודוק :

הרן ילך ובכה נושא משך הזרע בא יבא ברגל נושא אלומותיו. יש לדקדק כל הפסוק אי' כפל הן ילך גם

שהוא דין מזל חלסים וזו שפירשי ז"ל הכל מזדיקנים עליהם את דינו וזה שמקבלים באכזה ממתיקים הדין וכך ראוי וישר להם פי' שאור הישר ראוי להם וזו מדרגה הא' ומדרגה הב' לדיק מפי הכריות דסיינו ע"י פיו שלומד ומחפץ בדחילו ורחימו וכו' עי"ז נמשך ה' באותיות לדיק ונעש' לדיק כרפי' לעיל וישר הוא וראוי לסדריקו פי' שנשפע אליו בחינת אור היושר וראוי למי שהלדיקו פי' למי שהמתיק ועשה מן לדיק ע"י ש' שהוא חכמה כנ"ל. גם נלע"ד כי ה' של הצור היא גדולה לרמוז להלדיק עליון שהוא כמחקה. גם יש נ' אותיות בפסוק זה לרמוז להלדיק עליון שהוא המחקה כי יסוד כולל כל המדות כל אחד בלול מי' הוא כי ודוק כיטב :

פרשת ברכה

וזאת הברכה אשר ברך משה את האלמים את בני ישראל לפני מותו וכו'. ע"ד פשוט יש להקשות שאלה הברכה הוא מיוחד רק ה' לו לומר וברך משה את ישראל וכו'. גם ו' של זאת מה מרמוז. אבל ע"ד רמז יש לפרש לענ"ד כי אם ישראל עושין רגלנו כביכול יש יחוד ה' דסיינו ח"ח עם זאת שהוא בחי' מ"ל וזו הברכה דסיינו שיש השפעות טובות ומי עושה זאת עי' אמר אשר ברך משה דסיינו הלדיק הנק' משה הוא עושה בריכה דסיינו לנור שימשך השפעות טובות כי הוא איש האלמי' כמו איש נעמי בעלה דמטרוניתא והוא מדבק עמו עם בני ישראל לפני מותו דסיינו במסירה הנפש על בני ישראל: חיבור של סוף החורה לחילתה כי כ"ז אותיות החורה משה ישראל גי' בראשית :

סליק פי' על החורה בעזר אל גדול וגורא. עתה נאחזי ללקוט שושנים :

כזונת אכילה :

אר חירא כי יעשיר איש כי ירצה כבוד ביתו וכו'. ה' לו לומר אל חרה כי חירא לשון יראה. עוד יש לדקדק מאי נחית פעם כי ירצה כבוד ביתו וה' לומר וגם כי ירצה כבוד ביתו. ונלע"ד כי הוא רוב העולם הן מצטלין בעו"כ מלימוד החור"ה מפני שרצונן לרבות כבוד ביתו מפני ששירות שיש לו. ולא מרמז הפסוק אל חירא דהיינו חור"ה כי חירא גי' חור"ה דהיינו שאינו עוסק בחורה כשיעשיר איש מפני מה כי ירצה כבוד ביתו ואין לו פנאי ללמוד ולכן מסיים הפסוק כי לא במוחו יקח הכל וכו' דהיינו שאין זה החכמה רק לעסוק בחורה וע"ז באמת נאמר אשרי מי שבא לבאן וללמודו בידו: המכסה שמים בעצים כו' יש לדקדק איך שייך לשון מכסה כי העצים למטה משמים וכוון ה' לומר המכסה ארץ בעצים. וע"ד רמז נלע"ד כי ידוע שיש חסדים מכוסים ויש חסדים מגולים דהיינו ב' חסדים של חו"ג ושליש ח"ת הם מכוסים וב' שלישי ח"ת ו"נ"ו"ה הם מגולים וזו "המכסה שמים בעצים דהיינו ה' הידוע הנק' בינה מכסה שמים דהיינו אש ומים שהיא חסד וגבורה בעצמ"ה ל' רבים כי מיעוט רבים שנים דהיינו ב"פ ע"ב שהיא גי' ב"פ חסד הם מכוסים כי ח"ת אינו מכוסה רק השליש ודוק. אוהבי ה' שנאו רע שומר נפשות חסידיו מיד רשעים יליט. יש לדקדק כי בודאי מי שהוא אוהב ה' לא שייך לומר שאוהב ג"כ רע רק קודם שגוף רע ואח"כ יבוא למדה אוהב ה' ויהי לכתוב שנאו רע אוהבי ה' אך ידוע כי מי שהוא רוצה לעבוד ה' חיקף מחגברים עליו רשעים ושונאים אותו אלא שהש"י מילא אותו חסד שאמר אוהבי ה' דהיינו מי שאוהבי ה' ועובדים אותו שנאו רע דהיינו הרשעים שהם נק' רע שונאים

גם בא יבא. גם מלח אלומוותיו אינו מוכן. ונלע"ד כי נשמת הצדיק ממקום מקור הנשמות שהוא עולם הצדיקים לזה העולם העשי' הוא הולך ב' הליכות א' מעולם הצדיקים לעולם היציר' וב' מעולם היציר' לעשי' וזו הליך ילך ב"פ ובכח כי הנשמה אינ' רוצה לילך לזה העולם רק בהכרח ובכח אבל למע שולח הש"י את הנשמות לזה העולם היא כדי ללקוט ולנשא את הש"ך נאלין שנפלו ונזרע בדליחם בעת השבירה וזהו שאמר נושא מש"ך הזרע פ"י שנושא ומעלה את הש"ך נאלין למקורם הקדוש אשר נזרע ע"י חטא אדם"ר בדלח"ם והכל ע"י נשמת הצדיק. ואח"כ בעת הפטירה בא יבא דהיינו כב' ביאות מן עולם העשים ליציר' וב' מליציר' לבריאה ששם הוא מקור הנשמות בגן עדן שהוא עולם הכסא בא יבוא צרנה דהיינו כמ"ס בזוה"ק שמלת שמחה היא בלבא ורנה היא במלולא דהיינו רנה דאורייתא גם רנה הויתות נסר שהוא בחינת עו"ה צחי' בינה מקננא בברס"י עולם הצדיקים כנ"ל אז נושא אלומוותיו דהיינו מבחינת אל"ם של אל"ים כי עכשיו בגלותינו צחי' אל"ם כמ"ס נאלמתי דומיה וכו' אבל הצדיק שהוא צחי' גוף הוא נושא ומעלה אלומוותיו דהיינו מצחי' אל"ם שהיא צחי' קטנות לגדלות צרנה דאורייתא וזהו בחינת נהר בחינת צדיק כי כשהיה בעולם העליון ה' לו נסמא דכסופא. או יש לומר שנסר הוא בחינת הבינה שהוא עולם הבא מקור הנשמות ועכשיו בא יבא צרנה בלא נסמא דכסופא כי יש לו שכר במה שנושא הש"ך נאלין ולא יבא כאלם כי מאן דאכיל דלאו דיליה צהיל לאסחכולא באפיס לכן יש רמז מה שאנו אומרים אחר הסעודה ואחר אכילה זה השיר המעלות כי הרמז שבשיר השירים אכלו רעים כי רעים צניח' ש"ך דהיינו שיכוין שיוכל להעלות הש"ך נאלין עיין

שונאים אותו לכן שומר נפשות חסידיו
 מיד רשעים יילם :

מזמור שיר ליום השבת טוב להודות
 לה' להגיד בבוקר חסדך ואמונתך
 בלילות וכו'. יש לדקדק מ"ש טוב להודות
 לה' ביומיו אין להודות רק לה'. גם
 יש לדקדק מ"ש טוב להודות אלל שבת
 הלא חייב להודות חמיד. גם מ"ש להגיד
 בבוקר חסדך לשון יחיד ואמונתך בלילות
 לשון רבים הי' לומר בלילה ג"כ לשון
 יחיד. גם מלת להגיד אינו מובן הי'
 לומר לרנן או לומר בבוקר חסדיך. וכלע"ד
 כי ביומיו ביום השבת יש לכל אדם
 נשמה יתירה שכיח בחי' השכל הנקרא
 בוקר לכן טוב להודות לה' בנקל לאפוקי
 בחול שרוב בני אדם ניפלים ממדרגות
 שהי' לו בשבת לכן הם בקושי להודות
 רק מפני אמונת שיש להם שהוא זוכר
 את השבת אע"פ שהוא בלילה דהיינו
 בלי האורות השכל רק ע"י אמונת יוכל
 להודות לכן חיוז לומר בכל יום ביום
 ראשון בשבת שני בשבת וכו' אבל באיזה
 כח יכול לבוא לבחי' אמונת הוא ע"י
 שממשיך ביום השבת בשכלו שהוא בחי'
 בוקר שיוכל להודות ע"י אמונת אע"פ
 שהוא אח"כ בחשכת הנקרא לילה וידוע
 שמשם רבינו מחזיר לישראל בכל ערב שבת
 האורות שנאבדו מהם בחטא העגל וזה
 שאמר מזמור שיר ליום ה' שבת רמז ר"ת
 למשה לכן יש להם שכל הנקרא בחינת
 בוקר דהיינו שהמזמור והשיר טוב להודות
 לה' בלי יגיעה כי הוא בשכלו דהיינו
 שיש לו נשמה יתירה מבחי' משה ולכן
 צריך להגיד דהיינו להמשיך בבוקר כשהוא
 בשכלו את חסדיך שיהי' אמונתך בלילות
 דהיינו לשון רבים בששה ימי החול כי
 הבוקר שהוא שבת הוא יום אחד לכן
 אמר בלשון יחיד לכן כשזכר בכל יום
 את יום השבת יכול להודות לה' ע"י
 אמונת שיבא עוד שבת אע"פ שהוא לע"ע

בחשכת שהוא לילה וזכר במהרה ליום
 שכלו שבת אח"כ. ועד"ז יש לפרש
 הפסוקים זכור את יום השבת לקדשו.
 ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך.
 ויום השביעי שבת לה' אלהיך וכו'. יש
 לדקדק שפחת בשבת ואח"כ אמר ששת
 ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך שהוא
 בחול ואח"כ אמר ויום השביעי שבת לה'
 אלהיך למען הפסיק בין ב' שבתות גם
 מ"ש ששת ימים תעבוד למי תעבוד רק
 הי' לומר ועשית מלאכתך וכו'. גם לפרש
 מה שאמר"ל אלו היו ישראל שומרין שתי
 שבתות מיד היו נגאלין. יש לדקדק מפני
 מה ב' שבתות גם מלת מיד אינו מובן.
 וידוע שבשבת אין יד החיצונים שולטת
 רק בימי החול לכן אנו אומרים בני ימים
 אחר השבת היום יום א' בשבת ב' בשבת
 ג' בשבת שהוא הארץ של שבת העבר
 ובג' ימים קודם שבת היום ד' בשבת
 ה' בשבת ו' בשבת להמשיך הארץ
 משבת הבא וזהו מ"ש זכור שהוא לשון
 מקור דהיינו השפעה שיש כח להמשיך
 את יום השבת דהיינו עם יום השבת
 שהוא בחי' בוקר כנ"ל לקדשו ימי החול
 שבששת ימים תעבוד דהיינו שיוכל לעבוד
 את הש"י ועשית כל מלאכתך דהיינו
 שאע"פ שתעשה כל מלאכות חובל לעבוד
 את השם מפני שיום השביעי שבת לה'
 אלהיך ע"י שיהיה עוד שבת כשכתבתי
 לעיל וזו שאמר"ל אלו היו ישראל שומרים
 ב' שבתות דהיינו להמשיך מן השבת
 שעבר ג' ימים ולקבל הארץ מג' ימים
 שקודם השבת מ"ד דהיינו מיד עשו כמו
 שאמר יעקב אבינו "הילני ינא ימיד אחי
 ומיד עשו שהוא ר"ת המן שהוא היל"ר
 היו נגאלין דהיינו שלא יוכל להיות שום
 שליטת החיצונים כי אפילו בו ימי החול
 נמשכין האורות של ב' שבתות וזו גאולה
 אמיתית גם "מיד" היו "נגאלין ר"ת המן
 שהוא ר"ת "הסר" מעלי "נגעך ולא יחי"

יעשה ואח שועהם ישמע ויושיעם. יש לדקדק במה שאמר אשר יקראוהו משמע שקודם לא קרא באמת אלא שקר ואין שייך קרוב וכו'. גם קשה רצון יראיו יעשה ואח"כ ואח שועהם ישמע ויושיעם הלא צוודאי אם כשי עושה רצון יראיו למע לו שועה. ונלע"ד לפרש עפ"י רמז בכוונה של אשרי שיש בו פשרה היות דסיינו אשרי העם שם' אלהיו צנקודת קמץ. גדול ה' ומסולל צנקודת פתח וכו' וסו"י שצפסוק קרוב ה' לכל קוראיו הוא צניקוד יראה שיהא בחי' מלכות שיהא קרובה אלינו. מכל הבחי' שהוא שער היראה ואין שום אדם יכול לבוא לשום בחי' ובפרט לבחינת אמת רק ע"י היראה. ואח"כ מפני מה ע"ז אמר רצון יראיו יעשה פי' מפני מה קרוב ה' לכל קוראיו דסיינו שקוראים קודם לבחי' היראה ואח"כ לכל אשר יקראוהו באמת שצריך לעבוד את הש"י בבחינת יראה ואח"כ יבוא לבחי' אהבה שיהא בבחינת אמת בבחינת יעקב כמס"ס ואח"כ את יעקב וכו' כי הרצון ה' חתום בשביל יראיו דסיינו עולם העשיה ברא בשביל שיהיו יראיו כמ"ס והאלכים עשה שיראו מלפניו כי סוף מעשה במחשבה תחלה וזה שנאמר רצון יראיו יעשה לשון עשיה נמצא כשזוכה לבוא לבחינת יראה ואח"כ ממילא בא לבחי' אהבה אז גורם שיחי' יחוד עליון חו"מ"ש ו' את דסיינו ו' שיהא בחי' ח"ת את בבחינת מלכות שועהם ישמע ויושיעם וכו' אנסי'. פזר נחן לאציונים וכו'. יש לדקדק ה' לו לומר מפזר ונחן לאציונים. יש לומר ע"ד הלכה כי ה' נחן צמצם לאציון שיחי' פזרן כמו שהעולם אומרים שכל עני הוא ונחן. אבל ע"ד רמז כי נחן והוד הן חרין פלגא גופא וי"ו ו"ה הם נקראים אציונים כמ"ס באר"ל בכוונת ערבות ולדקדקו דסיינו בחי'

שום מגע נכרי ה' יזכנו ליום שכולו שבת אמן. וזהו שאנו אומרים בזמירות של שבת שמאחרים ללכת מן השבת וממסרים לבוא קשה ה' לומר קודם ממסרים ואח"כ מאחרים אלא כפי מ"ש הוא נכון כי צריך בג' ימים ראשונים לקבל הארה נר"י משבת העצר דהיינו שמאחרים בשבת עד יום ד' וממסרים מיום ד' לקבל הארה נר"י משבת הבאה וזהו מה שכתוב בזה"ק מסאי יומא מתחברין כל שיחא יומין וזהו ג"כ מרומז בצפסוק שבענו צדוקר חסדך דסיינו בשבת וממילא אח"כ נרננה ונשמחה בכל ימינו דסיינו ו' ימי החול כנ"ל :

מה גדלו מעשיך ה' מאוד עמקו מחשבותיך. נראה דיש לדקדק כי צוודאי מחשבה גבוה מעשים ולמה אמר אלל מעשה גדלו מאוד ואלל מחשבה לשון עמקו שהוא עמוק ולשון נמוך : ונלע"ד כי צוודאי כל העולמות וכל הנבראים ויולדים והנעשים לא נבראו רק בשביל ישראל ואנו רואים צעיקנו בחוש שאפילו עולם הזה שהוא השפל ועמוק מכל עולמות יש בו נשמות ישראל שיהא תחלת המחשבה לכן שייך כנגד המעשה דסיינו כל העולמות כי אפילו עולם הזה שהוא השפל ועמוק מכל עולמות שהוא עשיה דעשים הוא גדול מאוד וכ"ש עשיה עולם שהוא עולם הגלגלים וכ"ש עולמות עליונים אצ"ע אשר אין שיעור וערך לכן נאמר מה גדלו מעשיך ה' ואלל מחשבות שהוא נשמת ישראל שהוא סוף המעשה במחשבה תחלה נאמר מאוד עמקו כי הם בעולם הזה שהוא עמוק מכל העולמות לכך נאמר איש בער לא ידע וכו' אבל לדיק כחמר יפרח וכו' כי הוא מבין ויודע הסוד להבין :

קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת. רצון יראיו

מקיים והכל כי לעולם חסדו דסינו
ששם יחברך ברא כן במדת החסד :

צדיק אוכל לשובע נפשו ובטן רשעים

חומר. לפי פשוט אין לחשוב
רק ורשע אוכל לשובע גופו כי מה
יחסור הצטן של רשע כי אנו רואין
שצטנו עד ושמן. גם קשה שצדיק כחוב
לשון יחיד ורשעים לשון רבים. ונלפיד
לפרש עפ"י מ"ש בזהר ויחי דף ר"מ
ו"ל צדיק אוכל ודאי ונפיל כלל אמאי
לשובע נפשו למיבז שצטנא להאי דאקרי
נפש דאקרי דוד. עוד ראיתי בזה"ק
שמות דף ס"ב ו"ל צדיק אוכל לשובע
נפשו דסינו אחר שמשביע נפשו מליאלי
ועסק באורייתא אח"כ אוכל עכ"ל. ונריך
לשבין מה ענין כוונת אכילה כי הלא
ראינו בצינינו כמה צדיקים שאינם אוכלים
רק מעט מזער וסם צריאים לעבודת
ה' ולתפלה שטוא חוץ מדרך הסבב
ובוודאי החיות שלהם אינו רק מן החפצונג
הרוחני שיש להם בעבודת ה' א"כ ה'י
אפשר לחיות בלי שום אכילה אלא שאכילה
הוא לצרר ה"ק שנפלו בלח"ס כידוע
ל"ת כוונת אכילה בעת שטוא לעס
בשינוי המאכל הוא מצרר ה"ק וכשיורד
מן הגרון לאצמומא דסינו צטנן שם
בצרר והפסולת דסינו הקליפות יורדים
לחוץ ונחסרין ונפלין מאליהם. וזו מה
שפירש הזה"ק צדיק אוכל וודאי ונפיל
כלל אמאי לשובע נפשו למיבז שצטנא
להטוא דאקרי נפש דוד פירוש שטוא
בחי' מל' שטיא חיקון השכינה שמעלה
נ"ק מן הדלח"ס ומצרר הקדוש' והפסולת
נפלים ונפרדים והרמו במלת "אוכל"
שטוא גי' ז"ן דסינו ששצדיק הוא זן
ושבב מהחפצונג הרוחני כנ"ל וזה שאמר
אוכל וודאי אלא ונפיל כלל אמאי פ"י
למה לו אכילה גשמית ולזה אמר לשובע
נפשו דסינו נפש דוד שטיא חיקון השכינה

בחי' מלכות הנקרא צדק עומדת לעד
דסינו בחללי נ"ס בין חרין פלגי גופא
שטוא ל' פיזור ומפירד ועיין בפרי ע"ח
שער הליצית פ"ג הסג"ה :

יסור יסרני יס ולמות לא נחנני. יש
לדקדק כפל יסור יסרני גם כ"י לומר
ולא למות מאי נחנני. ויש לפרש ע"ד
משל לבן שנחתיב להכות אותו כשאב ואם
בעלמן מכין אותו הוא בוודאי ברחמנות
אבל אם אב ואם מוסרין אותו לאחר
להכות בוודאי מכה אותו באכזריות. וזו
שאמר יסור יסרני כן אב המרומז ל'י
או אם המרומז לה"ס ואז יס"י יסורין
של אהבה אבל אם מוסרין אותו ח"ו
לס"א הנקרא מות אז מייסרין אותו שאינו
של אהבה :

שמואל צ' כ"ג צדיק מושל יראה
אלהים וכו'. יש לדקדק לכל
הפירושים של חז"ל ה' צריך לכתוב ביראה
אלהים. ולענ"ד כי צדורינו אנו רואים
כי במקום שאין צדיק מושל עליהם אין
להם יראה אלהים רק כשצדיק מושל אז
יש לכל א' יראה ה' כמו דבר אחד לדור:
אח השמש לממשלת ביום כל"ח. אח
הירח וכוכבים לממשלות בלילה כל"ח.
יש לדקדק שאין שייך לשמש ממשלה
הלא אין לה שום בחירה למשול על דבר
רק הולכת היא ממזרח למערב. אבל
לענ"ד כי יש צ' מיני צדיקים דסינו
משה שטוא בפני חמה שטוא בחי' ח"ח
יש לו ממשלה דסינו שהקב"ה גוזר וטוא
מבעל וגוזר הוא והקב"ה מקיים והעמיד
השמש כי יש לו בחי' יום שטוא ח"ח
ושצדיק ב'י סיינו יושע שטוא בפני
לבני שהיא בחינת מ"ל יש לו ממשלה
בבחינת לילה והעמיד הלבנה : וז"ש אח
השמש דסינו בחינת משה יש ממשלה
ביום דסינו ח"ח אח הירח דסינו בחי'
יושע לממשלת בלילה דסינו בחינת מ"ל
דסינו שהם גוזרים והקדוש ברוך הוא

זהכרת וגם משרע"ס אמרז"ל שהשכינה מדברת מחוך גרונו וידוע שהלדיק נקרא ליון גי' יוסף שהוא סימן ואות בעולם ומסיכן הוא בא לבחי' לדיק צוודאי מחמת שהי' לו יראה בשלימות כי זה השער וכו' וזה שאמר כי דהיינו מפני מה מליון תלא חורה ודבר ה' דהיינו שהלדיק אומר חורש בזהכרת ע"פ דיבור ה' כנ"ל שהשכינה מדברת וכו' כל זה הוא מירושלים דהיינו מיראה שלם שהי' לו יראה שלימה מקודם :

משרי יד

בבר עלב יס"י מותר ודבר שפתי' אך למחסור כלע"ד הפי' כי מי שיש לו חיה סיבה רעה ר"ל אם יס"י לו עלבות צוודאי יס"י מותר דהיינו עוד עלבות כמשרז"ל עניוהא בחר עניא אזלא לכן לריך לקבל באהבה ולספר בפני אוהבו כמ"ש בפסוק (משלי י"ב) דאגס בלב איש ישאנה דהיינו כדי שלא יס"י לו שום עלבות ולזה אמר ודבר שפתיים דהיינו הסיפור בפני אוהבים יס"י אך למחסור דהיינו שיחסור כל העלבות כנ"ל : הלוואי אותי עזבו ואח חורתי שמרו . הקושיא מפורסמת איך שומר החורש כשעוזב את השם או להיפך איך עוזב את ה' כששומר את החורש. וכלע"ד לפרש כי יש צ' מיני לימוד החורש אחד לומד לשמה בלי שום קבלת פרס וכו' לומד על מנת לקבל פרס דהיינו שלא לשמה אבל עכ"פ יוכל לבוא שילמוד לשמה. וזו שאמר ה' הלוואי אותי עזבו דהיינו לשמה ואח חורתי שמרו דהיינו כי שמור הוא בחי' נוק' דהיינו שילמוד עמלק"פ ומחוך שלא לשמה יבוא לשמה ודוק :

מסכת

חעניה דף כ"ב ע"ב אמר ר' יוחנן מנין שאין מתפללין

לעלות הכ"ק מן הקליפה כנ"ל . וזו ג"כ מה שפי' הזו"ק דהיינו אחר שמשביע נפשו מליצלי ועסק באוריהא אח"כ אוכל כחוונה כי הלדיק אחר שהוא מחפלה ולומד הוא משבר הקליפות כמו שרז"ל שירגיל א"ע בפח שחרית כי פ"ה גי' תלמודי' כי בזה הוא מפניע בה"ף חיילות דקליפה גי' לילית אבל אח"כ כשמכניע הס"א בתלמודו יכול אח"כ לאכול בקדוש' כי השורש אכילה הוא לברר אוכל מחוך הפסולת דהיינו כשהוא בקדושה ובכוונה מעלה נ"ק והקליפות נחסרים ונפלין מאליהן . וזו פי' הפסוק לדיק אוכל דהיינו שאע"פ שהוא ז"ן כנ"ל אוכל לשובע נפשו דהיינו שהוא חיקון לנפש דוד דהיינו לברר הכ"ק ואחר כך אמר ונטן דהיינו אלעומכה דהיינו שאחר הלעיסה יורד לנטן שם רשעים הנקראים קליפות חסר וחס נחסרים ונפלים ונפרדים מן הקדושה . גם בחקוני זוהר חיקון לי דף ע"ד פ"א מרמו על פסוק מבטן מי ילא הקרה וכו' מאי קדש ידיד מבטן צטן דלחמר ביה דא לדיק . ועיין בפרי טז חיים בכוונת אכילה ודוק . בכל סעודה לריך אדם לשייר שליט מה שיכול לאכול וזו חיקון הנפש וזו שמרמו הפסוק כל אוכל חתעז נפשו דהיינו אם אוכל כל ולא ישאיר שליט הוא מחטב נפשו וזהו לדיק אוכל לשובע נפשו דהיינו לחקן נפשו: כי מליון תלא חורה ודבר ה' מירושלים. נראה לרקדק כמה דברים א מה נחיתה טעם במלת כי ב מלת תלא חינו מובן ג ה"י לכתוב ומירושלים דבר ה' כמו ברישא או להיפך כי חורש תלא מליון ד שמחלק חורש מליון ודבר ה' מירושלים הלא צוודאי כי החורש הוא דבר ה' . וכלע"ד לחרץ הכל בסגנון א' כי הלא חנו רואים כשהלדיק אומר חורש הוא בזהכרת בדבר ה' כמו כל הנביאים שלא רצו לדבר נביאות רק

על רוב הטובה שנאמר וסביאם אח כל
המעשר אל בית האור וגו' מאי צלי
די אמר רמי בר רב יודא עד שיכלו
שפחותיכם מלומר די ע"כ. יש לדקדק
כלא כל הראי' הוא שלא יתפלל על רוב
הטובה דסיינו שלא לומר די ואח"כ מתרץ
רמי בר רב יודא עד שיכלו שפחותיכם
מלומר די. גם קשה על לשון הפסוק
שאמר והריקותי לכם זרעה צלי די בשלמא
בדבר גבמי שייך לומר שריק מכלי אל
כלי אבל בזרעה של הש"י איך שייך לי
ריקניה. גם קשה מה שאמר עד שיכלו
שפחותיכם מה טובה וזרעה יש בזה
ששפחים יהיו צלויים ח"ו. ונלע"ד לתרץ
ע"י הקדמה ששמעתי בשם מורי זל"ה
כג"מ שבוקשה לו שכלא אוחיות די הוא
מואל של לשון וממואל של חיק כי די
מאוחיות דלע"ה וי' מגי"ב ואיך אמר
שפחותיכם מלומר ד"י כלא שפחים מו"אל
אוחיות בזמף. ותירץ שיכלו הוא לשון
יובל דסיינו צלי גבול עכ"ל כך שמעתי.
ולפי"ז הבנתי פירוש הפסוק והרקותי
לכם זרעה עד צלי די דסיינו למשל
בשלמא בהנחה כגשמיית דסיינו אכילה
וכהים ומשגל כל זמן שהוא אוכל ושוחה
ושאר הנאות יש לו כנאה מאוד ואמר
שממלא כריסו באכילה ושחיה או משגל
אחי' הוא ממלא בדבר הזה ואינו רואה
יותר ואומר די. אבל בהנחה הרוחניות
דסיינו בעבודת הש"י בדחילו ורחימו כל
מה שיש לו כנאה בעבודה ומשיג גדולה
הבורא הוא רואה יותר כפלי כפלים
ורואה בעלמו שהוא ריק והכל דסיינו
אע"פ שהוא משיג למשל בחינת נרנ"חי
דעולם עשיר ורואה שכנגד עולם הוי"ה
אינו אלא כלי ריק וחושק להשגה יותר
וכן כשמשיג נרנ"חי של עולם הוי"ה
רואה להשיג נרנ"חי של צריאה וכן עד
אין סוף לעולמות עליונים יותר. למשל
כשאדם יש לו מנה מבקש מאחים נמלא

אינו מבקש רק מנה אחת וכשיש לו
מאחים מבקש ארבע מאות נמלא מבקש
כפל מן הראשון וכן עד אין ערך וזו מה
שאלו אומרים כמה נכסף נכספתי פירוש
כמה כל מה שאני כוסף ואחב לעבודה
הש"י נכספתי יותר לראות צה"ח עוזך
ולכן נקי כלדיק יוסף כי מוסיף חמיד
בעבודה הש"י. וזה שנאמר ומשה עניו
מכל האדם אשר על פני האדמה ולפי
פשוטו הוא פליאה איך יוכל להיות שמשה
דיבר עם הש"י פא"פ וגם ה' יודע כל
אדם מה שהוא כמשה ואחיה תחזה וכו'
יבא עניו מכל האדם. אלא כך פירשו
שהוא השיג מכל אדם שהוא הכל וריק
נגד גדולה הבורא מה שאין אדם יכול
לשיג שפלות בזה. נמלא שכל מה שיש
לו הנאה וטובה מעבודה ה' יש לו כלי
ריק לקבל עוד יותר ויותר ואין לו די
וחה שאמר הפסוק והריקותי לכם דסיינו
שיס' לכם כלי ריקניה כי מי שיש מלא
שטחים ופניות וכל מה שעושה אינו
אלא בשביל עצמו זה אינו משיג שום
השגה וזו והריקותי דסיינו שחסי' ריק
מן לכם דהיינו שלא תעבדו בשבילכם
רק בדחילו ורחימו להש"י וזה זרעה צלי
די ופריך מאי צלי די פ'י' כלא יש די.
וזו מתרץ רמי בר רב יודא עד שיכלו
שפחותיכם מלומר די דסיינו הדיבור ו"צ"ל
אוחיות יי"ו צ"ל שהוא כזכר לעיל בשם
מורי פירוש השפחים צחי' דיבור ישיג
צחי' המחשבה הנקרא יובל שהוא צלי
גבול השגה שלא שייך לומר די כי מה
שהוא משיג הוא רואה יותר צלי סוף
וזו זרעה שלמה ודל". גם יש לפרש
ע"ד רמז עוד שיכלו שפחותיכם דסיינו
כניל שהדיבור הנקרא שפחים צחי' מלכות
יהי לה עליה עד הצינה הנקרא יובל
ומפני מה ע"ז אמר מלומר פ'י' אמירה
הוא המהקס ד"י דסיינו שימחוק קד'
שכיה צחי' מ"ל לי שכיה צחי' המחשבה

או יאמר מלומר די דהיינו שא"ל לומר כי ככל יהי צרכה ואין צריך להמחקה כדי' ל' לכן הוא ראיה צרורה שאין מחפללין על רוב טובה כי צרכה וטובה של השייה הוא צלי סוף. ואפשר שיוכל לפרש ע"ד רמז מה שאנו אומרים בקדושה כתר הן גאלתי אחכם אחרית כראשית דהיינו כשיב' ה' שכינתא תחאס יביה לה עליה לשכינתא עלאה שיה' ו' וזו ה' דהיינו גאולה שלימה וזו גאלתי אחכם אז יביה אחרית דהיינו בחי' מלכות שהיא בחי' דיבור יהי' כראשית שהיא בחי' מחשבה דהיינו פיו ולבו שוין וזו להיות לכ"ס לאלהים פ'י שכל עובדת שאתה עושה בשבילך יהי' הכל לאלהים לעבודת הש' כנ"ל :

בשם בן אחותי מוסריש על מה שכתוב בשער חג הסוכה כי מרור גימטריא מות וכו' ע"ז אמר רמז מה שכורכים עם מלה להמחיקם כי מלה בגימטריא חיים טובים היפך המרור וזו המחקה עכ"ל :

בפרקי אבות

ר' זכרי במלוא קלס כנחמורה. ונלע"ד כי ידוע מי שזכר כל הפסח מן משהו של חמץ מובטח שלא יחטא כל השנה וזו שאמר הוי זכרי במלוא קל"ה שהוא גי' מלה נחשב כמו שזכר מכל החומרה של חטא. וג"כ אמר הוי רץ למלוא קלה ובורח מן העבירה למא חמר קלס אלא לרמז כי כשרץ למלוא קלס שהיא צריזות כמו חסיות מלה שגי' קלס צוודאי בורח מן העבירה ודו"ק :

רבן גמליאל בנו של ר' יסודא הנשיא אומר יפה חלמוד חורה עם דרך ארץ שגיטת שניהם משכחת עון. וכל חורה שאין עמה מלאכה סופה בעילה

וגוררת עון וכו'. יש לדקדק כמה דברים. א מה סופיק הסיפא על רישא כי הרישא ג"כ משמעות שאמר יפה חלמוד חורה עם דרך ארץ פ'י כי אם אין קמח אין חורה ובסיפא ג"כ שצריך למלאכה כדי שיוכל ללמוד. ב למה צרישא לא כתוב סופה בעלה. ג מה היא שינוי לשון שצרישא אמר דרך ארץ ובסיפא אמר מלאכה. ד שאמר יפה חלמוד חורה עם דרך ארץ משמעות שדרך ארץ הוא עיקר וצוודאי זה אינו מן המדה ה' לשון משכחת עון משמע שעשה עון וע"י המרדא של לימוד ודרך ארץ ישבה מה שעשה עון זה לא יפה צוודאי כי צריך לעשות חשבה כמ"ש דהע"ה וחטאתי נגדי תמיד וכו'. ו שאמר וכל חורה שאין עמה מלאכה סופה בעלה וגוררת עון הלא כמה דריקים יש שאינם עושים שום מלאכה רק עוסקים בחורה חמדה. ונלע"ד לפרש המשנה על נכון כי יש בני אדם לומדים חורה כל אחד לפי שיטתו ואח"כ עוסק במשא ומתן וכשלמד למשל דינים איך להחנהג במשא ומתן לדבר חמה ולא לישבע ואיפה דק וסין דק וכו' כי הכל נכתב בחורה ואם הוא הולך אח"כ לעשות משא ומתן אינו זוכר שום דין ועושה כל הפסולות או שאר עבירות וכשעושה זה האדם בן נקרא שני דברים חורה לחוד ודרך ארץ לחוד כי הוא מייגע א"ע בחורה וגם מייגע במשא ומתן. לאפוקי אם אדם עוסק בחורה ובשעת משא ומתן זוכר החורה שלמד דהיינו דינים של משא ומתן דהיינו איפה דק באמונה בכל ע"פ דין חורה נמצא לאדם זה הוא נקרא דבר אחד הן שהוא לומד או עוסק במשא ומתן וזוכר החורה הוא הכל אחד ולזה אמר טוב חורה עם דרך ארץ פ'י שיהי' בשעת דרך ארץ חורה שעוסק ע"פ דין כנ"ל שהוא כמו הלומד חורה לשם שמים כך

רק אחר תחיית המתים חס פ"י וסארן
דסיינו הגופים הנקרא ארץ לעולם דסיינו
בתחיית המתים אז עומדת . שבת נוחים
לו כל זבא מרום כו' יש לדקדק שס"י
לומר כך כל זבא מרום נוחים לו שבת
וע"ד רמז שמלת לו מרומז לל"ו דליקים
שבכל דור וידוע שכלדיק הוא יוחר
ממלאך וזו שאמר שבת נוחים לו דסיינו
כלדיקים ואח"כ כל זבא מרום ודוק :

ואהבת לרעיך כמוך דסיינו למשל
אז אובד את בנו או בן
את אביו או אחיו כי כך הטבע שס"ס
שורש א' אבל אחר אינו אובד לכן
כחבו ספרי מוסר שקודם הספלה יאמר
הריני מקבל עלי מלכות עשה מן ואהבת
לרעיך כמוך דסיינו כשהוא כמוך שטובד
את הס"י ומספלה לש"י עמו כמו אחיו
כי הלא אז א' לכולנו ויחייב הטבע
לאהוב אותם :

עושה מו"מ לשם שמים והוא נקרא אחד
אבל כשמייגע צדי דברים חורס לחוד
ומו"מ לחוד ואינו זוכר בשעת משל ומחן
לעשות ע"פ הדין וזה שאמר שיגיעת
שניהם משכחת עון לשון מליחא עון כמו
שאמרו כמה פעמים הכי משכחת לה
שהוא לשון מליחא פ"י כי צנקל נכשל
בעון כי אינו זוכר הדין בשעת מו"מ
רק שעושה כל הפסולות הן במדע
ומשקל הן בשאר דברים ואח"כ צסיפא
אמר וכל חורס שאין עמו מלאכה סופה
בעילה וגוררת עון פירוש כי צוודאי מי
שלומד חורס לשמה דסיינו בדחילו ורחימו
פריחת לעילא ונברא מלאך הקדוש .
דור סולך ודור צא וסארן לעולם
עומדת וכו' . לפוס ריסטא אין
שייכות זה לזה . ונ"ל דהכי פירושו דור
סולך ודור צא מרמז על הנשמות שנחגלגלו
פעם אחר פעם ודור שסלך הוא הדור
שצא אבל הגופים שלהם אינם עומדים

אמור אר הקונים

אמור אל הקונים בני אברהם יצחק ויעקב רודפי צדקה ועושי חסד נדיבים
וקנינים יקרים וחשובים שליפ"א אליכם אישים אקרא צנקה רבה משכו
וקחו לכם ספר סיקר הנעלה מעט הכמות ורב האכילות ה"א הספר **בית**
הררי מאיש קדוש רם וגשא אשר אין צנמלא אף אחד בעיר ודברים קדושים
ויקרים ונחמדים משו ומשנינים ימלאו בו כאשר עיניכם תחזקו מישרים ע"כ הזילו
זסב וכסף לשלם גמולי הסוב אשר הולאחי לאור עולם ה"א חמדה גנוזה ויקרה
לסביא ברכה אל חוק בחיכם כי בגלל הדבר הזה כל נגע ומחלה לא יקרה באליכם
וכן אני ארבה בחפילה בעדכם וזכות כל אבותי הקדושים הצדיקים מדור דור ימליצו
יושר ותגן זכותם הקדושים עליכם וילו ד' את הברכה באסמיתם וכל משלה ידכם
וכחמד אשר תעשו עמדי פן יעשה ד' עמכם בצפליים ותזכו לאריכת חיים ורעבות
אלפיים ברוך גוזר והקב"ה יקיים . ותזכו לברכות מלא חפנים. וכן דרשו חז"ל
במדרש רבה על פסוק גפן ממרים חסיע מה הגפן חיה וגשענת על עליה המתים
כך ישראל הם חיים וקיימים וגשענים על המתים אלו האבות וכן מבואר מי שמסייע
לסדפסת ספרים הקדושים ומי שקונה ספרים קדושים מקיימים צוה מלכות עשה
ועתה כתבו לכם את החורה הזאת וכן מבואר מי שמזכיר מקחושל צדיק כאלו מקיים
עשרת

בהשה אל הכונים

עשרת הדברות וגדל החיוב לסיוע ממחזיקי הני דרכי דרבנן דשלי וגדל מחן שחרם למי שמכנה אותם ודוק ע"כ חוסו חושו לעזרתי מסרו ועשו עמדי חסד ואמת לשלם לי במיטב ובכבוד בטאסט החזרת כרלונכס וחסו זאת לכם למגן ולמחסה להחזרך ממעון בברכות וישועות וברכתי חצלס לראשכם כאשר צורך אחכם אחרך ויסקים לזס השס יחצרך ויהי לכם חיים ארוכים וברוכים עם כל כשפעות טובות כעיתרתי וחפילתי כדו"ש כחפץ ומאסס לישועת ישראל :

ס' ברוך פרענקלי

ובכלל ובפרט מחויב אני להזכיר בתוך מחברת הקודש שהי' למזכרת לדורות אנשי שם היקרים והנכבדים והנדיבים אשר הם העם העומדים בעזרה במנחת ידם במעמדם ובכל עת אשר אני דורש אותם לכן אני תפילה בעדם שלם ישלם ד' פעלם ויתברכו בנפסם ומאורם וברכה והצלחה בכל משלה ידם יהי כזית הורם וזכות אבותי הק' הצדיקים ינן בעדם וינשלם וינשאם כל ימי עולם.

שמות הפרענומער אנמען

בן חנה. היר משה דוב בן רבקה. היר משה בן הענטשע. היר יעקב בן דבורה. היר אברהם זאב בן יוסא. היר אהרן בן פיינא. היר זאב בן בראנדיל. היר מרדכי בן לאה. היר שלום בן רחל רבקה. היר משה בן חנה שרה. היר אהרן יצחק בן נישל. היר יוסף יקוהיאל בן שפרינצא. היר שלמה בן טאבא. היר משה בן פראדיל. היר אביגדור בן יענשי. היר חיים בן יאכיש. היר דוד בן חנה. היר אהרן צבי בן דבורה. היר אשר זאב בן שרה לאה. היר אברהם בן טאבא. היר משה שמואל בן דבורה. היר אושן בינס בן פריידה. היר חיים בן חיי. היר משה דוב בן רבקה. היר חיים בן רייזל. היר אלימלך בן פראדיל ווישל. היר בנימן לערמער. היר משה מאהלער. היר זעליג ראזענבאך. היר באמבערג. היר אביגדור ציינער. היר איזיק ריינער. היר נחום מאנדעלבוים. היר צבי קארפ. היר נפתלי ראזענבלאטה. היר יצחק רייזל. היר בנימן רינגעל. היר אברהם ווערטהיימער. היר אדאלף שראמעק. היר הירץ קאנאריק. היר יוסף ווייס. היר שמואל מאנהיימער. היר ירחמיאל קנאריק. היר אברהם נאשליב. היר דוד ענגילהארט. היר יעקב שמואל בן מרים. היר מיכל מילטאה. היר ראזענטאהל. היר ישראל באקמער. היר חיים שפיינבערג. היר י. ליבערמאן. היר אלי נוסכויס. היר אלישע אפעלנרין. היר מ. י. אוערבאך. היר דוד בערנשטיין. היר מאיר שלמה בערנשטיין

היר מרדכי זאב בן רבקה. היר יצחק בן מלכה רבקה. היר מנחם בן כרים. היר משה בן איידל. היר נחום בן רויזא. היר משה אליעזר בן ליבא פרימער. היר זאב בן אסתר. היר יצחק בן רעכיל. היר חיים זאב בן חיי רייזל. היר צבי בן חיי. היר מאיר שלמה בן טאבא. היר ארי' בן חנה. היר חיים יואל בן חיי רחל. היר שרנא פייביל בן שיינדיל. היר רפאל יוסף בן חיי צירל. היר יעקב יצחק בן רייזל. היר מאיר בן מירל. היר מנחם מענקא בן שפרינצא. היר מנחם מאנים בן רבקה. היר יעקב בן אסתר. היר אברהם יצחק בן איידיל. היר טי האלענדיר. היר הערמאן קראסער. היר יצחק בן ליבא. היר נפתלי בן מרים יאכיר. היר חיים מרדכי בן גאלדי פעריל. היר חיים בן טעמריל. היר גרשון בן מאליי. היר זאב בן שרה. היר מנחם מענדיל בן טאבעל. היר יהודא בן רישא. היר יואל בן שרה. היר שבת קלונמוס בן פעסיל נישל. היר משה זלמן בן אסתר. היר שאול בן חיי ראשי. היר שלמה אלימלך בן חנה. היר אביגדור בן נעחי. היר משה בן רחל לאה. היר מרדכי בן טאבי רייזל. היר משה בן פעסיל דבורה. היר שלמה בן מלכה. היר יוסף מנחם בן אסתר רבקה. היר זאב בן בראנדיל. היר אליעזר דוב בן רחל. היר חיים בן מלכה. היר ברוך בן חיי שרה. היר דוב בן רבקה. היר יצחק איזיק בן סלאווע. היר מאיר בן חיי רבקה. היר מאיר

בערגשטיין. ה'ר מרדכי דיקשטיין. ה'ר יעקב יחזקאל ראטהמאן. ה'ר פנחס צימלעס. ה'ר פנחס לאס. ה'ר נח נרין. ה'ר משה ראדיק. ה'ר בעריל ווייל. ה'ר יוסף ברענער. ה'ר הורציל נרוס. ה'ר חיים פאלמאן. ה'ר אלישע אפעלגרין. ה'ר ליביש רייך. ה'ר יעקב מאשקאוויץ. ה'ר ראובן עקשטיין. ה'ר וואלף עקשטיין. ה'ר אברהם גאלדמאן. ה'ר ולמן קעניגסבערג. ה'ר אלי גאסמאירס. ה'ר מאיר לויפער. ה'ר בעריש וויינבערג. ה'ר משה וואסערמאן. ה'ר ישראל טאג. ה'ר משה פרוס. ה'ר לאנדעסמאן פילמאס. ה'ר שלמה פעלמשעץ. ה'ר פנחס שער. ה'ר גאלדבערג. ה'ר זעליג האיימאן. ה'ר שלמה ראטענבערג. ה'ר ישראל מאיר ליפשיץ. ה'ר לאור יפה. ה'ר נפתלי חיים האלעגריי. ה'ר צבי מאיר בן פינגא בראנע. ה'ר מאיר בן מינרל. ה'ר מאיר דוב בן הענטשי. ה'ר מיכאל בן סערקא סימא. ה'ר מרדכי בן אסתר. ה'ר יחזקאל בן גיטל. ה'ר יצחק בן פיגיל. ה'ר ברוך בן רחל. ה'ר יצחק בן רוציל. ה'ר שלמה יהודא בן דרס. ה'ר אברהם בן גיטל. ה'ר משה בן הענע. ה'ר ירוחם בן טראנע. ה'ר יצחק בן כאשי. ה'ר אברהם צבי בן הענא. ה'ר יעקב בן לאה רחל. ה'ר אברהם יצחק בן רבקה גיטל. ה'ר יעקב בן פערל באשי. ה'ר משה אברהם בן רבקה. ה'ר צבי בן טובא. ה'ר משה בן ראכעל. ה'ר אהרן שלמה בן מלכה. ה'ר יצחק בן גיטל. ה'ר יונה בן חיי. ה'ר מענדיל בן שרה. ה'ר אריי ליביש בן חיי. ה'ר יהושע יחיאל בן חיי. ה'ר יהודא בן פעסיל. ה'ר משה בן פראדיל. ה'ר יצחק בן אסתר. ה'ר שואל יונתן בן חיי. ה'ר מאיר בן חיי. ה'ר ישראל צבי בן זיסל. ה'ר יצחק אייזיק בן רחל פעריל. ה'ר אריי לביש בן רחלצינא. ה'ר שלמה בן פרימור. ה'ר צבי יהודא בן חיי ריויל. ה'ר שמואל יצחק בן חיי מאטמשי. ה'ר מענדיל בן לאה משיפא. ה'ר יהודא בן פינגע. ה'ר חיים מרדכי בן חנה. ה'ר יעקב בן עלקא. ה'ר יצחק בן יהודה. ה'ר יהודא ליב בן חיי גיטל. ה'ר שואל בן בריינדיל. ה'ר אהרן אליעזר בן גיטל. ה'ר צבי דוד בן פעסיל. ה'ר שמואל בן דבורה. ה'ר אשר בן שרה מינדיל. ה'ר נח בן חנה סימא. ה'ר ישראל בן חנה צינא. ה'ר משה בן רחל לאה. ה'ר אברהם משה

בן מרגלע. ה'ר שמעון ברוך בן אסתר מלכה. ה'ר יחזקאל בן חיי אסתר. ה'ר דוד דוב בן מאטיל. ה'ר יהודא ליביש בן חיי פיגיל. ה'ר דוב בעריש בן חיי רחל. ה'ר משה בן גיטל. ה'ר יעקב בן דבורה. ה'ר בנימין בן שיינדיל ריויל. ה'ר מרדכי בן חיי צעריל. ה'ר שמואל בן פריידא. ה'ר אפרים בן ריויל. ה'ר משה בן מעמיל. ה'ר נחום בן מלכה ריויל. ה'ר אברהם יהושע העשיל בן דבורה. ה'ר יהודא בן רבקה. ה'ר מרדכי צבי בן אסתר. ה'ר זאב בן חנה. ה'ר שמואל בן רחל בלימא. ה'ר אהרן בן בריינדיל. ה'ר מאיר בן חיי. ה'ר יחיאל צבי בן בילא. ה'ר שמואל בן חנה. ה'ר צבי בן פריידא. ה'ר חיים אהרן בן רבקה בראנדיל. ה'ר משה איסר בן חנה רחל. ה'ר יעקב בן רעביל. ה'ר מרדכי בן מרים. ה'ר ישראל בן העני לאה. ה'ר חיים בן מלכה. ה'ר ישראל אליעזר בן שיינדיל. ה'ר יצחק צבי בן רבקה. ה'ר אלימלך בן חיי. ה'ר ברוך בן שרה. ה'ר משה בן איטל פיגיל. ה'ר יעקב בן רעלה. ה'ר צבי בן רבקה. ה'ר טוביה ישראל בן פעריל. ה'ר יונתן בן חנה. ה'ר נחמן בן זעריל. ה'ר יוסף בן גיטל. ה'ר חיים זאב בן יוכבד. ה'ר חיים דוד בן אסתר פעסיל. ה'ר אהרן בן רבקה. ה'ר יוסף בן אסתר. ה'ר אברהם ישעי' בן חיי. ה'ר משה יוסא בן חיי ציריל. ה'ר חיים בן מעמיל. ה'ר יצחק בן חנה גיטל. ה'ר נפתלי פיששעניק. ה'ר מרדכי האלעגריי. ה'ר אברהם ווענענער. ה'ר ישעיה פאהארילעס. ה'ר חיים מאיר שפילער. ה'ר אברהם פישל סאסמאן. ה'ר ראובן גרינבערג. ה'ר יהושע ווענלער. ה'ר שמעון שמעון. ה'ר צבי מתה. ה'ר אלמיר דייטש. ה'ר שמואל עקיר. ה'ר צבי זאנדבאנק. ה'ר מרקוס בראן. ה'ר אלי קעניגסבערג. ה'ר שואל צווין. ה'ר מאיר צבי ברודער. ה'ר אייזיק פרידמאן. ה'ר ישראל עביל. ה'ר אבנר ראבינעלע. ה'ר וואלף ענניל. ה'ר חיים זילבערשטיין. ה'ר שמואל מאנהיימער. ה'ר מענדיל קלאנסברוק. ה'ר יצחק אייזיק דארף. ה'ר פנחס צימער. ה'ר משה קירשבוים. ה'ר מרדכי ניימאן. ה'ר מרדכי מאסער. ה'ר ליב פאהארילע. ה'ר פיביש פאהארילע. ה'ר צבי אבערדאס. ה'ר אשר סאנען. ה'ר אביש שטיקלער. ה'ר קלמן פיילאראס. ה'ר בריק. ה'ר שמואל גרעביל. ה'ר סימאן דייטשער. ה'ר חיים ווייזן. ה'ר חיים גאנלער. ה'ר ליב סערילס. ה'ר נאטמאן

שמות הפרענומער אנמען

לאס, היר זלמן הירם, היר חיים שמואל, היר יונה שמואלע, היר יעקב דראקמאן, היר יודא וואנשאהל, היר נחום לעוו, היר מאיר לעוו, היר זאב לעוו, היר שלמה בורשטיין, היר ליפא מערקול, היר חיים שמועל, היר ברוך זענגלכום, היר יצחק מאיר, היר משה קארניבליטה, היר מאיר קארניבליטה, היר זעליג פרידלעך, היר יעקב קאפמאן, היר חיים צבי נאלדמאן, היר משה דערפליר, היר מענדיל גרינשטיין, היר משה רענדיל שטיין, היר ישראל וועקסלור, היר משה דוב נאטוויטס, היר חיים טילעכמאן, היר יצחק אבענר, היר זאב הארן, היר מאניש דוס, היר בערל הוזמאן, היר דוד שרענבער, היר אלימלך נאלדמאן, היר יודא טילבערמאן, היר חיים לעוואוויטש, היר צבי פראכטעהנדליר, היר שמואל לערנער, היר אהרן יונגער, היר פנחס פעלער, היר שמעון פעלער, היר אבא בערגיר, היר חיים יעקב גרוס, היר חיים יוסף שלאכעט, היר יצחק יארי, היר ישראל ווילנער, היר שלמה קאפערבערג, היר מאיר געבינצאהל, היר מרדכי זאלצבערג, היר יוסף ראבענער, היר שמעון שמועלעך, היר שלמה הורוויץ, היר עבער שענקער, היר משה שענקער, היר חיים זאלין, היר אליעזר מאנכוב, היר משה צבי געלער, היר דגאון היר כנחם אדליר שלישי, היר שלמה דימאנר, היר יחזקאל וואלאך, היר אברהם קלינגסבערג, היר טובי נוסמאן, היר משה שעכמיר, היר קלמן פיש גרינר, היר יצחק ראזענבערג, היר דוד פאלער, היר שלמה פערבער, היר דוד עטלינגער, היר ליפא גראסער, היר אלקנה וויזער, היר יעקב פרויא, היר יצחק אהרן לאנגער, היר יעקב מאסבערג, היר יעקב ראבינאוויץ, היר ווילהעלם בעער, היר אשר חאווען, היר אלי פערבער, היר יעקב טהיריהו, היר דוד פאס, היר יודא בער דארשט, היר אהרן מענינכום, היר משה יוכא, קאליך, היר יוסף גערשטינהיים, היר פייבל גרינשפאן, היר יצחק תאומים, היר שואל גיווערץ, היר יצחק ראנער, היר מרדכי אלינג, היר שמואל שטילמאן, היר אלימלך בערגלאס, היר אלי גאטעסמאן, היר יחזקאל ענגילמאיר, היר נפתלי דאנקאוויש, היר הילל ריינהאלד, היר ישראל פערילבערגיר, היר יהושע בירנשטיין, היר יודל זילבערבאך, היר ישעי גראבענער

נאטאהאן באמבערגיר, היר חיים עהרינבערג, היר נחלי גרויף, היר אלי קאפאל, היר שמואל וויפענער, היר בעריל הארניק, היר ליביש קירשבוט, היר מאיר הארניק, היר פריץ לומערשטיין, היר אליעזר קאפיל, היר אפרים רייף, היר מרדכי פידים, ר' עביר ענגלענדיר, היר יעקב הארן, היר יעקב ברייטמאן, היר יעקב כייף, היר אלחנן זינדיל, היר מנשה פריש, ר' משה שניידער, היר רודאלף פאסאל, חתנו היר אליעזר, היר צבי הורוויץ, היר אנשיל פערלמאן, היר מרדכי קארן, היר מרדכי ליב בערגמאן, היר יצחק זאפרין, היר מתי דאוויד, היר פנחס צימער, היר שמעון גייטל, היר יוסף דימאנדשטיין, היר בעריל קארניבליט, היר שמואל מעלציר, היר איוק קאפער, היר מיכל קעניגסבערג, היר מאיר קאולער, היר צבי מרגליות, היר מרדכי זאב מרגליות, היר יעקב מאיר אדלער שטיין, היר ליכצו שפינדיל, היר דוד אדלער, היר אנשיל טאביאס, היר דוד לבוב, היר דניאל ערשיל, היר פריץ באדמאן, היר שלמה באקענרוט, היר בעריש דיק, היר דוד פאלער, היר ליב געלב, היר פריץ פענדיל, היר צבי בלוט, היר אלחנן זאב קלאנסבאלד, היר אבינור ווינער, היר משה ראזענבלאטה, היר משה שווארץ, היר פנחס וויזמאן, היר מענדיל בלייך, היר יודא חיים באראן, היר אברהם רענינבונן, היר יצחק ליב פלעסנער, היר יצחק הורוויץ, היר משה דוד לאנדוי, היר חיים געפנער, היר צבי ליבער, היר שלמה גאלדשטיין, היר גרשון צינעמאן, היר קאפיל סאטלער, היר יצחק העכט, היר אבא בערגמאן, היר שמעירל באנענראבער, היר יחזקאל וואנג, היר דוד ראב, היר אהרן קרייזווירטה, היר יוסף פליינגבוט, היר טוביא פישלער, היר ליב גראמעט, היר יחזקאל קרעכט, היר אדאלף ביק, היר משה פליינגבוט, היר שמעון שמערין, היר אלימלך ריינהאלד, היר דוד גלאק, היר שמואל גאלדבערג, היר בעריל פראהמאן, היר אברהם קרייזער, היר לעמיל מאלין, היר יצחק בענקענדארף, היר חיים פהאן, היר משה קארין, היר נתן קראמהאלין, היר יוסף קארפא, היר יוסף בעריש קלאנער, היר משה לפשיין, היר אברהם אננער, היר משה כייף, היר אברהם צבי שוויצער, היר אהרן גרינעס, היר בצלאל הורוויץ, היר חיים ארי

ה'ר משה לאנדמאן, ה'ר אברהם געפריי, ה'ר יצחק ביקעל, אברהם ווייסבראה, ה'ר בנימין וויינבערגער, ה'ר יואל עסינגער, ה'ר דוד ווייך, ה'ר מאיר קאפמאן, ה'ר יצחק פרידמאן, ה'ר מרדכי נאפעסמאן, ה'ר בן ציון טראכמאן, ה'ר מאיר ראזענבלום, ה'ר חיים ראזער, ה'ר בעריש בום, ה'ר שלמה שפיץ, ה'ר צבי דוב קארן, ה'ר בעריש וילבערבאש, ה'ר חיים שניסער, ה'ר לייזער קליינבערגער, ה'ר אייזיק לייב ליכטענשטיין, ה'ר גבריאל סאמעס, ה'ר אברהם יהושע העשיל וויינבערגער, ה'ר מרדכי וויינבערג, ה'ר שמעון לופערשטיין, ה'ר יעקב שפרינג, ה'ר מענדיל זאמלער, ה'ר שלמה אניספעל, ה'ר ברוך קלאפהאלץ, ה'ר יצחק ראזענבום, ה'ר טובי מעלאן, ה'ר לייב געלב, ה'ר הירש וויינבערגער, ה'ר וואלף בארעכאש, ה'ר נתן לוואו, ה'ר מנשה שפערלינג, ה'ר הויגער פערלינס, ה'ר דוד ראקאווער, ה'ר וואלף קרעפיל, ה'ר לייב העסיל, ה'ר אברהם יעקב וויינבערגער, ה'ר בענדיק אקסעלראד, ה'ר זינזויל אפשערניס, ה'ר מיכל ציסעמ, ה'ר מרדכי איצק אוויין, ה'ר דוד אוסבערג, ה'ר יוסף איינהארן, ה'ר שמריי טייפער, ה'ר יודא לייב געליס, ה'ר שלמה ריכטער, ה'ר חיים לאשנער, דוד ריינהאלד, ה'ר יוסף קלמן ראזינספלד.

גראבנער, ה'ר לייזש קאנער, ה'ר משה פויגנבוים, ה'ר יודא פיקס, ה'ר גרשון בירנבוים, ה'ר אייזיק מאהלער, ה'ר גימפיל ראטענשטיין, ה'ר אברהם ליפשיץ, ה'ר יודא חיים בראך, ה'ר נחום מאנדעלבוים, ה'ר אלי ראזענבוים, ה'ר משה רייפער, ה'ר בנימין עהרמאן, ברוך נליקסמאן, ה'ר שמואל בירנבוים, ה'ר גרשון בירנבוים, ה'ר שלום קאלסור, ה'ר לייב לפשיץ, ה'ר אברהם קנאפ, ה'ר ישראל לפשיץ, ה'ר ליפא בראנא, ה'ר שלמה קראמער, ה'ר משה לייב פישטעניץ, ה'ר צבי הערבעס, ה'ר לייזער ערבער, ה'ר לייב קארן, ה'ר יעקב פאונער, ה'ר אלי פילצער, ה'ר מאיר צווייך, ה'ר הערבעס, לייב לאנדא, ה'ר חיים שמחה בואער, ה'ר לייב קערנער, ה'ר חיים מארגענשטערן, ה'ר שמואל שטיין, ה'ר יוסף מאביאס, ה'ר שלמה בער אפענבערגער, ה'ר טובי פאסמערנאק, ה'ר אייזיק געפריי, ה'ר משה שפירא, ה'ר יעקב שפארפער, ה'ר יצחק געפריי, ה'ר מענדיל ווייסמאן, ה'ר חיים פעסיל, ה'ר לייב וויינארטין, ה'ר פנחס שיפמאן, ה'ר מרקוס נאנעל, ה'ר יודא נוסבוים, ה'ר נחום לפשיץ, ה'ר פנחס קליינבערגער, ה'ר שמואל אינגבער, ה'ר שמואל גרייף, ה'ר אייזיק גאכט, ה'ר יחזקאל האלסער, ה'ר גפחלי קאבעל, ה'ר יעקב לאנדא, ה'ר יצחק ברעסיל, ה'ר לייב באנער.

וער כולם אני תפילס בעדס ארון עולם יצרך אחס וזרעס יחי נועם ד' עליסם ויליתו בכל משלח ידיסם ואך עוז וחסד יסיו לסם וזרכה והלחם זאסמיהם וכן אח אבותי הקדושים הלדיקים אשר מפיסן לנו חיון ונחםס אז נחייסם כן עתה לאחר מיחסם סם רואים נפוצה נניסם זרע זרעיסם וימליזו יושר בעד כל אחד ואחד אשר סם יעניקו מסונס זרעס לדורת עולם אחס אבקש בעדס ככרוב סוכך וכלפריס עפוח כן ימליזו יושר בעד אלו אנשים אשר סם יעמדו לי לאחי עזר ולאחי סמך ויחולו עליסם זרכות מאליוסות מרובות סון ועושר ומי נחםס סדו"ש בלוג"ח ומבקסס חזקו ואמלו בכל עת ועת לסעניק אחי בכל מה דאפשר ואני עומד עליסם לבקש נחילתי ועחירתי בעתה מאמרות נגורא חסילות ויעס עמסס נסים ונפלאות וילמיח לסם ישועות ורצ עוזות כעחירתי אובס נאמן סמלפס ליסועת ישראל ברוך פרענקיל כן סרס"ל הקדוש סרי ישראל לייב זללס"ס מפרעמיסלאן נכד למרן רבינו סבעל סס עוז סקדוש וסגורא זי"ע וכנך רבינו הקדוש בעל סמחבר ספר סקדוש דגל מחנכ אפרים זי"ע וכנך רבינו סקדוש וסססור רבי ר' מאיריל מפרעמיסלאן זי"ע וכנך רבינו סקדוש וסססור מראשטין זי"ע ולמעלס נקודס מדור דור לדיקים וקדושים וגאונים בעלי רוח סקדוש זי"ע וכולס ימליזו יושר בעד מחזיקי נייסם ונני נניסם לעוז לסם. סחונס סס סאקאלאחוקא אלל אזידאוו גאליניסן:

ער הטוב יזכר ויסקד בדרך ישועה ורחמים כבוד האי גברא רבא ויקירא
אובב לדקה ועושה חסד לאלפים הר' יוסף לבי בן מאלי מינדל נ"י
שליט"א אשר נחן לי סך מסוים להדפסת ספר הקדוש זה באופן וכוונת זאת שיהי
טובת נשמת בנו הנחמד יהודא ארי' אשר הי' בחור כהלכה וסלך לעולמו בקור
לימיו הנלב"ה ומעתה השי"ת ישמור אותו מער גדול צנים ויארריך ימיו ושנותיו הוא
וזגתו וזרעו לצרכה וכל אשר יעשה יהי לו מזל וצרכה והצלחה ויחיה חיי נחת
וגדולה וכל טוב יזריח ויפריח עד ציאת המשיח וכל אשר יעשה יצליח וחבוא
עליו ברכת טוב :